ARHIVA ÎNREGISTRĂRI AUDIO:
Depozitarul Istoriei
DOCUMENT STRICT SECRET:
Doar cu autorizația lui Altithronus
Transcrierea raportului *Venator* indosariat 5/1

«Sunet șuierat, apoi un *clic*»

Mi-am stabilit poziția în Zona Țintă și voi demara investigația cu privire la moartea prin consumare completă a Augustei Carondolet. Victima a fost golită de sânge la un club de noapte din New York numit Banca. Următoarele persoane au fost prezente în zonă în noaptea atacului:

Schuyler Van Alen: Metisă, tatăl muritor de rând; Mama: Allegra Van Alen (Gabrielle); cincisprezece ani.

Bliss Llewellyn: Fiica din acest ciclu a senatorului Forsyth Llewellyn; dosarul de la naștere indică mamă necunoscută (corect?); cincisprezece ani.

Madeleine Force: Fiica din acest ciclu a lui Charles Force (Mihail) și Trinity Burden Force; șaisprezece ani. Fratele geamăn, Benjamin Force, se afla în apropiere în noaptea respectivă, dar a fost eliminat de pe lista suspecților, deoarece s-a confirmat că a părăsit locul înainte de atac. O situație EXTREM DE DELICATĂ, pentru că această persoană suspectă este fiica *Regis*-ului. Nu dezvălui *Regis*-ului lista suspecților până când nu se confirmă.

Suspectul inițial, Dylan Ward, este dat dispărut în continuare; domiciliu: necunoscut.

Unu

Într-o dimineaţă rece de sfârşit de martie, Schuyler Van Alen intră pe uşile de sticlă ale Şcolii Duchesne, simţindu-se uşurată când păşi în vestibulul masiv dominat de portretul impozant al fondatoarei şcolii, pictat de John Singer Sargent. Nu-şi dădu jos gluga de pe părul des şi negru, preferând anonimatul în locul saluturilor obişnuite schimbate între elevi.

Era ciudat să se gândească la şcoală ca la un refugiu, o scăpare, un loc în care abia aştepta să ajungă. Mult timp, Duchesne, cu podelele de marmură şi panorama fascinantă asupra lui Central Park, nu fusese nimic altceva decât o cameră de tortură. Fusese îngrozită că trebuia să urce scările imense, se simţise oribil în sălile de clasă prost încălzite şi chiar reuşise să ajungă să dispreţuiască gresia splendidă din cantină.

La şcoală, Schuyler adesea se simţea neatrăgătoare şi invizibilă, deşi ochii ei albaştri adânci şi trăsăturile delicate ce te trimiteau cu gândul la păpuşile de porţelan de Dresda contraziceau asta. Întreaga sa viaţă, colegii ei bogaţi o trataseră ca pe o ciudată, o inadaptată – nedorită şi de neatins. Chiar dacă familia ei era una dintre cele mai vechi şi mai nobile din istoria oraşului, vremurile se schimbaseră. Cei din familia Van Alen, odinioară un clan mândru şi renumit, îşi pierduseră strălucirea de-a lungul secolelor, astfel încât, în prezent, dispăruseră aproape cu totul. Schuyler era printre ultimii descendenţi.

O vreme, Schuyler sperase că întoarcerea din exil a bunicului ei avea să schimbe lucrurile, că prezenţa lui Lawrence în viaţa ei avea să însemne că nu mai era singură pe lume. Dar speranţele ei se năruiseră când Charles Force o luase din casa dărăpănată situată pe Riverside Drive, singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată.

— Ai de gând să te dai la o parte sau trebuie să iau măsuri?

Schuyler tresări. Nu observase că rămăsese pierdută în gânduri în faţa vestiarului ei şi a celui de deasupra lui. Soneria care indica începutul zilei de şcoală ţârâia nebuneşte. În spatele ei stătea Mimi Force, noua ei colegă de apartament.

Oricât de nelalocul ei s-ar fi simţit Schuyler la şcoală, nu exista termen de comparaţie faţă de frigul polar pe care îl îndura în fiecare zi în casa familiei Force, situată vizavi de

Metropolitan Museum. La Duchesne, nu era nevoită să audă în fiecare secundă mormăielile lui Mimi legate de ea. Sau cel puţin le auzea doar la câteva ore. Nu e de mirare că la Duchesne începuse să se simtă mai bine ca acasă.

Deşi Lawrence Van Alen era acum Regis, capul celor cu Sânge Albastru, nu avusese nicio putere când venise vorba de procesul de adopţie. Codul Vampirilor prevedea respectarea clară a legilor muritorilor, pentru a-i ţine pe cei cu Sânge Albastru departe de privirile bănuitoare şi nedorite. În ultimul testament, bunica lui Schuyler o declarase pe aceasta minor emancipat, dar avocaţii lui Charles Force, cu tertipuri viclene, făcuseră contestaţie în instanţele celor cu Sânge Roşu. Instanţa decisese în favoarea lor, iar Charles fusese numit executor al proprietăţii, câştigând-o şi pe Schuyler la pachet.

— Deci?

Mimi aştepta încă.

— Oh, scuze, zise Schuyler, apucând un manual şi dându-se la o parte.

— Scuzele sunt bune, zise Mimi, îngustându-şi ochii verde-smarald şi aruncându-i lui Schuyler o privire dispreţuitoare.

Aceeaşi privire pe care i-o aruncase lui Schuyler pe deasupra mesei la care serviseră cina cu o seară în urmă şi aceeaşi privire pe care o avusese atunci când se întâlniseră pe hol în acea dimineaţă. Privirea ei spunea: Ce cauţi aici? N-ai niciun drept să exişti.

— Ţi-am făcut eu ceva vreodată? şopti Schuyler, băgându-şi cartea în geanta uzată.

— l-ai salvat viaţa!

Mimi se uită furioasă către roşcata care vorbise.

Bliss Llewellyn, texana, fosta acolită a lui Mimi, îi întoarse privirea. Obrajii lui Bliss erau la fel de roşii ca şi părul.

— Ţi-a salvat pielea în Veneţia şi tu nu ai nici măcar decenţa de a fi recunoscătoare!

Pe vremuri, Bliss era umbra lui Mimi, fericită să-i îndeplinească fiecare ordin, dar relaţia celor două se încheiase de când cu ultimul atac al unui Sânge Argintiu, când se aflase că Mimi complotase de bunăvoie. Mimi fusese condamnată la ardere pe rug, dar Schuyler îi sărise în ajutor în timpul judecăţii de sânge.

— Nu mi-a salvat viaţa. A spus doar adevărul. Viaţa mea n-a

fost niciodată în pericol, răspunse Mimi, trecându-şi o perie de argint prin părul fin.

— N-o băga în seamă, îi zise Bliss lui Schuyler.

Schuyler zâmbi, simţindu-se mai curajoasă, acum că o susţinea şi pe ea cineva.

— E greu. E ca şi cum m-aş preface că nu există încălzirea globală.

Avea să plătească pentru comentariul ăsta mai târziu, ştia bine. Va găsi pietricele în cerealele de la micul dejun. Smoală pe cearşaf. Sau cea mai recentă problemă – dispariţia micilor ei bunuri de preţ. Deja îi lipsea medalionul mamei sale, mănuşile de piele şi o mult îndrăgită copie a Procesului lui Kafka, inscripţionată pe prima pagină cu iniţialele J. F.

Schuyler era prima care ar fi recunoscut că al doilea dormitor de oaspeţi din vila familiei Force (primul era păstrat pentru demnitarii care veneau în vizită) nu era nici pe departe o cămăruţă amărâtă de sub scări. Camera ei era frumos decorată şi mobilată somptuos cu orice şi-ar fi putut dori o fată: un pat imens cu o plapumă pufoasă, dulapuri pline cu haine de firmă, un colţ cu cele mai noi tehnologii high-tech, zeci de jucării pentru Beauty, ogarul ei, şi un Macbook Air uşor ca o pană. Dar, deşi noua ei casă era bogată din punct de vedere al bunurilor materiale, îi lipsea totuşi şarmul fostei sale case.

Îi era dor de vechiul ei dormitor, cu pereţii vopsiţi în galben-Mountain Dew şi biroul şubred. Îi era dor de sufrageria învăluită în praf. De Hattie şi Julius, care locuiau cu familia ei încă de pe vremea când era ea copil. Îi era dor de bunicul ei, bineînţeles. Dar cel mai mult îi era dor de libertate.

— E totul în regulă? întrebă Bliss, dându-i un cot.

Schuyler se întorsese de la Veneţia cu o nouă adresă şi un aliat neaşteptat. Deşi ea şi Bliss se înţeleseseră întotdeauna bine, acum erau de-a dreptul inseparabile.

— Da, m-am obişnuit. Aş putea să câştig dacă m-aş lupta cu ea într-un ring, zâmbi Schuyler.

Faptul că o vedea pe Bliss la şcoală era unul din scurtele momente de fericire pe care i le putea oferi Duchesne.

O porni spre scările în spirală, urmând şuvoiul de elevi care se îndreptau în aceeaşi direcţie, când văzu cu colţul ochiului o licărire şi ştiu. Era el. Nu era nevoie să se uite pentru a şti că se afla în mulţimea de elevi care mergea în sens opus. Întotdeauna

îl simţea, de parcă ar fi avut nişte antene care receptau ceva ori de câte ori se afla în preajma lui. Poate că de vină era faptul că era vampir, ceea ce-i oferea avantajul de a şti când se află în apropierea altui vampir, sau poate că asta nu avea nicio legătură cu puterile ei supranaturale.

Jack.

Avea privirea aţintită drept înainte, ca şi cum nici n-o văzuse, nu-i înregistrase deloc prezenţa. Părul lui fin şi blond, de aceeaşi nuanţă translucidă ca a surorii sale, era pieptănat pe spate; şi, spre deosebire de ceilalţi băieţi din jurul lui, care erau îmbrăcaţi neglijent, el arăta foarte bine într-un blazer, cu cravată. Era atât de frumos încât lui Schuyler i se tăie respiraţia. Dar, la fel ca şi în casa din oraş – Schuyler refuza s-o numească acasă – Jack o ignora.

Îi mai aruncă o privire, apoi se grăbi să urce scările. Când ajunse în sala de clasă, ora deja începuse. Din obişnuinţă, Schuyler încercă pe cât posibil să nu atragă atenţia, îndreptându-se spre băncile din spate de la fereastră. Oliver Hazard-Perry era aşezat acolo, aplecat peste caietul de notiţe.

Dar se opri la timp şi merse în partea cealaltă a clasei, aproape de radiator, fără a-şi saluta cel mai bun prieten.

Charles Force îi spusese foarte clar: acum că locuia sub acoperişul lui, va trebui să-i respecte regulile. Prima regulă era că nu avea voie să-l vadă pe bunicul ei. Animozităţile dintre Charles şi Lawrence erau foarte adânci şi nu doar din cauza faptului că Lawrence îi luase locul lui Charles în Conclav.

— Nu vreau să-ţi umple capul de minciuni, îi spusese Charles. Poate conduce el Adunarea, dar la mine acasă nu are nicio putere. Dacă nu mă asculţi, vei regreta!

A doua regulă care trebuia respectată în casa familiei Force era faptul că i se interzisese să mai piardă timpul cu Oliver. Charles aproape suferise un atac de cord când aflase că Schuyler îl făcuse pe Oliver Conduitul ei însoţitorul ei uman.

— În primul rând, eşti mult prea tânără. În al doilea rând, este anatemă. Revoltător. Conduiţii sunt servitori. Nu sunt... ei nu îndeplinesc serviciile însoţitorilor umani. Trebuie să-ţi iei un alt însoţitor imediat şi să închei relaţiile cu acest băiat.

Dacă ar fi fost obligată, ar fi recunoscut până să urmă că Charles avea probabil dreptate. Oliver era cel mai bun prieten şi ea-l marcase ca fiind al ei, îi amestecase sângele cu al ei şi

evident că acţiunile respective avuseseră anumite consecinţe. Uneori îşi dorea să întoarcă timpul înapoi, la momentele de dinainte ca totul să devină atât de complicat.

Schuyler n-avea nici cea mai vagă idee de ce îl interesa pe Charles pe cine făcea ea însoţitorul ei uman, având în vedere că familia Force renunţase la străvechiul şi demodatului obicei al păstrării Conduiţilor. Dar ea respecta regulile întocmai. Din câte se observa din afară, nu avea absolut niciun contact cu Lawrence şi se abţinea să-i aplice lui Oliver Sărutul Sacru.

Erau atât de multe lucruri în noua ei viaţă pe care avea voie şi nu avea voie să le facă.

Dar existau şi anumite locuri unde regulile nu se mai aplicau. Undeva unde Charles nu avea nicio putere. Undeva unde Schuyler era liberă.

De aceea existau ascunzători secrete.

Doi

Lui Mimi Force îi plăcea zgomotul făcut de tocurile cui pe marmură. Pantofii ei de lac marca Jimmy Choo scoteau un sunet foarte plăcut, clic-clic-clac, care reverbera în tot holul de la recepţia clădirii Force Tower. Sediul nou şi strălucitor al imperiului media condus de tatăl ei includea mai multe clădiri în mijlocul Manhattanului. Lifturile strălucitoare revărsau regulat echipe întregi de „Forcies” – frumoşii angajaţi ai organizaţiei media Force – redactori de design, de modă, de lifestyle, care se îndreptau spre prânzuri de afaceri la Michael's sau spre maşinile puse la dispoziţie care îi escortau la diverse întâlniri prin oraş. Erau un grup foarte bine îmbrăcat, cu feţe lungi şi slabe, ca şi cum programul lor extrem de încărcat nu le lăsa timp să mai şi zâmbească. Mimi se potrivea perfect.

Avea doar şaisprezece ani, dar atunci când se strecură prin mulţime, trecu de recepţie şi intră în holul întunecat care ascundea un lift ce putea fi accesat doar cu o cheie secretă şi imposibil de duplicat, se simţi incredibil de bătrână. Îşi aduse aminte de vremurile când Force Tower se numea Clădirea Van Alen. Timp de ani buni fusese o clădire cu doar trei etaje, din moment ce turnul care era prevăzut nu mai fusese construit după crahul din 1929 şi Marea Criză. Abia anul trecut, într-un

sfârşit, compania tatălui ei finalizase construcţia în conformitate cu planurile originale şi botezase clădirea cu un nou nume.

Mimi se uită în jurul ei şi trimise discret o sugestie puternică de ignorare către oricine s-ar fi putut apropia de ea. Găsi mânerul şi apăsă cu putere degetul pe încuietoare pentru a scoate câteva picături de sânge. Sistemul de analiză a sângelui din broasca uşii nu era nici pe departe cel mai nou sistem în domeniul securităţii tehnologice. Sângele ei era analizat şi comparat cu nenumăratele fişiere ADN din Depozitar; dacă se potrivea, atunci se confirma faptul că la uşă stătea un adevărat Sânge Albastru. Sângele nu putea fi replicat sau extras. Sângele vampirilor dispărea în câteva minute imediat cum era expus la aer.

Uşile se deschiseră fără zgomot şi Mimi luă liftul în jos. Ce nu ştiau cei cu Sânge Roşu era faptul că în 1929 clădirea fusese finalizată – doar că nu se extindea în sus, ci în jos.

Turnul era inversul unui zgârie-nori – o structură subterană, care se întindea în jos, spre inima pământului, nu spre cer. Mimi privi cum îi trec prin faţa ochilor etajele. Coborî cincisprezece, treizeci, apoi şaizeci, iar apoi trei sute de metri sub pământ. În trecut, cei cu Sânge Albastru locuiseră în adâncurile pământului pentru a se ascunde de atacatorii lor cu Sânge Argintiu. Acum înţelegea Mimi ce voise Charles Force să spună când îi acuzase pe Lawrence şi pe Cordelia că i-ar fi făcut pe vampiri „să tremure de frică ascunşi din nou prin peşteri”.

În cele din urmă, liftul se opri şi uşa se deschise. Mimi îi făcu un semn din cap Conduitului de la recepţie, care arăta ca o cârtiţă oarbă, de parcă n-ar fi văzut lumina soarelui de foarte multă vreme. Exact ca în falsele legende despre vampiri, se gândi Mimi amuzată.

Putea simţi sistemele de pază, scuturile de protecţie rare înconjurau zona. Aici se presupunea că trebuie să fie cel mai secret şi mai sigur adăpost al celor cu Sânge Albastru. Lawrence era foarte mândru de noul turn strălucitor care fusese construit deasupra.

— Ne ascundem chiar sub nasul lor! chicotea el.

Depozitarul Istoriei fusese mutat recent în câteva dintre etajele inferioare. De când cu atacul, refugiul de sub club fusese abandonat. Mimi încă se simţea vinovată de ceea ce se întâmplase acolo. Dar nu era vina ei! Nu intenţionase să facă

rău cu adevărat nimănui. Doar voise s-o elimine pe Schuyler din calea ei. Poate că fusese naivă. Dar nu avea sens să se mai gândească la asta acum.

— Bună seara, Madeleine, o salută cu politeţe o femeie elegant îmbrăcată, într-un costum Chanel foarte şic.

— Dorothea.

Mimi dădu din cap, urmând-o spre sala de conferinţă.

Ştia că unii dintre membrii Conclavului nu fuseseră foarte încântaţi de acceptarea ei în cadrul celui mai restrâns cerc. Erau îngrijoraţi de faptul că era încă prea tânără şi nu avea acces complet la amintirile sale, la totalitatea înţelepciunii acumulate de-a lungul vieţilor anterioare. Procesul de autocunoaştere completă a unui Sânge Albastru începe în timpul etapei de transformări de la cincisprezece ani şi continuă până la sfârşitul Anilor Amurgului (sau aproximativ până la douăzeci şi unu de ani, când învelişul uman dispare, dând la iveală vampirul ascuns. Lui Mimi nu-i păsa ce credeau ei. Era acolo pentru a îndeplini o sarcină şi, chiar dacă nu-şi amintea totul, îşi amintea oricum destule.

Se afla acolo pentru că Lawrence venise, târziu într-o noapte, la reşedinţa Force, imediat ce se întorseseră de la Veneţia, pentru a vorbi cu Charles. Mimi auzise întreaga conversaţie. Când Lawrence preluase funcţia de Regis, Charles îşi dăduse demisia de bunăvoie din Conclav, dar Lawrence încercase să-l convingă să nu facă asta.

— Avem nevoie de toate puterile acum. Avem nevoie de tine, Charles. Nu ne întoarce spatele.

Vocea lui Lawrence era joasă şi gravă. Tuşi de câteva ori şi mirosul de tutun din pipa sa umplu holul de lângă biroul tatălui ei.

Charles era de neclintit. Fusese umilit şi respins. Dacă Conclavul nu avea nevoie de el, nici el nu avea nevoie de Conclav.

— De ce să aibă nevoie de mine când te au pe tine, Regis, răbufni Charles, de parcă simplul fapt că rostise aceste cuvinte era pur şi simplu de nesuportat.

— Merg eu.

Lawrence abia dacă ridică o sprânceană când o văzu pe Mimi stând în faţa lor. Nici Charles nu păruse surprins. Unul dintre talentele lui Mimi, încă de pe vremea când era copilă, era să-şi

croiască drum prin uşi închise.

— Azrael, şopti Lawrence. Îţi aminteşti?

— Nu totul. Nu încă. Dar îmi aduc aminte de tine… bunicule, zise Mimi cu un zâmbet afectat.

— Mie mi-e îndeajuns, spuse Lawrence zâmbind. Charles, s-a hotărât. Mimi îţi va lua locul în Conclav. Îţi va raporta ţie, în calitate de reprezentantă a ta. Azrael, poţi pleca.

Mimi fu gata să protesteze, dar îşi dădu seama că fusese atrasă în capcană fără să-şi dea seama. Bătrânul era deştept. Dar nimic n-o opri să asculte în continuare conversaţia celor doi.

— Este periculoasă, zise Lawrence încet. Am rămas uimit când am aflat că i-ai chemat pe gemeni în acest ciclu. Chiar era nevoie?

— Cum ai zis şi tu, este puternică, oftă Charles. Dacă ne aşteaptă vreo luptă, aşa cum vrei tu să ne faci să credem, Lawrence, vei avea nevoie de ea de partea ta.

Lawrence pufni.

— Dacă rămâne fidelă.

— Mereu a fost fidelă, zise Charles cu asprime. Şi nu fost singura dintre noi care l-a iubit odată pe Fiul Zorilor.

— O mare greşeală pe care toţi am făcut-o, dădu Lawrence din cap.

Charles adăugă încet:

— Nu, nu chiar toţi.

Mimi plecă de lângă uşă. Auzise tot ceea ce avea nevoie să audă.

Azrael. O strigase pe numele ei adevărat. Un nume care era gravat adânc în conştiinţa sa, în carne şi-n sânge. Ce era ea cu adevărat în afară de acest nume? Atunci când trăieşti mii de ani şi iei mereu o identitate după alta, numele devin asemănătoare hârtiei de împachetat cadouri. Ceva decorativ la care răspunzi. Să luăm, de exemplu, numele din acest ciclu: Mimi. Era numele unei persoane din înalta societate, o femeie superficială care-şi ducea zilele cheltuind fără măsură şi pe care o interesau doar tratamentele la spa şi petrecerile.

Îi ascundea adevărata identitate.

Pentru că ea era Azrael. Îngerul Morţii. Ea aducea întunericul în locul luminii. Era darul şi blestemul ei în acelaşi timp.

Era un Sânge Albastru. Aşa cum spusese Charles, unul dintre cei mai puternici. Charles şi Lawrence vorbiseră despre sfârşitul

zilelor. Despre Cădere. În războiul cu Lucifer, Azrael şi fratele ei geamăn, Abbadon, fuseseră cei care schimbaseră cursul ultimei bătălii. Îşi trădaseră Prinţul şi i se alăturaseră lui Mihail, îngenunchind în faţa spadei lui de aur. Rămăseseră fideli luminii, deşi ei erau plăsmuiţi din întuneric.

Abandonul lor fusese esenţial. Dacă n-ar fi fost ea şi Jack, cine ar fi putut spune cine avea să câştige? Oare dacă nu l-ar fi abandonat, Lucifer ar fi fost stăpânul a tot şi toate, aşezat acum pe scaunul ceresc? Şi, oricum, ce-au avut de câştigat, în afară de viaţa asta nesfârşită pe pământ? Acest ciclu nesfârşit de îndreptare şi mântuire. Pentru cine şi pentru ce încercau ei să spele păcatele? Oare Dumnezeu ştia că ei încă mai există? Aveau să-şi recâştige vreodată Paradisul pierdut?

Meritase efortul? se întrebă Mimi, luându-şi locul în Conclav, observând abia acum mormăielile care veneau din partea celor prezenţi.

Îşi îndreptă privirea către direcţia în care se holba Dorothea Rockefeller. Rămase blocată. În interiorul celui mai sigur şi mai protejat adăpost al celor cu Sânge Albastru şi aşezat chiar lângă Lawrence, la loc de onoare, stătea nimeni altul decât fostul Venator căzut în dizgraţie, trădătorul cu Sânge Argintiu, Kingsley Martin.

El îi surprinse privirea şi aţinti spre ea două degete, în formă de armă. Şi, fiind vorba de Kingsley, acesta zâmbi. atunci când, chipurile, apăsă pe trăgaci.

Trei

Spre deosebire de majoritatea showroomurilor diverşilor designeri, care erau aranjate în stil minimalist, aproape ca saloanele de spital, fără aranjamente florale care să strice albul orbitor şi imaculat al camerelor, interioarele care găzduiau colecţia lui Rolf Morgan semănau cu sediile confortabile ale vechilor cluburi pentru domni: cărţi legate în piele aliniate pe rafturi, cu fotolii şi covoare groase aranjate în jurul focului din şemineu. Rolf Morgan ajunsese faimos vânzând maselor haine în stilul celor purtate de elevii şcolilor private de altădată, cea mai răspândită creaţie a sa fiind un tricou polo simplu, brodat discret cu logoul său: o pereche de portiţe de crochet încrucişate.

Bliss aştepta nerăbdătoare pe unul dintre fotoliile din piele, bâţâindu-şi portofoliul pe genunchi. Fusese nevoită să plece de la şcoală cu câteva minute mai devreme pentru a putea ajunge la întrevederea stabilită cu designerul, ea sosise, iar designerul avea să mai întârzie jumătate de oră. Tipic.

Se uită de jur împrejur la celelalte modele, toate fiind croite după acelaşi tipar american clasic care putea fi găsit în orice reclamă „Crochet by Rolf Morgan”: obraji bronzaţi, păr blond, nas cârn. Habar nu avea de ce-ar fi fost designerul interesat tocmai de ea. Bliss arăta mai degrabă ca o fată dintr-o pictură prerafaelită – păr roşcat şi lung până la talie, ten palid şi ochi verzi – decât genul de fată care tocmai încheiase un set de tenis. Dar până la urmă şi Schuyler fusese aleasă pentru un show acum câteva zile, aşa că poate de data asta căutau un alt gen de fată.

— Vă servesc cu ceva, fetelor? Apă? Suc fără zahăr? întrebă recepţionista zâmbitoare.

— Nu, mulţumesc, răspunse Bliss, în timp ce şi celelalte fete scuturară din cap.

Era drăguţ ca cineva să-ţi ofere ceva. Ca model, era obişnuită să fie ignorată sau să fie privită de sus de personalul firmelor. Nimeni nu era foarte prietenos. Bliss.asemuia aceste întrevederi cu inspecţiile făcute de bunicul ei vitelor la fermă. Le verifica dentiţia, copitele şi flancurile. Modelele erau tratate exact ca vitele – bucăţi de carne a căror valoare era cântărită şi măsurată.

Bliss îşi dori ca designerul să vină mai repede şi să termine odată cu asta. Aproape contramandase întâlnirea şi doar un simţ al datoriei faţă de agenţia ei şi o oarecare frică faţă de agentul ei – un tip chel, arogant şi gay, care o făcea pe şeful cu ea de parcă era sclava lui (şi nu invers) – o ţinură pe loc.

Era încă zguduită de ceea ce se întâmplase la şcoală mai devreme, când încercase să i se confeseze lui Schuyler.

— E ceva în neregulă cu mine, zise Bliss la masă la cantină.

— Ce vrei să zici? Eşti bolnavă? întrebă Schuyler, deschizând o pungă de chipsuri.

Sunt bolnavă? se întrebă Bliss. Cu siguranţă se simţise rău în ultima vreme. Dar era un alt fel de boală – îşi simţea sufletul bolnav.

— E greu de explicat, zise ea, dar încercă totuşi. Parcă văd anumite lucruri. Lucruri groaznice.

Lucruri teribile. Îi spuse lui Schuyler cum începuse totul.

Cu câteva zile în urmă, alerga pe malul fluviului Hudson, când, dintr-o singură clipire, imaginea se schimbă, iar apele murdare ale fluviului deveniră pline de sânge – roşii, vâscoase şi agitate.

Apoi mai erau acei călăreţi care năvăliseră la ea în dormitor – patru la număr, cu măşti pe faţă, pe armăsari negri ca smoala; păreau odioşi şi miroseau şi mai rău. Ca nişte morţi vii. Fuseseră atât de reali, iar caii chiar lăsaseră urme de noroi pe covorul ei alb. Dar viziunea pe care o avusese cu o noapte în urmă fusese şi mai şi: prunci ucişi cu baioneta, victime cu intestinele afară, călugăriţe crucificate, decapitate… Şi multe altele.

Dar cel mai înfricoşător lucru din lume?

Chiar în mijlocul acestei viziuni apăruse un bărbat. Un bărbat în costum alb. Un bărbat frumos, cu părul blond strălucitor şi un zâmbet încântător care-i dădu frisoane.

Bărbatul traversase încăperea şi se aşezase pe marginea patului ei.

„Bliss”, spusese bărbatul, punându-şi o mână pe creştetul ei, ca un gest de binecuvântare. „Fiica mea.”

Schuyler îşi ridică privirea din sendvişul cu ton. Bliss se întrebă cum de Schuyler încă mai avea apetit pentru mâncare normală – Bliss îşi pierduse de mult interesul pentru ea. Abia dacă mai suporta să-şi mănânce hamburgerul gătit în sânge. Poate că era din cauză că Schuyler era pe jumătate fiinţă umană. Bliss se întinse să ia şi ea nişte chipsuri din curiozitate. Muşcă dintr-unul. Era sărat şi picant. Mai luă unul.

Schuyler părea gânditoare.

— O.K., deci un tip ciudat te-a numit fiica lui, mare scofală! Era doar un vis. Şi în legătură cu celelalte chestii – eşti sigură că nu te uiţi seara la prea multe filme de groază?

— Nu, este…

Bliss scutură din cap, enervată că nu putuse să redea cât de ciudat fusese bărbatul din visul ei.

Şi cât de real fusese totul, de parcă i-ar fi spus adevărul. Dar asta nu era posibil, nu? Tatăl ei era Forsyth Llewellyn, senatorul de New York. Se întrebă încă o dată cine fusese mama ei. Tatăl ei nu vorbea niciodată de prima lui soţie şi, cu doar câteva

săptămâni în urmă, Bliss fusese surprinsă să descopere o fotografie a tatălui ei împreună cu o femeie blondă, despre care crezuse mereu că e mama ei, dar care avea pe spate inscripţionate cuvintele „Allegra Van Alen”.

Allegra era mama lui Schuyler, cea mai faimoasă pacientă în comă din New York. Dacă Allegra era mama ei, asta însemna că Schuyler îi era soră? Deşi vampirii nu aveau familii în sensul înţeles de cei cu Sânge Roşu: erau foştii copii ai lui Dumnezeu, nemuritorii, fără mame sau taţi în carne şi oase.

Forsyth era „tatăl” ei doar în acest ciclu. Poate că la fel stăteau lucrurile şi cu Allegra. Dar se abţinu şi nu-i dezvălui lui Schuyler descoperirea ei. Schuyler era foarte protectoare când venea vorba de mama ei şi Bliss era prea timidă pentru a pretinde că are o legătură cu o femeie pe care nici măcar n-o cunoscuse vreodată. Totuşi, se simţise foarte apropiată de Schuyler de când găsise fotografia.

— Mai ai… ştii tu, leşinurile alea? întrebă Schuyler.

Bliss scutură din cap. Leşinurile luaseră sfârşit cam atunci când începuseră nălucirile. Nici nu ştia ce e mai rău.

— Sky, te întrebi vreodată ce-o mai face Dylan? întrebă ea într-o doară.

— Mereu. Aş vrea foarte mult să aflu ce i s-a întâmplat, spuse Schuyler, desfăcând sendvişul şi mâncându-i ingredientele pe rând: mai întâi pâinea, apoi un pic de ton, apoi nişte salată. Mi-e dor de el. Era un prieten bun.

Bliss dădu din cap aprobator. Se întrebă cum să aducă subiectul în discuţie. Deja secretul dura de foarte mult timp. Dylan, pe care toată lumea îl considera ca fiind mort, care fusese luat de un Sânge Argintiu, dispărând fără urmă… se întorsese, dând buzna pe fereastra ei în urmă cu două săptămâni şi spunându-i nişte poveşti incredibile. Bliss nu ştia ce să mai creadă din noaptea în care el revenise.

Cu siguranţă Dylan era complet smintit. Nebun. Ceea ce-i spusese în noaptea aia nu avea niciun sens, dar el era convins că este adevărul gol-goluţ. Ea nu reuşise să-i schimbe părerea, iar în ultima vreme el începuse s-o ameninţe că va lua măsuri. Chiar în acea dimineaţă păruse total scăpat de sub control. Delira. Urla ca un maniac. Îi fusese foarte greu să-l privească. Îi promisese că va… că va face… că va face ce? Habar n-avea.

— Bliss Llewellyn?

— Aici, răspunse Bliss, ridicându-se în picioare şi strângându-şi mapa cu portofoliul sub braţ.

— Poţi intra, scuze de întârziere.

— Nicio problemă, spuse ea cu un zâmbet profesionist.

O urmă pe fată într-o sală mare şi bine aerisită din spate.

Bliss străbătu ceea ce părea a fi aproape un teren de fotbal, pentru a ajunge la o masă micuţă unde stătea designerul.

Era mereu la fel. Le plăcea să te privească mergând şi, după ce le dădeai bună ziua, te rugau să te întorci şi să mai mergi puţin. Rolf făcea recrutări pentru Săptămâna Modei şi chiar lângă el era întreaga sa echipă: o femeie blondă şi bronzată cu ochelari fumurii, un bărbat slab şi efeminat şi câteva asistente.

— Bună, Bliss, zise Rolf. Ea este soţia mea, Randy, iar el este Cyrus, cel care concepe întregul show.

— Bună.

Bliss întinse mâna şi i-o scutură cu hotărâre.

— Îţi cunoaştem foarte bine munca de până acum, zise Rolf, aruncând o privire fugară pe fotografiile ei.

Era un bărbat foarte bronzat şi cu părul grizonant, iar când îşi încrucişa braţele, îi ieşeau în evidenţă muşchii. Semăna cu un cowboy din cap până la cizmele din piele de aligator făcute pe comandă. Asta în cazul în care cowboy-ii se bronzau în St. Barth şi aveau cămăşi croite în Hong Kong.

— De fapt, suntem siguri că eşti fata potrivită pentru noi. Doar voiam să ne întâlnim.

În loc s-o liniştească, aerul prietenesc al designerului avu darul de a o stresa pe Bliss şi mai mult. Acum chiar putea să piardă jobul.

— Oh, O.K.

Randy Morgan, soţia designerului, era chintesenţa „fetei Morgan”, până la părul zbârlit de vânt. Bliss ştia că ea fusese primul model al lui Rolf, prin anii '70, şi că ocazional mai participa la câte o campanie publicitară. Randy îşi ridică ochelarii pe cap şi-i aruncă lui Bliss un zâmbet fabulos.

— Brandul merge într-o direcţie diferită pentru acest show. Ne dorim o atmosferă de epocă edwardiană – romantism de modă veche. Colecţia va avea multă catifea, dantelă şi poate chiar un corset sau două. Ne doream o fată care să nu aibă un look foarte contemporan.

Bliss dădu din cap, nefiind foarte sigură ce voiau să spună, având în vedere că celelalte branduri care o căutaseră în trecut considerau că arată destul de „contemporan”.

— Doriţi să fac câţiva paşi sau…?

— Te rog.

Bliss se îndreptă spre capătul camerei, respiră adânc şi începu să meargă. Se mişca de parcă ar fi umblat noaptea prin mlaştini, de parcă ar fi fost singură în ceaţă. Ca şi cum ar fi fost pierdută şi visătoare. Şi exact când ajunse la locul unde trebuia să facă pirueta, camera se învârti cu ea şi avu o altă viziune.

Aşa cum îi povestise lui Schuyler, stările de pierdere a conştiinţei dispăruseră. Putea vedea în continuare camera, designerul şi echipa sa. Şi totuşi, aşezată la mijloc, între el şi soţia sa, stătea o bestie cu ochii purpurii şi limbă argintie despicată. Din ochi îi ieşeau viermi. Vru să strige. Dar în schimb închise ochii şi continuă să meargă.

Când deschise ochii, Rolf şi echipa lui aplaudau.

Cu sau fără viziuni apocaliptice, Bliss fu angajată.

Patru

— Mi-a fost dor de tine.

Buzele lui Oliver erau catifelate şi moi pe obrazul ei, iar Schuyler simţi o durere acută în stomac drept răspuns la profunzimea afecţiunii lui.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, şopti ea.

Asta era adevărat. Nu mai fuseseră împreună de aproape două săptămâni. Şi, deşi voia să-şi lipească buzele de gâtul lui şi să facă ceea ce simţea ca fiind foarte natural, se abţinu. Nu avea nevoie chiar acum şi se ferea de asta din cauza sentimentelor pe care le trezea în ea. Caerimonia Osculor era un drog – tentant şi irezistibil. Îi oferea prea multă putere. Prea multă putere asupra lui.

Nu putea. Nu aici. Nu acum. Mai târziu. Poate. Şi în plus, nu erau în siguranţă. Se aflau în camera copiatoarelor. Oricine putea intra şi îi putea prinde împreună. Se întâlniseră, aşa cum făceau mereu, în pauza după a patra oră. Aveau la dispoziţie toate cele cinci minute.

— O să fi acolo… diseară? întrebă Oliver, cu vocea înecată de

emoţie.

Ea vru să-şi plimbe degetele prin părul lui bogat, brun-roşcat, dar îşi înfrânse dorinţa. În schimb, îşi afundă nasul în părul lui. Mirosea a curat.

Cum reuşiseră să fie prieteni atât de mult timp, fără ca ea să ştie cum îi miroase părul? Dar acum ştia: ca iarba după ploaie. Mirosea atât de bine, că-i venea să plângă. Nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor lui. N-ar ierta-o niciodată dacă şi-ar da seama vreodată ce-i făcuse.

— Nu ştiu, răspunse Schuyler ezitând. O să încerc.

Voia să-l refuze cât mai tandru cu putinţă. Se uită la faţa lui frumoasă şi jovială, la ochii lui căprui şi calzi, care aveau sclipiri arămii.

— Promite-mi, spuse Oliver, şi vocea lui era rece. Promite-mi.

O strânse în braţe şi ea rămase surprinsă de puterea lui. Habar nu avea că oamenii pot fi la fel de puternici ca vampirii, atunci când era cazul.

Inima i se frânse. Charles Force avea dreptate. Trebuia să stea departe de el. Cineva avea să fie rănit şi n-ar fi suportat gândul că Oliver suferă din cauza ei. Nu merita.

— Ollie, ştii că eu…

— Nu mai spune nimic. Doar vino acolo, zise el aspru şi îi dădu drumul aşa de repede încât aproape că-şi pierdu echilibrul.

Apoi dispăru la fel de repede, lăsând-o singură în camera întunecată, iar ea se simţi ciudat de nefericită.

Mai târziu în acea după-amiază, Schuyler gonea pe străzile întunecate şi umede de ploaie, o pată argintie în noua ei haină de ploaie. Ar fi putut lua un taxi, dar nu se vedea niciunul şi preferă să meargă pe jos – sau mai degrabă să alunece. Îi făcea plăcere să-şi contracte muşchii de vampir, îi plăcea cât de repede se putea deplasa atunci când se concentra. Mersese întreaga lungime a insulei ca o pisică; se deplasase aşa de repede încât rămăsese uscată. Nu o atinsese niciun strop de ploaie.

Clădirea era una dintre acele construcţii uluitoare de sticlă, o clădire de apartamente, creată de arhitectul Richard Meier, la intersecţia lui Perry Street cu West Side Highway. Strălucea precum cristalul în amurgul ceţos şi întunecat. Schuyler nu se sătura niciodată s-o admire, era atât de frumoasă.

Se strecură pe uşa laterală, delectându-se cu viteza de vampir care o făcea invizibilă paznicului şi celorlalţi locatari. Trecu de lift, preferând să-şi folosească talentele nepământene şi să alerge pe scările interioare, urcând câte patru, cinci şi chiar zece trepte deodată. În câteva secunde, se afla deja sus.

În apartament era cald, iar lumina felinarelor de pe stradă pătrundea în interior prin ferestrele imense de sticlă. Apăsă butonul pentru a trage automat draperiile. Le lăsaseră iarăşi date la o parte – era incredibil cum ascunzătoarea lor secretă se afla tocmai într-una dintre clădirile cele mai expuse din Manhattan.

Menajera lăsase buşteni pentru focul din şemineu, iar Schuyler făcu focul foarte rapid apăsând un alt buton. Flăcările se ridicară şi învăluiră lemnele. Schuyler le privi cum ard; apoi, ca şi cum şi-ar fi citit viitorul în flăcări, îşi lăsă capul în palme.

Ce căuta ea acolo?

De ce venise?

Ceea ce făceau ei era o greşeală. Şi el şi ea ştiau acest lucru. Îşi spuseseră că avea să fie pentru ultima oară. Ca şi cum ar fi fost în stare să suporte aşa ceva. Ea era în acelaşi timp şi extaziată şi îndureratăde gândul întâlnirii lor.

Schuyler îşi ocupă timpul golind maşina de spălat vase şi aranjând masa. Aprinzând lumânările. Conectă sistemul de sunet la iPod-ul ei şi curând vocea lui Rufus Wainwright răsună în încăpere. Era un cântec mistuitor – preferatul lor.

Se gândi să-şi facă o baie, ştiind că halatul de baie atârna în cuierul din dulap. Locul păstra foarte puţine dovezi ale prezenţei lor acolo – câteva cărţi, haine, două periuţe de dinţi. Asta nu era o casă, ci un secret.

Se privi în oglindă – părul era ciufulit şi ochii îi străluceau. El trebuia să vină curând. Sigur va veni. El era cel care insistase.

Ora stabilită trecu, dar el nu sosi. Schuyler îşi strânse genunchii la piept, încercând să lupte cu sentimentul de dezamăgire.

Aproape că adormise când observă o umbră pe balcon.

Schuyler ridică întrebătoare privirea, simţind un amestec de speranţă şi o tristeţe profundă, stăruitoare. Inima îi bătea nebuneşte. Chiar dacă îl vedea zilnic, mereu avea să simtă că-l vede pentru prima oară.

— Hei, tu! zise o voce.

Şi un băiat apăru din umbră.
Dar nu era băiatul pe care îl aştepta ea.

ARHIVA ÎNREGISTRĂRI AUDIO:
Depozitarul Istoriei
DOCUMENT STRICT SECRET:
Doar cu autorizaţia lui Altithronus
Transcrierea raportului *Venator* îndosariat 1/2

Schuyler Van Alen: Înstrăinare vizibilă faţă de colegi. Preferă compania Conduitului ei de sex bărbătesc: Oliver Hazard-Perry. Supravieţuitoare a două atacuri ale celor cu Sânge Argintiu. Monitorizarea va continua, totuşi sunt convins că este puţin probabil ca ea să fie cea vinovată.

Bliss Llewellyn: un caz interesant. Se plânge de dureri de cap, ameţeli, „pierderi ale cunoştinţei". Probabil un efect secundar al transformării? A fost descoperită în timp ce se îneca în lacul din Central Park, în noaptea de 28/11. Am reuşit să salvez subiectul fără a-mi deconspira identitatea.

Madeleine Force: Posedă o forţă întunecată însemnată şi etalează o nepăsare crasă faţă de reguli, mai ales cele legate de însoţitorii umani.

INFORMAŢII ACTUALIZATE DESPRE DYLAN WARD: Echipa din Long Island raportează că subiectul a fost văzut ieşind din casa familiei Ward din Shelter Island. Am trimis ajutoare să-l prindă.

Cinci

Întâlnirea fusese convocată după modelul obişnuit. Secretarul strigă numele celor reprezentaţi. Toate familiile vechi erau prezente, cele şapte familii originare (familiile Van Alen, Cutler, Oelrich, Van Horn, Schlumberger, Stewart şi Rockefeller) făcuseră loc şi familiilor Llewellyn, Dupont (reprezentată de o Eliză foarte emoţionată, nepoata defunctei Priscilla), Whitney şi Carondolet. Acesta era Conclavul Străbunilor – adunarea elitelor cu Sânge Albastru. Aici se luau deciziile importante pentru neam, pentru viitorul clanului.

Lawrence le ură bun venit la prima sesiune de primăvară cu un salut călduros şi începu să citească subiectele de pe agendă: următoarea strângere de fonduri pentru Banca de Sânge din New York, ultimele informaţii legate de bolile transmisibile prin sânge şi modul în care acestea îi puteau afecta pe cei cu Sânge Albastru, situaţia conturilor administrate – banii celor cu Sânge Albastru erau investiţi inclusiv la bursa de valori, iar recenta scădere economică cauzase dispariţia câtorva milioane de dolari.

Mimi scotea flăcări pe nas. Lawrence prezidase întâlnirea ca şi cum nimic nu era în neregulă, ca şi cum lângă el nu ar fi stat un trădător. Te scotea din sărite! Kingsley fusese cel care-l chemase pe cel cu Sânge Argintiu, Kingsley punând la cale atacul de la Depozitar, Kingsley fusese creierul din spatele muşamalizării, şi totuşi, stătea în continuare la masă, de parcă acolo i-ar fi fost locul de drept.

Aparent, în Conclav domneau calmul şi liniştea dintotdeauna, deşi Mimi putu observa o uşoară agitaţie, o urmă de dezacord în rândurile membrilor. De ce nu zicea nimic Lawrence? Bătrânul excentric îi dădea înainte despre piaţa sub prime şi recentele evenimente dezastruoase de pe Wall Street. Ah, în sfârşit… Lawrence se întoarse spre Kingsley. În sfârşit urma o explicaţie.

Dar nu. Lawrence declară pur şi simplu că Kingsley trebuie să prezinte un raport şi îi dădu cuvântul aşa-zisului Venator, un Căutător al Adevărului, membru al poliţiei secrete a vampirilor.

Kingsley se ridică cu un zâmbet ameninţător pe buze.

— Străbunilor… şi, hmmm, Mimi, începu el.

Era la fel de insuportabil de arătos, dar de când fusese deconspirat că era un Venator, părea mai bătrân. Dispăruse

tânărul rebel, transformat într-o persoană serioasă şi sobră, cu costum închis la culoare şi cravată.

Câţiva membri ai Conclavului schimbară priviri nedumerite şi bătrânul Brooks Stewart avu un acces de tuse, care îl determină pe Cushing Carondolet să-i dea câteva palme pe spate. Când atmosfera se linişti, Kingsley continuă impasibil.

— Aduc veşti îngrijorătoare. Pe continentul sud-american sunt tulburări. Echipa mea a observat semne prevestitoare ale unei posibile infractio.

Mimi înţelese cuvântul din limba sacră – Kingsley le spunea despre o spargere. Dar ce anume fusese spart?

— Ce se întâmplă? întrebă Dashiell Van Horn.

Mimi îl recunoscu – fusese anchetatorul în timpul procesului ei.

— Fisuri în organizaţia de la Corcovado. Au fost raportate dispariţii ale unor Străbuni din Conclavul de acolo. Alfonso Almeida nu s-a mai întors din obişnuita lui vizită în Anzi. Familia sa e îngrijorată.

Esme Schlumberger pufni.

— Lui Alfie îi place să se piardă prin sălbăticie în fiecare an. Zice că asta-l ţine aproape de natură. Nu înseamnă nimic.

— Dar Corcovado… asta e îngrijorător, zise Edmund Oelrich, care după moartea Priscillei devenise Protector-Şef.

— Având în vedere ceea ce ştim despre cei cu Sânge Argintiu – cum unul dintre ei a reuşit să se infiltreze chiar în Depozitar – orice este posibil, spuse Kingsley.

— Chiar aşa, fu de acord Dashiell Van Horn, coborându-şi ochelarii pe nas.

Lawrence dădu din cap aprobator.

— Ştiţi cu toţii, desigur, zvonurile conform cărora cei cu Sânge Argintiu au plecat spre America de Sud înainte de a dispărea. Cei cu Sânge Albastru s-au îndreptat spre nord şi unii chiar cred că cei cu Sânge Argintiu au plecat spre sud, pentru a se regrupa. Bineînţeles că nu avem nicio dovadă în acest sens…

Câţiva membri ai Conclavului începură să se agite vizibil. De când cu atacul de la Depozitar, fuseseră nevoiţi să recunoască faptul că fostul paria, Lawrence, avusese dreptate de la bun început, că Protectorii ignoraseră voit semnele, îşi băgaseră capul în nisip ca struţii, prea înspăimântaţi pentru a accepta adevărul: cei cu Sânge Argintiu, demonii mitici, duşmanii lor

eterni, se reîntorseseră.

— Nu am avut nicio dovadă până acum, spuse Kingsley. Dar se pare că bănuielile lui Lawrence au fost corecte.

— Dacă Corcovado e compromis, atunci nici nu pot să explic în ce pericol ne aflăm, zise Lawrence.

— Dar nu au fost… morţi? întrebă Eliza Dupont timidă.

— Niciuna de care să ştim noi, confirmă Kingsley. O tânără, Yana Riberio, a dispărut, de asemenea, dar mama ei crede că se ascunde cu iubitul la Punta del Este, pentru un weekend, zise el cu un zâmbet afectat.

Mimi păstră tăcerea; era singurul membru care nu contribuise încă la discuţie. Din noaptea atacului de la Depozitar, în New York nu mai avuseseră loc alte atacuri sau morţi. Se simţea frustrată de faptul că nu-şi putea aminti de ce era aşa de important Corcovado – evident că toţi ceilalţi din Conclav ştiau, numai ea nu. Era enervant că nu reuşise să aibă acces total la amintirile ei.

Cuvântul nu-i spunea absolut nimic. Şi nici nu voia să întrebe ce înseamnă – era prea orgolioasă. Poate că Charles o va putea lumina, deşi se părea că de când îşi dăduse demisia din Conclav, îşi pierduse interesul pentru aproape orice – tot ce făcea era să stea în camera lui, să se uite la cărţi şi fotografii de demult şi să asculte înregistrări în surdină la un magnetofon vechi.

— Aşa cum s-a dovedit în urma atacului de la Depozitar, cei cu Sânge Argintiu nu mai sunt un mit pe care să-l putem ignora. Trebuie să acţionăm de urgenţă. Corcovado trebuie să reziste, zise Lawrence.

Despre ce Dumnezeu vorbea Lawrence acolo? Mimi îşi dorea să ştie.

— Aşadar, care e planul? întrebă Edmund.

Atmosfera se schimbase. Neliniştea cauzată de prezenţa lui Kingsley se transformase acum în neliniște cauzată de veştile aduse de el.

Kingsley răsfoi hârtiile din faţa lui.

— Mă voi alătura echipei mele în capitală. Sao Paolo este un adevărat haos. Va fi o ascunzătoare bună. Apoi ne vom îndrepta spre Rio pe jos, vom verifica care e situaţia la Corcovado şi vom sta de vorbă cu câteva dintre familii.

Lawrence dădu din cap. Mimi crezu că va încheia şedinţa, dar

nu o făcu. În schimb, îşi scoase o ţigară din buzunarul de la piept al cămăşii. Kingsley se aplecă spre el cu un chibrit aprins în mână şi Lawrence inhală adânc. Fumul se împrăştie prin toată camera. Mimi voi să-l îndepărteze cu mâinile şi să-i amintească lui Lawrence de regula comisiei care interzicea fumatul, dar nu îndrăzni.

Regis-ul se uită la adunare cu o privire pătrunzătoare.

— Bănuiesc că unii dintre voi se întreabă de ce a venit Kingsley astăzi aici, zise Lawrence, punând, în sfârşit, întrebarea arzătoare care stătea pe buzele tuturor. Trase încă un fum de ţigară. Mai ales după dovezile prezentate în timpul judecăţii de sânge. Oricum, de atunci am mai aflat că familia Martin, şi în special Kingsley, este nevinovată. Acţiunile lor au fost justificate de misiunea pe care o aveau de îndeplinit, atribuită de fostul Regis. Pentru a proteja Adunarea, nu pot dezvălui mai multe informaţii în legătură cu acest aspect.

Tatăl ei! Charles avea legătură cu asta – dar de ce nu le – spunea Lawrence despre ce era vorba?

— Ce misiune? întrebă Edmund. De ce i s-au ascuns Conclavului aceste informaţii?

— Nu este dreptul nostru să punem la îndoială deciziile Regisului, îi reaminti cu asprime Forsyth Llewellyn.

Nan Cutler aprobă din cap.

— Nu ăsta e felul nostru de a fi, zise ea.

Mimi putea vedea clar cum masa era împărţită în două tabere: jumătate dintre membri erau neliniştiţi şi indignaţi, în timp ce cealaltă jumătate era gata să accepte declaraţia lui Lawrence fără a-i mai pune la îndoială spusele. Nu că ar fi contat. Conclavul nu era o democraţie; Regis-ul era liderul de necontestat al cărui cuvânt era lege. Mimi fremătă de furie abia reprimată. Ce se întâmplase cu Conclavul care o condamnase la moarte cu câteva luni în urmă? Nu era corect! Cum puteau avea încredere într-un Sânge Argintiu „reformat”?

— Doreşte cineva să-şi exprime dezacordul? întrebă Lawrence nonşalant. Edmund? Dashiell?

Dashiell îşi înclină capul.

— Nu. Ne lăsăm soarta în mâinile tale, Lawrence.

Edmund acceptă şi el fără tragere de inimă.

— Mulţumesc. Kingsley este din nou un membru cu drept de vot al Conclavului, având statutul deplin al unui Venator. Să-i

urăm împreună bun venit înapoi printre noi. Dacă n-ar fi fost Kingsley n-am fi aflat despre Corcovado aşa devreme.

Câţiva aplaudară.

Şedinţa se suspendă şi Străbunii se împrăştiară în mici bisericuţe. Mimi observă că Lawrence vorbea în şoaptă cu Nan Cutler.

Kingsley veni spre Mimi şi-i puse o mână pe braţ.

— Voiam să-ţi spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Procesul şi restul.

— Mi-ai înscenat totul, şuieră ea, dându-i mâna la o parte.

— Era inevitabil. Totuşi, mă bucur să văd că eşti bine, zise el.

Dar tonul vocii sale indica faptul că bună starea ei era ultimul lucru care-l preocupa.

Şase

Băiatul ajunse în dreptul focului, cu faţa luminată de flăcările din şemineu. Arăta la fel – aceiaşi ochi trişti, aceeaşi claie de păr negru. Purta acelaşi tricou murdar şi aceiaşi blugi jerpeliţi pe care Schuyler îşi amintea că-i purta ultima dată când îl văzuse.

— Dylan! Dar cum aşa? Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

Alergă spre el cu un zâmbet larg pe faţă. Dylan! Trăia! Nu se aştepta nimeni să apară, dar era bine-venit. Avea atât de multe întrebări pentru el: ce se întâmplase în noaptea când dispăruse? Cum scăpase de cei cu Sânge Argintiu? Cum fusese posibil la supravieţuiască?

Dar imediat cum se apropie de el, îşi dădu seama că ceva e în neregulă. Faţa lui Dylan era întunecată, furioasă. Avea privirea tulbure, aproape ca a unui om isteric.

— Ce se întâmplă?

Cu viteza luminii, Dylan o împinse pe Schuyler cu puterea minţii şi-i dădu o lovitură telepatică – BAM! – dar Schuyler fu mai rapidă şi pară lovitura mentală.

— Dylan! Ce faci?! îşi ridică braţele ca un scut pentru a se apăra, ca şi cum s-ar fi putut proteja cu o barieră din lumea fizică.

BAM! încă una. De data asta, sugestia fusese să se arunce de la balcon.

Schuyler se înecă, simţind cum creierul i-ar putea exploda de

la presiunea cu care se lupta.

Fugi pe terasă, nefiind în stare să oprească sugestia care se infiltra în toate simţurile. Se uită peste umăr. Dylan era exact, în spatele ei. Părea înnebunit şi plin de furie, de parcă ar li fost posedat de o forţă a răului.

— De ce faci asta? strigă ea, în timp ce el trimise o altă comandă violentă, agonizantă.

SARI!

Da. Trebuia să cedeze, să se conformeze – SARI – da, aşa va face, dar dacă nu e atentă şi nu are timp să fie… ar putea să-şi piardă echilibrul… ar putea… Doamne; dar dacă Lawrence nu are dreptate? Dacă ea nu e nemuritoare? la urma urmei, e jumătate om… Dacă nu supravieţuieşte? Dacă, spre deosebire de ceilalţi cu Sânge Albastru, ciclul de somn şi repaus şi reincarnare nu i se aplică şi ei? Dacă viaţa asta e singura pe care o va avea? Dar e mult prea târziu pentru a-şi face griji pentru asta acum – nu are altă alternativă. SARI! Nu vede încotro merge, bâjbâie pentru a găsi un punct de sprijin… Ele chiar în spatele ei, aşa că va trebui să…

Sare de pe terasă, zburând…

Nu e timp, nu e timp să se agaţe de vreo ieşitură din zid, să se apuce de vreo balustradă… trotuarul se apropie vertiginos…

Schuyler se pregăti de impact şi ateriză în picioare. În ghetele ei. BUM. Exact în mijlocul unui grup elegant, strâns în faţa restaurantului de pe Perry Street. Newyorkezi abandonaţi în faţa stihiilor naturii drept pedeapsă pentru că sunt fumători.

Şi într-o clipă, Dylan fu în spatele ei. Atât de rapid, era incredibil de rapid…

Apoi o învălui o presiune puternică: asta nu mai era doar sugestie – era un blocaj al controlului. Zdrobitor. Asta era ceea ce Lawrence numea al cincilea factor al glomului. Consummo Alienări. Preluarea completă a facultăţilor mentale de către altcineva.

Pentru cei cu Sânge Roşu, Alienări însemna moarte imediată. Pentru vampiri, paralizie irevocabilă – cineva îţi ia minţile, astfel încât voinţa ta e complet subjugată. Lawrence îi povestise că cei cu Sânge Argintiu nu erau recunoscuţi doar pentru faptul că sugeau sângele şi furau amintirile altor vampiri, că efectuau Caerimonia Osculor pe cei la fel ca ei. Aveau multe alte suplicii şi înşelătorii în mânecă. Nu goleau complet de sânge toate

victimele; unele dintre ele erau lăsate în viaţă tocmai pentru a le fi de mai mult ajutor ca marionete.

Schuyler simţi o greutate, pe măsură ce forţa Alienări se instala… era pe punctul de a ceda; era mult mai simplu să abandoneze decât să lupte… se simţea din ce în ce mai slăbită… Ce se va alege de ea dacă el ar reuşi? se gândi la mama ei, care era în comă; asta avea să fie şi soarta ei? Se clătină pe picioare, legănându-se într-o parte şi alta; curând avea să se sfârşească. Dar chiar în acel moment reuşi să dea peste ceva în acea emanaţie a întunericului – ca o coadă, coada glomului – şi putu să izoleze semnalul, reuşi să-şi dea seama care parte încerca s-o controleze şi o răsuci invers, ca şi cum s-ar fi luptat cu un aligator – îl întoarse cu capul în jos – curând, ea era cea care avea controlul şi se juca cu el după bunul plac şi…

Dylan ţipă – el e cel care simte acum durere – ele cel care este pus la zid, incapabil să se mişte în timp ce mintea ei o controlează pe a lui. Ea simte asta, simte cum îl domină şi jubilează în gândul că i-a retezat triumful. Îl strânge – întreaga lui fiinţă – cu puterea minţii. E ca o menghină…

Îl omoară…

Curând nu va mai fi el însuşi… ci o extensie a voinţei ei…

Până când…

— Schuyler! Opreşte-te!

— Nu face asta!

— Schuyler!

Un răcnet.

Numele ei. Cineva o striga pe nume. Oliver. Care îi spunea să se oprească.

Schuyler îl eliberă parţial din strânsoare. Avea încă mâna întinsă, iar Dylan era ţintuit de un zid la şase metri depărtare. Ţintuit de puterea minţii ei. Bolborosea ceva. Nu putea să mai respire.

— Te rog!

De data asta era o voce de fată. Bliss.

Gata, îi dădu drumul.

Dylan se prăbuşi la pământ.

Şapte

Bliss alergă cât de repede putu. Văzuse întreaga scenă. Era în taxi şi văzuse totul: săritura lui Schuyler, Dylan care venise după ea, urmărirea şi inversarea rolurilor. Fusese martoră la suferinţa lui Dylan şi la puterea lui Schuyler.

O, Doamne, n-o lăsa să-l omoare.

— Dylan!

Bliss îngenunche lângă el.

Dylan era căzut cu faţa în jos, aşa că ea îl întoarse uşor. Îl luă în braţe. Era atât de slab... doar piele şi os. Îl ţinu în braţe cu tandreţe, cum ai ţine un pui de pasăre. Era rănit şi vrednic de milă, dar era al ei. Lacrimi începură să-i curgă e obraz.

— Dylan!

Când ajunsese acasă după casting şi el nu era acolo cum stabiliseră, ştiuse imediat că ceva era în neregulă.

Sunase pe Oliver şi-l rugase să vină la clădirea de apartamente de pe Perry Street cât mai repede. Dylan spusese de la bun început că are de gând să facă ceva şi acum chiar făcuse. Din fericire, Bliss ştia unde să-l găsească pentru că ştia secretul lui Schuyler şi unde avea să fie ea în acea seară.

Dylan deschise ochii. Tresări când o văzu pe Bliss, apoi se întoarse spre Schuyler şi cu un mârâit răguşit spuse:

— Argento Croatus!

— Ai înnebunit? întrebă Schuyler, cu Oliver lângă ea protector.

Nu putea să-şi creadă urechilor. Dylan tocmai o numise Sânge Argintiu. Ce se întâmpla? Ce se întâmplase cu el? De ce avea vocea asta?

— Dylan, potoleşte-te. Sky... el habar n-are despre ce vorbeşte, spuse Bliss agitată. Dylan, te rog, spui prostii.

Dylan deveni confuz, pupilele i se dilatară rapid, ca şi cum i-ar fi băgat cineva o lanternă în ochi. Apoi izbucni într-un râs strident.

— Ştiai că s-a întors şi nu mi-ai spus nimic, spuse Schuyler pe un ton acuzator.

— Da. Bliss respiră adânc. N-am vrut să-ţi zic pentru că...

Pentru că ai fi spus Conclavului. Şi ei l-ar fi luat. Şi da, s-a schimbat. E diferit, nu mai e acelaşi. I s-a întâmplat ceva cumplit şi de nespus. Dar eu încă îl iubesc. Înţelegi, nu-i aşa? Tu, care stai şi aştepţi într-un apartament un băiat care nu mai apare.

Schuyler încuviinţă din cap. Cele două se înţelegeau fără a

avea nevoie de cuvinte. Aşa se înţelegeau vampirii.

— Totuşi, nu e posibil să rămână aşa; trebuie să-l ajutăm.

Schuyler se apropie de cei doi.

— Nu mă atinge, mârâi Dylan.

Brusc, sări în picioare şi o apucă pe Bliss de gât, degetele sale osoase apăsând cu violenţă gâtul fin al fetei.

— Dacă nu mă ajuţi, atunci eşti una de-a lor, spuse el ameninţător şi încleştarea deveni mai puternică.

Bliss începu să plângă.

— Dylan… nu face asta!

Schuyler se întinse spre Dylan, dar Oliver o opri.

— Aşteaptă, spuse el. Aşteaptă… nu te pot lăsa să te răneşti iarăşi…

Între timp, Dylan o împingea pe Bliss din ce în ce mai departe cu puterea minţii sale; furia lui era acum complet dezlănţuită, puterea sa mai înspăimântătoare în nesăbuinţa ei. Bliss căzu în genunchi. Nu va exista niciun fel de acrobaţie telepatică din partea ei.

Acum era rândul lui Schuyler să ţipe. Era rândul ei să-l implore să se oprească.

Dylan nici nu-i băgă în seamă, şi cu cealaltă mână începu o mângâie pe Bliss pe obraz. Se aplecă spre ea, cu gura pe gâtul ei. Schuyler observă cum îi apar colţii. Era pe punctul de a-i suge sângele.

— Nu… Dylan… te rog, şopti Bliss. Nu…

— Lasă-mă!

Schuyler îl dădu pe Oliver la o parte.

Bliss privea cum prietena ei pregătea frenetic o incantaţie ce avea să-l doboare pe Dylan.

Dar chiar înainte ca Schuyler să poată folosi puterea de constrângere, umerii lui tresăriră şi el se prăbuşi la pământ din proprie voinţă, eliberându-şi victima. Bliss căzu şi ea, iar pe gât îi rămaseră vânătăi de la degetele lui.

Dylan îşi băgă capul între genunchi şi suspină.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? ţipă el, şi în sfârşit asta era vocea pe care Bliss o recunoscu.

Pentru prima dată în acea seară, Dylan vorbea normal.

— Încearcă, zise Mimi, în tinzând o lingură în care tremura o masă gelatinoasă. E delicios!

Fratele ei se uită cu suspiciune la aperitiv. Jeleu din arici-de-mare cu spumă de sparanghel nu suna tocmai bine. Dar îşi făcu curaj şi luă o înghiţitură.

— Vezi? zâmbi Mimi.

— Nu e rău, dădu Jack din cap.

Avea dreptate, ca de obicei.

Stăteau într-un separeu privat al unui restaurant ce se afla în strălucitorul Time Warner Center. Un restaurant care era, cel puţin deocamdată, cel mai scump şi mai renumit din Manhattan. Să obţii o rezervare la Per Se era totuna cu a obţine o audienţă la Papă. Aproape imposibil. Dar pentru asta existau secretarele tăticului.

Lui Mimi îi plăcea noul mall, aşa cum îi zicea ea. Era strălucitor, elegant şi rafinat, la fel ca Force Tower. Mirosea a bani mulţi, la fel ca un Mercedes nou-nouţ. Clădirea şi tot ce se mai afla în ea era un imn închinat capitalismului şi banilor. Nu aveai cum să cheltuieşti mai puţin de cinci sute de dolari pentru o cină de două persoane la niciunul dintre restaurantele de patru stele care se aflau acolo. Acesta era New Yorkul post-boom, cu bonusuri de şapte cifre, New Yorkul finanţiştilor şi miliardarilor de carton, New Yorkul escrocilor neruşinaţi care se ocupau cu fonduri de investiţii agresive şi care aveau nevestetrofeu ce-şi etalau corpurile sculptate de liposucţii şi extensiile de păr luxoase.

Bineînţeles că Jack ura toate astea. El prefera un oraş pe care nici măcar nu-l experimentase. El era nostalgic după zilele legendare ale cartierului Village, când oricine, de la Jackson Pollock[1] la Dylan Thomas[2], putea fi văzut umblând aiurea pe străzile pietruite. Lui îi plăceau pietrişul şi praful şi un Times Square care era renumit pentru pungaşi şi borfaşi cu albaneagra şi barurile clandestine (din moment ce cluburile de striptease nu serveau alcool). Nu putea suferi un New York care fusese acaparat de cei de teapa lui Jamba Juice[3], Pinkberry[3] şi Cold Stone[3].

Se pregătise să dispreţuiască preţiosul restaurant cu optsprezece mese din mijlocul mallului. Dar pe măsură ce felurile de mâncare – caviar şi zabaglione cu stridii, trufe

generos rase peste tăiţei tagliatelle alunecoşi, carne de vită Kobe acoperită de dovlecei – Mimi observă că începea să-şi schimbe opinia. Fiecare fel era alcătuit doar câteva guri, destul pentru a trezi simţurile şi a le lăsa tânjind după următoarea doză gourmet.

În acea seară, localul era plin ochi de vampiri cu Sânge Albastru, ceea ce era oarecum neaşteptat, deoarece vampirii mâncau doar pentru amuzament; dar se pare că până şi cei

[1] Paul Jackson Pollock (1912-1956), pictor american, figură de seamă a expresionismului abstract
[2] Dylan Thomas (1914-1953), poet velş
[3] Lanţ de restaurante unde se servesc doar băuturi non-alcoolice
[3] Lanţ de restaurante unde se servesc deserturi reci
[3]Cold Stone Creamery, lanţ de gelaterii

în care nu aveau nevoie de mâncare pentru a supravieţui apreciau faptul că le erau gâdilate papilele gustative. Un cuplu de Străbuni, membri emeriţi ai Conclavului — Margery şi Ambrose Barlow – stăteau la o masă din colţ. Mimi observă că Margery adormise din nou, aşa cum făcea după fiecare fel de mâncare. Dar chelnerul, care arăta de parcă se obişnuise cu moţăiala ei, pur şi simplu o scutura şi o trezea de fiecare dată când venea cu ceva la masa lor.

— Deci cum a fost şedinţa? întrebă Jack nonşalant, lăsând jos lingura şi făcându-i semn unui picolo că terminaseră.

— Interesantă, zise ea sorbind din paharul de vin. Kingsley Martin s-a întors.

Jack păru surprins.

— Dar el...

— Ştiu, ridică Mimi din umeri. Lawrence nu ne-a explicat. După câte se pare, există un motiv, dar e mult prea important pentru a fi împărtăşit Conclavului. Îţi jur, prezidează adunarea aia de parcă ar fi în secolul şaptesprezece. Faptul că există „membri cu drept de vot” e o glumă. Nu ne întreabă deloc ce părere avem. Face ce vrea el.

— Sigur are el un motiv bun, spuse Jack, cu ochii luminându-i-se la apariţia unui chelner care aducea noi bunătăţi.

Păru dezamăgit să vadă că nu e altceva decât o grămadă de salată de cartofi.

Mimi se încruntă şi ea. Se aştepta la artificii gastronomice, nu o gustare de picnic. Dar după ce luă o muşcătură îşi schimbă opinia.

— Asta este... cea... cea mai bună salată de cartofi... din lume.

Jack fu de acord cu ea, în timp ce-şi devora cu repeziciune porţia.

— E grozav nu-i aşa? zise Mimi, arătând spre sală şi spre priveliştea din Central Park.

Se aplecă peste masă şi-l apucă de mână.

Faptul că fusese aproape de moarte în Veneţia era unul dintre cele mai bune lucruri care li se întâmplaseră. Confruntat cu perspectiva de a-şi pierde sora geamănă pentru totdeauna, Jack devenise devotamentul întruchipat.

Ea încă îşi amintea cum o ţinuse în braţe în noaptea care urmase Judecăţii de Sânge. Faţa lui îmbătrânise de griji peste noapte.

— Mi-a fost atât de teamă. Mi-a fost frică să nu te pierd. Mimi fusese destul de mişcată pentru a-i ierta greşelile.

— Niciodată, dragostea mea. Vom fi împreună mereu. După aceea, nu mai vorbiseră despre Schuyler. Chiar şi după ce micul şobolan se mutase la ei acasă, Jack rămăsese rece şi indiferent. Nu-i vorbea niciodată şi abia dacă-i arunca vreo privire. Din câte ştia Mimi, sondând în secret mintea lui Jack când acesta îşi lăsa garda jos, nu se mai gândea deloc la Schuyler. Era doar un simplu musafir enervant. Ca o pată pe care n-o puteai şterge.

Poate că până la urmă realizase ceea ce-şi propusese. Nu reuşise să scape de Schuyler, dar atacul avusese darul de a-i asigura dragostea vampirului geamăn.

— Homar fiert în unt, murmură chelnerul, aşezând încet farfuriile pe masă.

— Mă gândeam să invităm pe toată lumea la celebrarea legăturii, spuse Mimi printre înghiţituri.

Jack protestă.

— Da, ştiu, continuă Mimi. Ţie îţi place metoda tradiţională şi învechită, doar noi doi scăldaţi în lumina lunii, bla-bla-bla. Dar mai ţii minte Newport? Aia da petrecere! Şi ştii ceva, să-i inviţi pe Cei Patru Sute la ceremonia de legătură este ultima modă. Am auzit că Daisy Van Horn şi Toby Abeville tocmai s-au unit în Bali. A fost o „destinaţie pentru legătură”, chicoti Mimi.

Jack făcu semn chelnerului să le mai aducă o sticlă de vin.

— Ştii, în zilele noastre, majoritatea celor cu Sânge Roşu aşteaptă până pe la treizeci de ani pentru a se căsători. Ce atâta grabă? întrebă el, privind cu deplină satisfacţie al şaptelea – sau era al optulea? — fel de mâncare: un castron cu supă rece de mazăre.

— Dragul meu, eu am Sânge Albastru, replică Mimi.

Adevărat, toţi cei cu Sânge Roşu pe care-i cunoşteau aşteptau ridicol de mult pentru a-şi uni destinele, dar până la urmă alea erau nişte simple nunţi pământeşti. Oamenii îşi încălcau jurămintele în fiecare zi, fără să suporte consecinţele. Aici era vorba de o situaţie nepământeană. Pentru gemenii vampiri, era o tradiţie să se unească atunci când împlineau douăzeci şi unu de ani, dar Mimi nu înţelegea de ce trebuie să aştepte până atunci, iar Codul nu menţiona nimic de faptul că nu poţi s-o faci mai devreme. Cu cât îşi rosteau jurămintele mai repede, cu atât mai bine.

În momentul în care îşi făceau jurămintele, sufletele lor se contopeau unul în altul. Nimic nu mai putea interveni între ei. Aveau să devină un întreg în această viaţă, aşa cum fuseseră în toate celelalte vieţi anterioare. Odată ce legătura era pecetluită, nu mai putea fi destrămată în acest ciclu. Schuyler avea să devină doar o amintire îndepărtată. Jack ar uita complet sentimentele pe care le nutrea pentru ea. Legătura era ceva misterios şi irevocabil. Mimi mai văzuse asta în alte vieţi – cum geamănul ei tânjea după Gabrielle (care acum era Allegra Van Alen în acest ciclu) în tinereţe, dar odată ce îşi spusese jurămintele, nici nu-şi mai amintea numele ei. Azrael avea să fie singura stea întunecată din acest univers.

— N-ar trebui mai întâi să terminăm liceul? întrebă Jack.

Mimi nu-l asculta. Deja se gândea la şedinţele de probă pentru rochia pe care avea s-o poarte.

— Sau, mă rog, am putea fugi în Mexic, ce zici? murmură ea.

Jack zâmbi şi continuă să-şi mănânce supa.

Nouă

Schuyler îşi aminti că ultima dată când fusese la Odeon, era împreună cu Oliver şi Dylan. Totul se întâmplase acum aproape

un an – Dylan tocmai se transferase la Duchesne şi şoferul lui Oliver îi dusese în centru. Se plimbaseră pe străzi, intraseră şi ieşiseră din magazine, librării şi magazine de muzică, îşi băgaseră nasul în recipientele farmaciştilor şi merseseră la o ţigancă de pe stradă pentru a le citi în palmă. Apoi, la sfârşitul zilei, intraseră într-un restaurant, într-un separeu confortabil acoperit cu piele roşie şi mâncaseră moules frites, iar Dylan comandase bere pe baza buletinului său fals şi le povestise întâmplări despre cum fusese el dat afară din fiecare şcoală pregătitoare de-a lungul Coridorului de nord-est[1].

Acum Dylan le spunea o nouă poveste, iar Bliss stătea liniştită lângă el.

Le povestea ce i se întâmplase.

Acum că nu mai încerca s-o ucidă, Dylan nu mai părea aşa de înspăimântător, aşa de… nebun şi ieşit din minţi. Acum părea doar foarte slab, ca o pisică părăsită în ploaie în timp ce stăpânii au plecat în concediu. Avea cearcăne şi vânătăi pe obraji. Pielea lui arăta gălbejită şi era plin de zgârieturi – mici zgârieturi pe braţe, de parcă ar fi trecut prin sticlă. Poate chiar aşa se întâmplase.

Oliver o luă pe Schuyler pe după umeri. După tot ce se întâmplase, nici nu-i mai păsa cine îi vede împreună. Şi pentru prima dată Schuyler fu şi ea de acord. Îi plăcea s-o ţină aşa. Îi plăcea să se simtă protejată. Gândurile ei se abătură către apartamentul gol de pe Perry Street. Dar se concentră asupra lui Dylan.

— Nu-mi amintesc foarte multe. Am fugit. Am plecat din vechea noastră casă, de pe Shelter Island… M-am refugiat acolo. Dar bestia m-a găsit până la urmă. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat, dar am reuşit să scap din nou şi de data am chemat ajutoare. Venator-i, continuă el cu o voce gravă. Ştiţi despre ei, nu?

[1]Cea mai aglomerată rută de cale ferată din SUA, care uneşte Washington, DC, cu Boston, prin Baltimore, Philadelphia, New York şi Providence.

Ei dădură din cap. Ştiau şi că unul dintre ei fusese trimis la Duchesne. Bliss le spusese că Kingsley Martin se întorsese. Tatăl ei participase la întrunirea Conclavului din acea după-amiază.

Dar Schuyler nu era atentă la aceste noutăţi; ea voia să afle ce i se întâmplase lui Dylan.

— Oricum, m-au lăsat să stau cu ei, au avut grijă de mine până mi-am revenit. Unul dintre argintiii ăia m-a muşcat destul de rău de gât. Dar Venator-ii au zis că sunt O.K., că n-am fost „corupt”… ştiţi voi, „transformat” într-unul de-al lor. Oricum, zise el uitându-se la Schuyler circumspect, am auzit din greşeală ce vorbeau… cum că în sfârşit Conclavul a descoperit cine era Sângele Argintiu infiltrat printre noi şi au zis că…

— Au zis că sunt eu, nu? întrebă Schuyler, luând un cartof prăjit din farfuria lui Oliver.

Dylan nu o contrazise.

— Au zis că tu eşti. În noaptea aia la Bancă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că eram cu tine, Schuyler, şi au zis că tu ai fost cea care m-ai atacat.

— Tu crezi aşa ceva? îl întrebă ea.

— Nu mai ştiu ce să cred.

— Tu ai habar cine e ea? întrebă Oliver. Adică, mă bucur că te-ai întors şi toate cele, dar vorbeşti aiurea. Schuyler e…Mama ei e…

Oliver era atât de înfuriat, încât nu reuşi să termine propoziţia.

— Ştii povestea lui Gabrielle? întrebă Schuyler.

— Oarecum, zise Dylan. Gabrielle, Neprihănita, care s-a unit cu Mihail, Cel cu Inima Curată. Singurii vampiri care nu au păcătuit în faţa Celui de Sus. În acest ciclu, numele pământesc al lui Mihail este Charles Force. Aşa, şi?

— Gabrielle e mama mea, îi zise ea.

— Arată-i, spuse Bliss.

Schuyler trase ceasul mare bărbătesc pe care-l purta la mâna dreaptă. Îl trase în sus exact aşa cum îl văzuse pe Charles făcând în noaptea când îl acuzase că ar fi fost Sânge Argintiu. Era ironic că acum trebuia să recurgă să acelaşi lucru pentru a-şi spăla reputaţia.

Pe pielea ei, exact ca la Charles, era gravat semnul. Era oarecum în relief, de parcă ar fi fost ars, ca un sigiliu. O sabie străpungând norii.

— Ce-i asta? întrebă Dylan.

— Semnul Arhanghelului, explică Oliver. Ea e Fiica Luminii. Nici vorbă să fie un Sânge Argintiu. Dimpotrivă. De ea le e frică

lor.

Schuyler atinse semnul. Fusese acolo dintotdeauna, dar crezuse că e un semn din naştere mai ciudat, asta până când Lawrence îi explicase.

Dylan se uită lung la semn. Strălucea. Îşi făcu cruce. Lăsă capul în jos, în farfuria lui cu friptură.

— Atunci cine erau acei Venator-i care m-au ajutat? Întrebă el cu vocea gâtuită.

Oliver zâmbi discret. Bătu cu palma în masă în faţa prietenului său.

— Nu e evident?

— Nu.

— Ştiu exact cine erau. Erau cei cu Sânge Argintiu.

ARHIVA ÎNREGISTRĂRI AUDIO:
Depozitarul Istoriei
DOCUMENT STRICT SECRET:
Doar cu autorizaţia lui Altithronus
Transcrierea raportului *Venator* îndosariat 15/2

INFORMAŢII ACTUALIZATE DESPRE DYLAN WARD:
Subiectul a fost interogat şi eliberat.

Nota de conversaţie a interogatoriului a fost distrusă conform Mandatului *Regis* 1011.

— Sigur o să fi bine?

Bliss se uită de jur împrejurul camerei murdare de hotel.

Nu fusese niciodată înăuntru. Dylan insistase mereu să se întâlnească în holul Hotelului Chelsea. Hotelul avusese şi zile mai bune. Era o clădire în paragină, care stătea la unul dintre punctele de reper ale vechiului New York arc tivea un trecut literar şi scandalos. Se pare că aici, la hotelul Chelsea, Sid Vicious[1], îmbibat de heroină, a înjunghiat-o pe Nancy Spungen, şi tot aici Dylan Thomas a murit alcoolic. De asemenea, era locul care a inspirat melodia Sara a lui Bob Dylan („Stayin' up for days at the ”hrişcă Hotel..”) şi unde Allen Ginsberg[2] a scris câteva dintre poeziile sale.

Făcu câţiva paşi prin cameră, uitându-se printre jaluzele la strada plină de bălţi de ploaie. În prima noapte în care se reîntorsese la ea fusese şocată şi fericită să-l revadă. Bliss nu crezuse niciodată cu adevărat că el murise, dar era totuşi uluitor să afle că trăieşte.

În noaptea aia îl implorase să stea prin apropiere, dar el voise neapărat la acest hotel. Se simţea mai în siguranţă în centru, spusese el şi se cutremurase la gândul de a mai petrece încă o noapte la unul dintre hotelurile de cinci stele în care îl sechestrase Conclavul, în timp ce era investigat pentru moartea lui Aggie Carondolet.

În noaptea în care revenise, ea şi-l dorise aproape, dorise să-i simtă trupul lângă al ei. Simţise o afinitate şi mai puternică pentru el ştiind că e la fel ca ea, un vampir, nu doar un Sânge Roşu pe care-l putea epuiza. Înainte ca el să plece, avuseseră… nu chiar o relaţie, mai degrabă un flirt.

Fuseseră foarte aproape de a începe ceva… încă îşi amintea gustul pielii lui, mâinile lui pe sub cămaşa ei.

[1] Sid Vicious (pe numele său adevărat John Simon Ritchie, 1957-1979, muzician britanic, basistul formaţiei de punk rock Sex Pistols.

[2] Poet american al generaţiei beat (1926-1997)

Dar Dylan nu arătase niciun interes că ar vrea să continue ceea ce începuseră. Deşi el nu o refuzase niciodată în mod

direct, ea se simţea respinsă. În acea primă noapte încercase să-l ia în braţe, dar el o îmbrăţişase grăbit şi apoi îi dăduse drumul de parcă atingerea ei îi provoca repulsie, îi spusese că vrea s-o vadă pe Schuyler şi s-o confrunte, iar Bliss petrecuse ore întregi încercând să-l convingă să lase baltă ideea asta. Se certaseră şi ea îl condusese la hotel, unde stătuse închis de atunci...

În apartamentul ăsta murdar şi urât mirositor. Nu aveau servicii de curăţătorie? Cum de era permis aşa ceva? Ziarele se adunau în teancuri înalte, conserve goale zăceau aruncate pe jos, scrumierele erau pline ochi cu mucuri.

— Scuze de mizerie.

Ea se aşeză pe colţul unei canapele acoperită cu ce mai rămăsese din ziarul Sunday Times. Se simţi deodată foarte obosită. Îl aşteptase să se întoarcă, visase la asta atâta timp – şi acum se afla aici, dar nu era deloc ceea ce-şi imaginase ea. Totul era greşit, greşit, greşit. El încercase să-i facă rău lui Schuyler; încercase să-i facă şi ei rău.

Ca şi cum ştia la ce se gândea ea, Dylan vorbi.

— Bliss, nu ştiu ce m-a apucat mai devreme. Ştii, eu nici odată n-aş... niciodată...

Bliss dădu scurt din cap. Voia să-l creadă, dar forţa voinţei lui asupra minţii ei încă dăinuia în amintire. El îi făcuse asta, o tăiase cu un cuţit – unul mental, dar care avea un tăiş la fel de ascuţit ca unul real.

Dylan se aşeză lângă ea pe canapea şi o trase înspre el. Ce făcea? Acum voia s-o sărute? Acum îşi dorea să fie împreună? în condiţiile în care el o făcuse să creadă că nu voia asta?

Fu nevoită să le dea dreptate lui Schuyler şi Oliver. Dylan era periculos. Se schimbase. Era corupt? Se transforma oare într-un Sânge Argintiu? El o ucisese pe Aggie, nu-i aşa? După întâlnirea de la Odeon, îl băgaseră pe Dylan într-un taxi şi Bliss avu o scurtă discuţie şoptită cu Sky şi Ollie.

— Nu poate sta singur.

— Stau eu cu el, le promise ea.

— Ai grijă. Nu e acelaşi.

— Nu e tocmai el însuşi.

— Ştiu, zise Bliss.

— Ce-o să facem?

— Vedem noi. Mereu ne descurcăm.

Aşa era Oliver. Întotdeauna optimist.

Iar acum ea era aici, în camera asta sordidă şi rău mirositoare, cu băiatul pe care îl iubise odată atât de mult, încât suferise luni întregi după dispariţia lui.

Dylan îşi dădu jacheta jos. Era un fâş subţire de nailon, genul pe care îl găseşti la magazinele cu haine de mâna a doua, unde poţi cumpăra cauciucuri de pe acelaşi raft cu lenjeria intimă. Ea îşi aminti vag cum aruncase la gunoi o geacă de piele pătată de sânge. Ce s-o fi întâmplat cu aia? Incinerată.

Se încordă când el o luă uşor de braţ.

— Ce faci? întrebă ea, dorindu-şi să fie înfuriată, dar în schimb simţind o excitaţie crescândă.

Era foarte diferit de băieţii cu Sânge Roşu pe care-i cunoscuse ea. Mimi avea dreptate – a fi cu cei asemenea ţie era un sentiment aparte care punea altfel sângele în mişcare.

El îşi frecă nasul de obrazul ei.

— Bliss…

Modul în care îi rostea numele, atât de tandru, de intim, respiraţia caldă în urechea ei.

— Stai cu mine, spuse el.

Înainte de a putea protesta cu jumătate de gură, el făcuse în aşa fel încât erau deja întinşi pe canapea, cu genunchii ei sub ai lui, cu coapsele lui lipite de ale ei, cu mâinile lui îngropate în părul ei, iar ea mângâindu-i pieptul – era mai slab, dar muşchii lui erau mai fermi decât înainte – apoi limba lui în gura ei… atât de dulce… îşi simţi lacrimile curgându-i pe obraji, iar el îi sărută obrajii uzi… Dumnezeule, cât de dor îi fusese de el… O rănise, dar poate că îi rănim doar pe cei pe care îi iubim!

El bâjbâi după tivul cămăşii, iar ea îl ajută s-o ridice; îşi îngropă faţa în pieptul ei, dar brusc se dădu la o parte ca ars.

— Încă ai chestia aia, spuse el îndepărtându-se şi se lipi de cealaltă parte a canapelei, departe de ea. Palma Diabolos…

Vorbea într-o limbă pe care ea n-o înţelegea.

— Ce? întrebă ea, încă ameţită de la săruturi.

Încă îmbătată de mirosul lui. Se uită unde îi arăta el.

Colierul. Blestemul lui Lucifer. Smaraldul atârna într-un lănţişor deasupra inimii ei. Într-un fel sau altul, nu mai reuşise să-l ducă înapoi în seiful tatălui ei.

Se obişnuise să-l poarte mereu.

Se simţea liniştită dacă ştia că e acolo. Când îl atingea, se

simţea… mai bine. În siguranţă. Mai ea însăşi.

Dylan părea copleşit.

— Nu te pot săruta cu ăla la gât.

— Poftim?

Bliss îşi trase cămaşa în jos.

El arăta de parcă l-ar fi otrăvit cineva.

— Porţi aia mereu. De-aia n-am putut… ştiam eu că e un motiv.

Apoi începu din nou să bălmăjească ceva. Într-o limbă necunoscută. De data asta semăna cu chineza.

Bliss se îmbrăcă la loc. Era incredibil. Fusese o idioată.

O.K., poate că le promisese lui Schuyler şi Oliver că îl va supraveghea, dar nu era ca şi cum ar mai fi fost în vreun pericol. El ştia acum că Schuyler nu e un Sânge Argintiu. Mai mult, era destul de matur pentru a-şi purta singur de grijă.

Ea cu siguranţă nu va mai sta aici nicio secundă în plus. Fusese umilită. N-avea nici cea mai vagă idee ce simţea el pentru ea. Era una caldă, una rece. Acum îi rupea hainele de pe ea, iar în clipa următoare se îndepărta de parcă trupul ei ar fi fost cel mai dezgustător lucru pe care-l văzuse vreodată. Jocul ăsta o obosise.

— Pleci? întrebă Dylan, în timp ce ea îşi strângea lucru rile şi se îndrepta spre uşă.

— Deocamdată.

El o privi cu tristeţe.

— Mi-e dor de tine când nu eşti aici.

Bliss dădu din cap, ca şi cum tocmai i-ar fi spus ceva banal despre vreme. Dylan putea să se ducă unde voia cu ochii trişti şi vocea aia sexy. Ea una nu dorea decât să fie singură.

Unsprezece

— Ultima strigare, dragilor, îi informă chelneriţa. Mai vrei un Campari? îl întrebă pe Oliver.

El scutură paharul cu cuburile de gheaţă şi-l goli dintr-o sorbitură.

— Sigur.

— Şi pentru tine?

Schuyler se gândi la un alt pahar de Johnnie Walker Black.

Înainte nu putea să sufere gustul de whisky, dar în ultima vreme începuse să-i placă. Era arzător, dulce şi bogat – era gustul cel mai apropiat de sânge. Oliver o rugase la un moment dat să-i descrie ce gust avea, din moment ce lui nu i se părea deloc bun. Pentru el, sângele avea un gust metalic şi uşor dulceag. Schuyler îi spuse că vampirii gustau sângele cu un alt simţ – era ca şi cum ai bea foc.

Prin urmare, noua ei dragoste era whisky-ul.

— Da, de ce nu, îi zise ea chelneriţei.

Nu era ca şi cum s-ar fi îmbătat. Deşi Oliver părea muţit bine. Căpătase obiceiul să-şi întărească moralul cu alcool ori de câte ori se întâlneau. Normal, nu era beat când erau la şcoală împreună – dar acele întâlniri erau atât de scurte încât nici nu conta. Dar ea băgă de seamă că ori de ori petreceau mai mult timp amândoi, el era mereu un pic ameţit.

Chelneriţa se întoarse cu două pahare de cocktail umplute până-n buză. Era cu mult trecut de miezul nopţii şi singurii care mai rămăseseră în local erau clubberii cu ochii cârpiţi de băutură care-şi luau micul dejun după o noapte petrecută la o bacanală cu şampanie şi acces limitat, clubberii cu ochii cârpiţi de băutură care-şi luau micul dejun înainte de porţia de dimineaţă la localurile after-hours unde nu se servea alcool şi clientela prefera să se ameţească prin metode chimice.

Oliver sorbi din cocktailul său printr-un pai roşu. Ei l se părea foarte drăguţ că el prefera băuturile dulci. Oliver detesta berea şi toate celelalte brizbizuri ale genului pe care-l numea „el jocko-Americano”. Băuturile considerate a fi pentru fete îl făceau să fie mai bărbat în ochii lui Schuyler. Era atât de bine să se afişeze, în sfârşit, în public cuNu-i era frică să fie el însuşi.

Oliver. Nu-şi putea înfige colţii în el când mai erau şi alţi oameni în jurul lor. În ultima vreme, de câte ori erau singuri, în aer plutea o speranţă din partea lui, iar lui Schuyler îi era dor de prietenia lor degajată. Se simţea foarte relaxată în compania lui.

— De ce bei aşa mult când eşti cu mine? întrebă ea, încercând să pară nonşalantă.

— Sunt jignit. Mă crezi beţiv?

— Puţin.

— Nu ştiu, spuse el şi, în loc să se uite la ea, ridică privirea în tavan. Câteodată mă sperii.

Lui Schuyler îi veni să râdă.

— Eu te sperii?

— Da, eşti un fel de super femeie vampir. Ai fi putut să-l răneşti serios, să ştii, rânji Oliver, deşi Schuyler ştia că e mult mai afectat decât lăsa să se vadă.

— N-are nimic, izbucni ea.

Nu voia să mai insiste asupra a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Îl avusese pe Dylan la degetul mic. Îi simţise mintea cum se pleacă în faţa minţii ei. Îi simţise toate amintirile urlând să fie eliberate. Şi nu voise nimic altceva decât să le strivească pe toate – să le reducă la tăcere. Avusese puterea de a face asta. Era un gând serios, aşa că mai luă o gură de băutură.

— Ba are, spuse Oliver. Ştii că trebuie să-i spunem lui Lawrence despre el, nu-i aşa? Vor trebui să facă ceva în privinţa lui. Dă semne clasice de corupere. Halucinaţii, isterie, manie.

Un picolo le curăţă masa şi se uită la ei cu subînţeles. Schuyler îşi dădu seama că ar trebui să se ridice, personalul se pregătea să plece acasă. Dar voia să mai stea puţin cu Oliver.

— De unde ştii toate astea?

— Mi-am făcut lecţiile. Mai ştii chestiile despre care mi-a vorbit Lawrence şi ne-a zis să le căutăm?

Corect. Schuyler se simţi vinovată. Îşi neglijase lecţiile privind vampirii. Lawrence se folosea de Oliver pentru a o impulsiona să înveţe. Ar trebui să se concentreze pe şlefuirea puterilor ei, pe îmbunătăţirea abilităţilor, dar în schimb ea fusese cu gândul în altă parte. Apartamentul de pe Perry Street…

— Crezi că Dylan ne-a minţit? întrebă ea.

— Nu, cred că ne-a spus adevărul, atât cât ştia şi el. Dar este evident că a fost manipulat, zise Oliver, spărgând cuburile de gheaţă între dinţi. Nu ştiu dacă să cred că el a fugit de la ei. Cred că ei l-au lăsat să plece.

Schuyler tăcu. Îl lăsaseră liber pentru a-şi termina treaba pe care nu reuşise s-o ducă la bun sfârşit mai demult. Dylan o atacase – de două ori – înainte de a dispărea brusc. Îl aleseseră pe el, deoarece îi era apropiat, unul dintre cei mai buni prieteni. Nu putea nega asta: cineva îi dorea moartea. Vru să împărtăşească această descoperire lui Oliver, dar preferă să tacă. Şi aşa îşi făcea destule griji pentru ea.

Oliver se uită la nota de plată şi scoase cârdul de credit.

— Cum mai merg treburile pe Steaua Morţii? întrebă.

— La fel.

Schuyler zâmbi, deşi îi venea să vomite, îi era foarte greu să-l vadă pe Oliver şi să nu se deteste pentru ceea ce-i făcea.

— Deci… oftă Oliver.

Schuyler ştia unde se va ajunge şi îşi dori din nou să nu-l fi făcut pe Oliver însoţitorul ei.

— Deci?

Chelneriţa se întoarse cu cardul de credit şi le sugeră că dacă mai au de gând să stea mult, vor trebui să folosească ieşirea din spate.

Oliver băgă cardul în portofel şi încercă să mai ia o gură din paharul deja gol.

— Mergeam să mă întâlnesc cu tine la Mercer, când a sunat Bliss. Zicea că eşti aici, pe Perry Street. M-am gândit că e cam ciudat, din moment ce noi stabiliserăm să ne vedem la Mercer, ca de obicei, dar mi-a zis că e sigură că eşti acolo. Ce căutai în clădirea aia?

Schuyler nu reuşi să se uite în ochii lui.

— O chestie cu modellingul. Linda Farnsworth are un apartament unde pot sta fotomodelele. Eu şi Bliss mergem acolo câteodată să ne întâlnim cu alte fete. Nu mi-am dat seama cât era ceasul. Scuze că te-am făcut să aştepţi.

— Păi, hmm, din moment ce n-am apucat să ne vedem aşa cum era planificat, vrei să…

De data asta, lui Schuyler îi fu uşor să-l refuze, având în vedere că deja luase decizia mai devreme. Scutură din cap.

— Nu, trebuie să mă întorc acasă. Deja am întârziat şi dacă află Charles…

— Dă-l naibii pe Charles. Oliver aruncă o scobitoare în partea cealaltă a mesei şi scobitoarea ajunse pe jos. Dumnezeule, m-am săturat de toată porcăria asta.

— Ollie…

Vreau doar să fim împreună, zise el uitându-se din nou în tavan. Adică, ştiu că nu e posibil. Dar de ce nu? De să ne supunem vechilor legi? De ce i-ar păsa cuiva? izbucni el. Tu nu vrei să fim împreună? o provocă el, cu o notă de asprime în voce.

Schuyler fu mişcată şi-i luă mâinile într-ale ei.

— Vreau, Ollie, ştii că vreau.

El era aliatul ei, partenerul, conştiinţa şi liniştea ei.

Faţa lui Oliver se lumină de fericire şi satisfacţie deplină. El îi

zâmbi şi Schuyler speră din tot sufletul să nu afle niciodată adevărul.

Doisprezece

Era târziu când, într-un sfârşit, Mimi şi Jack ieşiră împleticindu-se din Per Se. Nota de plată pentru cina lor se ridica pe undeva la patru cifre, nu că asta ar fi surprins-o pe Mimi. Era obişnuită să plătească preţuri exorbitante pentru orice lucru din viaţa ei şi se plângea atunci când descoperea că ceva e mai ieftin decât se aşteptase ea.

— Dar ce cred ei, că sunt săracă? pufni ea. Că nu-mi pot permite apă FIJI?

Jack o critică pentru extravaganţele ei.

— E greşeala celor proaspăt îmbogăţiţi să creadă că a avea mulţi bani e acelaşi lucru cu a avea o sumă infinită de bani.

Mimi se holbă la el, fără să-i vină să creadă ce aude.

— Cumva tocmai m-ai numit nouveau riche?

Jack râse şi intrară în lift.

— Aşa cred.

— Nemernicule! se prefăcu Mimi ofensată. Banii noştri sunt atât de vechi încât atrag asigurări sociale. Falimentul iese din discuţie. Suntem putred de bogaţi.

— Sper. N-ai zis tu că Lawrence a raportat o scădere dramatică a veniturilor? Şi am auzit ultimele evaluări ale Investitorilor. FNN a scăzut cu câteva puncte. Nu sună deloc bine.

Ea mimă un căscat.

— Nu mă plictisi cu detaliile astea. Nu-mi fac griji.

Ieşiră afară în noapte. Pe partea cealaltă a străzii, mai mulţi cai înhămaţi la trăsuri aşteptau turişti uşor de păcălit. Era frig – erau ultimele zile de iarnă. Rămăşiţele ultimei ninsori mai puteau fi văzute şi acum sub formă de gheaţă gălbuie şi crăpată deasupra tomberoanelor şi pe hoinare.

Jack făcu un semn cu mâna şi un Bentley negru la fel de mare ca un dric opri la bordură.

— Acasă? întrebă Mimi, aşezându-se pe banchetă.

Jack se aplecă, sprijinindu-şi braţul pe portieră.

— Ne vedem curând. Le-am spus lui Bryce şi Jamie că ne

întâlnim la club.

— Oh.

El o sărută pe obraz.

— Să nu mă aştepţi, da? apoi închise portiera şi bătu în geam. Du-o acasă, Sully.

Mimi îi făcu cu mâna prin fereastra fumurie, iar buna ei dispoziţie se evaporă în vreme ce îl privea urcându-se într-un taxi şi plecând spre centru.

— Acasă, Miss Force? se întoarse Sully spre ea.

Era pe punctul de a zice da. Era obosită. Acasă părea o idee bună. Deşi era cam enervată că trebuia să se ducă acasă singură. Cochetă cu ideea de a-l urmări, dar Jack fusese atât de devotat în ultima vreme… Nu avea ce să suspecteze… Mereu se întâlnea cu Bryce Cutting şi Jamie Kip la club… băieţi prostuţi. Mai mult, îl supraveghease ca un uliu în ultimele săptămâni, de când se întorseseră de la Veneţia, şi se simţise vinovată pentru că nu descoperise nimic. Ce-şi făcea atâtea griji?

Dar trebuia să fie sinceră cu ea însăşi. Era îngrijorată.

— Nu încă, Sully. Hai să vedem unde se duce el.

Şoferul dădu din cap. Mai auzise asta şi înainte.

— Ai grijă să nu ne vadă.

Maşina porni în spatele taxiului spre sud pe West Side Highway. Block 122 se închisese şi noul club la modă, Dante Inn, era situat mai în centru, în West Village, la subsolul uneia dintre clădirile de sticlă de pe autostradă. Mimi îşi aminti că Jack îi zisese că familia cumpărase un apartament acolo drept investiţie, care era momentan închiriat unei vedete.

Taxiul trase la intrarea barată de un şnur de catifea prins între cele două scări de incendiu şi păzită de un bărbat înalt, îmbrăcat într-un pardesiu negru. Dante Inn era mai micuţ şi mai puţin strălucitor decât Block 122, dar şi mai exclusivist. Jack ieşi din taxi şi dispăru înăuntru.

Mimi se lăsă pe bancheta din spate satisfăcută.

— O.K., să mergem.

Privi cum o limuzină albă se opreşte în faţa lor. Dumnezeule, cât prost gust! Şi Jack îi zicea ei că e proaspăt îmbogăţită?

Încercă să vadă dacă recunoaşte zurbagiii din limuzină – ăla sigur e un actor faimos, pentru că purta o pălărie de fetru ca un idiot – dar văzu altceva: cineva ieşi din umbră şi se strecură în clădire pe uşa principală. O siluetă într-un balonzaid argintiu, cu

părul negru.

Nu.

Era imposibil.

Nu putea fi Schuyler Van Alen. Nu-i aşa? Normal că ea era.

Mimi simţi cum i se strânge inima. Era o coincidenţă prea mare. Jack era în clubul în care tocmai intrase Schuyler. Nu era posibil. Îşi scotoci prin memorie; îi scăpase ei ceva? Dar fusese atât de indiferent, atât de rece faţă de Schuyler. Nu putea fi încă îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

Cred că face prea multe jurăminte.

Mimi nu fusese niciodată vreo mare fană a lui Shakespeare, nici măcar în timpul vieţii lui, dar îşi amintea citatele importante. Asta cu siguranţă era iarna vrajbei ei.

Ştia, fără a avea vreo dovadă confirmată, că orice mască i-ar pune Jack în faţa lumii, oricâte minciuni i-ar spune, exista în inima lui un colţişor secret pe care ea nu-l putea citi şi la care nu putea ajunge. Un loc secret destinat altcuiva. Un locşor secret locuit de Schuyler Van Alen.

Destul de ciudat, dar Mimi nu se simţi trădată sau îndurerată sau devastată. Abia dacă simţi o tristeţe apăsătoare. Încercase din răsputeri să-l ajute. Încercase să-l păstreze fidel ei.

Cum putea el acţiona aşa fără nicio frică de consecinţe? Ştia bine legile, la fel ca şi ea. Ştia care era miza. Ştia ceea ce putea pierde.

Oh, Jack. Nu mă obliga să te rănesc. Nu te înstrăina de mine. Nu mă face să fiu nevoită să te vânez!

Treisprezece

Credeam că ai uitat, zâmbi Schuyler, dezbrăcându-se de balonzaid şi agăţându-l în cuier. Tocmai intrase în apartament, deschizând uşa cu propria cheie. O cheie pe care o păstra agăţată de un fir de mătase în jurul gâtului. Nu o scotea niciodată de acolo, de frică că i-ar fura-o cineva. Intrase în clădire ca de obicei. Îl salutase politicos pe gardian. Se îndreptase spre lift, schimbând câteva cuvinte de curtoazie cu vecinii. Gânguri puţin cu bebeluşul lor aşezat într-un cărucior de o mie de dolari, căptuşit cu lână. Se prefăcu că era la fel ca ei. Nu mai apelă la şiretlicurile de vampir.

— Aştepţi de mult? întrebă ea.

— Tocmai am sosit.

El era rezemat de o coloană, cu braţele încrucişate pe piept. Purta aceeaşi cămaşă albă de azi-dimineaţă, care se boţise puţin în cursul zilei, şi îşi desfăcuse cravata, lăsând-o să atârne într-o parte. Dar era la fel de minunat.

Ochii lui verzi jucau plini de dorinţă şi plăcere. Jack Force. Băiatul pe care aşteptase să-l vadă întreaga după-amiază. Băiatul pe care-l aşteptase întreaga ei viaţă.

Voi să alerge spre el – să se cuibărească la pieptul lui – dar savură felul în care el o privea. Se putea îneca în intensitatea privirii lui. Şi în ultimele săptămâni în care fuseseră împreună, învăţase şi ea câteva lucruri despre arta seducţiei.

Învăţase că era mai plăcut dacă îl lăsa s-o aştepte.

Aşa că nu se grăbi, se descălţă, îşi frecă picioarele desculţe de covor şi îl lăsă s-o privească.

Dincolo de aceşti pereţi, nu-şi permiteau să fie împreună. El nici măcar nu se uita la ea. Nu-şi îngăduia. Aşa că ea dorea să-l lase s-o privească oricât de mult voia.

— Vino-ncoace, zise el cu vocea răguşită.

Şi apoi, în sfârşit, alergă – sări în braţele lui şi se lipiră de un perete într-o îmbrăţişare strânsă. El o ridică în braţe cu uşurinţă şi îi acoperi corpul de sărutări.

Ea-şi strânse picioarele în jurul mijlocului său şi se aplecă puţin, mângâindu-i obrajii cu şuviţele ei de păr.

Jack.

Simţea cum se topeşte în braţele lui. Lipită de el, cu inima lui bătând nebuneşte în acelaşi ritm cu a ei. Când se sărutară, ea-şi

închise pleoapele şi văzu o puzderie de culori strălucitoare şi vii. El mirosea a pământ reavăn şi luxuriant, cald şi sălbatic. Fusese o surpriză: presupusese că mirosea a gheaţă – a nimic – şi îi plăcea că mirosea natural. Nu era un vis.

Ştia că ceea ce făceau e greşit. Lawrence o avertizase că legăturile dintre vampiri nu trebuie destrămate. Jack era sortit altcuiva. Îşi promisese că se va opri, dar îi promisese şi lui Jack că va fi mereu acolo pentru el. Erau atât de fericiţi împreună. Se potriveau perfect. Şi totuşi nu vorbeau niciodată despre trecut sau viitor. Doar clipa prezentă exista, această mică bulă de timp pe care o creaseră, micul lor secret. Şi cine ştia câtă vreme mai aveau?

Când era la el în braţe, îi părea rău de Mimi.

Povestea începuse chiar după ce ea se stabilise în acel palat somptuos de marmură pe care familia Force îl numea „acasă”. Locul era parţial fortăreaţă şi parţial Versailles. Avea camere şi anticamere pline cu antichităţi minunate, etalate şi luminate ca la muzeu. Oceane de ţesături scumpe împodobeau ferestrele şi o suită de servitori tăcuţi se plimbau prin casă, ştergând praful, făcând curăţenie, servind familia cu ceai sau cafea pe tăviţe de argint.

Se aşezase pe patul cu baldachin din camera ei, lovind cu piciorul în geamantanul ponosit, singurul lucru pe care-l aduse cu ea de acasă. Lawrence îi promisese că o va scoate. De acolo cumva, că avea să se întoarcă la casa ei curând. El ştia că Charles nu-i va permite să ia legătura cu ea, aşa că stabiliseră să îl folosească pe Oliver drept (aici ea zâmbi uşor) canal de comunicare între ei doi.

Lawrence însuşi o adusese cu maşina la casa familiei Force. O ajutase să-şi care bagajele până la uşa principală, unde o preluase un valet. Bunicul ei plecase repede şi Schuyler rămăsese din nou singură.

Charles îi făcuse un scurt tur al casei: piscina curată ca lacrima, de mărime olimpică, la subsol, terenuri de tenis pe acoperiş, sală de fitness, saună, camera Picasso (denumită aşa pentru că avea unul dintre cele două crochiuri cât un perete, în alb şi negru, ale capodoperei Les Demoiselles d'Avignon). Îi spusese să se simtă ca acasă şi să servească orice ar dori în bucătărie. Apoi îi stabilise nişte reguli. Schuyler fusese prea

supărată şi enervată pentru a mai face altceva în afară de a da din cap fără să scoată vreun cuvânt.

Aşa că se decisese să dea în geamantan. Un geamantan idiot. Un geamantan idiot, cu o închizătoare stricată. Un geamantan urât şi idiot, unul dintre puţinele lucruri pe care ea le păstrase de la mama ei. Era un geamantan de voiaj vechi Louis Vuitton, genul care atunci când era pus în picioare şi deschis dezvăluia un minişifonier. Îl lovi din nou.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi apoi aceasta se deschise.

— Crezi că… hmm… ai putea să nu mai faci atâta zgomot? încerc să citesc, zise Jack, părând surprins.

— Ah, scuze!

Se opri din lovit geamantanul. Se întrebase când o să-şi vadă verii. Încă nu înţelegea legăturile complicate dintre familiile de vampiri, dar ştia că, tehnic, ea şi Jack nu erau rude de sânge, deşi Charles era unchiul ei. Într-o bună zi va trebui să-l întrebe pe Lawrence cum stăteau treburile.

— Ce citeşti?

— Camus, zise el, ridicând un exemplar din Străinul. L-ai citit?

— Nu, dar îmi place piesa celor de la The Cure. Cea inspirată din cartea asta, o ştii?

El scutură din cap.

— Nu.

— Cred că e pe Three Imaginary Boys. Primul lor album. Robert Smith e un cititor înfocat. Probabil un existenţialist ca şi tine, îl tachină ea.

Jack se rezemă de zid şi-şi încrucişă braţele, privind-o gânditor.

— Nu-ţi place aici, nu-i aşa?

E aşa de evident? întrebă Schuyler, trăgându-şi mânecile puloverului peste mâini.

El chicoti.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău.

Jack puse cartea pe o măsuţă de toaletă.

— Nu-i chiar atât de rea.

— Serios? Ce-i aşa bun în ea?

— Păi, pentru început, m-a adus aici, spuse el şi se aşează pe pat lângă ea.

Ridică o minge de tenis care se rostogolise din geamantan. O

adusese cu ea pentru a face practică în cadrul lecţiilor de vampirism. Lawrence dorea ca Schuyler să se concentreze pe abilitatea de a mişca obiectele în aer, ceva ce ea încă nu stăpânea. Jack o aruncă în aer şi o prinse cu dexteritate. Apoi o lăsă jos.

— Asta dacă nu cumva vrei să plec.

Stătea foarte aproape de ea. Îşi aminti cum alergase către el în prima noapte când fusese atacată, cât de pasionat fusese să descopere adevărul despre Croatan şi apoi cât de mult o dezamăgise când o dăduse la o parte. Iar apoi îşi aduse aminte altceva. Ceva ce îi stăruia în minte de când îi băuse sângele lui Mimi şi-i absorbise amintirile.

— Tu ai fost cel care... în noaptea balului mascat... tu ai fost cel care... şopti Schuyler şi, drept răspuns, el o sărută.

Ăsta era cel de-al treilea sărut al lor (ea ţinea socoteala), iar când el îi luă faţa în palme, toată viaţa ei de până atunci i se păru banală şi fără nicio importanţă.

Nu exista nimic pentru care să trăiască în afară de această senzaţie divină, pură. Prima dată când se sărutaseră, ea prinsese o frântură din amintirile lui Jack cu o fată care arăta ca ea, dar nu era ea. A doua oară, nu avusese habar că el fusese cel din spatele măştii, dar de data asta erau doar ei doi. Jack nu se săruta cu o fată pe care el credea că o cunoscuse mai demult, iar Schuyler nu se săruta cu un băiat pe care nu-l cunoştea. Pur şi simplu se sărutau unul cu celălalt.

— Jaaaack! Jaaaaack!

— Mimi, spuse Jack.

Dispăru atât de repede din cameră, de parcă s-ar fi făcut invizibil.

Când Mimi băgă capul pe uşa camerei lui Schuyler, ea stătea singură pe pat şi lovea iar geamantanul.

— Oh. Tu. L-ai văzut pe Jack?

Schuyler scutură din cap.

— Apropo, nu te face foarte comodă aici. N-am nicio idee de ce tata vrea un mic vierme ca tine pe-aici, dar îţi dau un sfat: să nu te văd în faţa mea.

Mai târziu în acea seară, Schuyler primi două cadouri diferite de bun venit: cineva îi luase cearşaful de pe pat, şi o carte îi fusese strecurată pe sub uşă. Un exemplar din Ciuma de Albert Camus. În interiorul cărţii era un plic, iar înăuntru era o cheie.

De atunci, Jack nici nu-i observa prezenţa la şcoală sau acasă. Dar recupera din plin mai târziu.

— De unde ai asta? întrebă Jack, atingând cu degetul urma unei tăieturi de pe fruntea ei.

Stăteau lungiţi pe covorul gros, uitându-se la ultimele 11Ai un din şemineu.

— Nu e nimic, m-am lovit la cap, zise Schuyler.

Nu voia să-i povestească încă despre Dylan.

— Ai fost urmărit?

— Da. Dar m-am asigurat că a plecat înainte să vin eu aici, zise el.

Vocea lui era somnoroasă şi ea se cuibări la subraţul lui.

Felinarele de pe stradă erau singura sursă de lumină din cameră, dar îl vedea foarte bine şi în întuneric. Profilul lui perfect, de parcă ar fi fost sculptat în marmură, strălucea ca o lumânare.

— Tu?

— Nu.

De fapt, ea nu verificase. Fusese prea ocupată să-l convingă pe Oliver să plece. Prea ocupată şi prea nerăbdătoare. Pentru că ştiuse, nu-i aşa? Ştiuse că Jack va fi acolo, aşteptând-o, aşa cum şi ea îl aşteptase pe el mai devreme.

Dar da, data viitoare va fi mai atentă. Amândoi vor trebui să fie atenţi.

Paisprezece

Bliss ajunse târziu la Lexington Armory. Show-ul Rolf Morgan urma să înceapă la nouă seara şi trebuia să fie acolo la şase pentru coafat şi machiaj, dar deja era opt jumătate. Spera că designerul n-o va omorî, şi probabil că deja o înlocuise cu altcineva şi ea va ajunge acolo doar pentru a vedea alt fotomodel în rochia-corset din dantelă neagră pe care trebuia s-o poarte ea.

Nu întârziase intenţionat, dar ultima ei viziune o lăsase complet dezorientată. Se spăla pe dinţi, iar când se uită în oglindă, acelaşi bărbat frumos din visele sale, îmbrăcat într-un costum alb, se uita la ea.

— Iisuse!

— Nu chiar!

Bărbatul râse, de parcă era cea mai amuzantă chestie pe care o auzise vreodată.

Bliss îşi dădu seama că părul lui avea exact aceeaşi nuanţă a aurul topit. Ochii erau de un albastru cristalin. În cameră era un miros de crini, un miros dulceag ce ascundea ceva putred. la fel cum mirosea mama ei vitregă, BobiAnne, care după ce pleca de la sala de fitness, în loc să se spele, se dădea cu prea mult parfum.

Bliss decise să fie curajoasă.

— Cine eşti?

— Eu sunt tu.

— Înnebunesc, nu-i aşa? De ce eşti aici? Bliss închise robinetul şi încercă să-şi ţină respiraţia în frâu. Ce vrei?

Bărbatul blond în costum alb băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un ceas vechi de buzunar care atârna de un lanţ de aur.

— Timp.

Când Bliss se uită din nou în oglindă, bărbatul dispăruse, îşi petrecuse următoarea oră holbându-se la oglindă, aşteptându-l să apară din nou. Abia când se smulse într-un final de acolo, îşi dădu seama că întârziase mult.

Dar când îşi verifică telefonul, nu găsi niciun mesaj furios de la impresarul ei, nicio predică îngrijorată despre cum designerul făcuse o criză pentru că ea lipsea. Rămase uimită când găsi intrarea complet părăsită, cu excepţia câtorva nefericite fashion-victims îmbrăcate în negru, ţinute deoparte de gardurile de protecţie ale poliţiei. Asta era săptămâna modei?

Unde era cohorta nebună de redactori şi fotografi, vedete şi stilişti, nebunii eleganţi şi la modă, înghesuiţi, dându-şi coate unii altora, împingând şi înghiontind pentru a intra la show-ul lui Rolf Morgan? Show-ul lui Rolf era cel mai important eveniment monden din acest sezon şi era extrem de greu să obţii o invitaţie. Şi totuşi, cu treizeci de minute înainte de spectacol, nu era aproape nimeni acolo.

Dădu peste o asistentă de producţie singuratică ce purta un tricou negru cu ROLF MORGAN înscris pe piept şi o rugă s-o conducă în culise.

The Armory găzduia al 69-lea Regiment al Gărzii Naţionale şi

câţiva soldaţi în uniformă o salutară când intră. Clădirea era cavernoasă şi de-a lungul pereţilor, în cabinete de sticlă, erau închise arme şi muniţii. Urmă indicaţiile şi merse printr-un hol somptuos, un spaţiu la fel de mare ca i hangarul unui avion, care era destinat show-lui. Acolo se aflau nişte tribune care ajungeau până în tavan şi o scenă ce fusese amplasată la un capăt, pe care repeta o formaţie.

În decursul repetiţiilor, Rolf explicase că modelele vor defila pe un podium gigantic suspendat deasupra scenei, iar Bliss abia aştepta provocarea.

Intră în culisele improvizate şi rămase cu gura căscată a vadă că în locul obişnuitei agitaţii pulsând a adrenalina, atmosfera era complet relaxată. O găsi pe Schuyler citind o revistă pe un scaun din apropiere, cu părul strâns în coadă în vârful capului, gata machiată, cu linii negre în jurul ochilor ei albaştri şi buzele date cu un ruj trandafiriu.

Se bucură să-şi vadă prietena; trebuiau să vorbească despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Amândouă evitaseră subiectul, de parcă le-ar fi fost jenă. Ea nu-l mai văzuse pe Dylan de atunci, deşi el îi lăsase multe mesaje pe telefon în care-şi cerea iertare şi o ruga fierbinte să vină să-l viziteze. Le şterse pe toate.

Iar Schuyler, din acea seară plutise prin Duchesne într-un norişor. Bliss ştia că Schuyler se întâlnea cu Jack, şi nu se putea abţine să nu fie geloasă pe fericirea prietenei ei. Normal, era nasol că nu puteau fi văzuţi împreună în public din cauza lui Mimi. Şi da, era de rahat că Jack era practic promis altcuiva. Dar totuşi, Bliss vedea că Schuyler era îndrăgostită şi dragostea ei era împărtăşită. Era mult mai mult decât putea spune despre ea şi Dylan.

— Unde e toată lumea? întrebă Bliss. Nici afară nu e nimeni.

— Ah, bună! Schuyler puse jos ultimul număr al revistei Vogue franţuzească. Da, e închis. Show-ul nu începe mai devreme de miezul nopţii, asta dacă avem noroc. Le-au spus tuturor să plece şi să vină mai târziu.

Bliss se trânti pe un scaun din apropiere.

— Glumeşti?

— Asta e prima dată când lucrezi cu Rolf? întrebă alt model, auzind din întâmplare conversaţia lor.

Bliss o recunoscu ca fiind Sabrina Sorboba, fata extrem de

înaltă din Europa de Est, care era iubita actuală a designerului.

Bliss dădu din cap.

— El mereu întârzie. Anul trecut, Brannon Frost s-a enervat atât de tare că a fost lăsată să aştepte, încât a plecat de la show fără să-l vadă, le spuse Sabrina.

Brannon Frost era editorul Sânge Albastru al revistei Chic, cea mai influentă revistă de modă din lume. Brannon pocneşte din degete şi brusc nicio garderobă din lume nu mai e la modă. Poc! Volum şi cocuri umflate. Poc! Talii de viespii şi pantaloni pană. Poc! Cămăşuţe şi tocuri rotunde! Poc! Haine croşetate şi platforme! Poc!

— Miezul nopţii? Abia peste trei ore! se plânse Bliss.

Şi ele ce să facă până atunci, să stea să piardă timpul pe acolo? Observă că unele modele jucau cărţi, deşi majoritatea vorbeau la telefoane şi la BlackBerries.

— Şampanie? le oferi Sabrina, ridicând o sticlă de Laurent-Perrier şi turnând în două pahare pentru Bliss şi Schuyler fără să mai aştepte răspunsul lor.

Acesta era răspunsul atunci când trebuia să aştepţi: să bei, să fumezi şi să aştepţi. Ca o concesie făcută celui mai recent scandal legat de faptul că modelele sunt prea slabe, mese existau, de ochii lumii, câteva platouri cu biscuiţi şi brânză, pentru a oferi fetelor mâncare „sănătoasă”. Da, de parcă ele s-ar fi sinchisit! Modelele trăiau cu tutun şi aer.

— Mă rog, din cauza a ceea ce s-a întâmplat anul trecut, de data asta i-au chemat pe toţi redactorii de la Chic, Mine şi Jeune şi le-au spus să se ducă să bea sau să mănânce ceva şi să vină mai târziu.

Bliss dădu din cap.

— Şi cine sunt oamenii de afară atunci?

— Neică nimeni.

Evident. Normal că toţi oamenii importanţi erau avertizaţi, dar ceilalţi erau lăsaţi să se descurce singuri. Îşi puse geanta sub masă şi voi s-o întrebe ceva pe Schuyler când un bărbat grăbit – în sfârşit, cineva care arăta şi se comporta ca şi cum în câteva ore începea un show de modă – dădu buzna în camera de aşteptare a modelelor.

— Bliss! Iată-te! Treci la coafat şi machiaj!

Bliss răsfoi ultimul număr din Arena Homme, fumă câteva

ţigări şi bău un pic prea multă şampanie, în timp ce un stilist ţâfnos şi asistenta lui la fel de tensionată îi umflau părul într-o creaţie imensă şi un make-up artist binedispus îi dădea cu fond de ten. O uimea de fiecare dată cât de puţin efort era necesar pentru modelling. Tot ce trebuia să facă era să stea cuminte acolo pe scaun. Apoi trebuia să se ridice în picioare. Apoi să meargă. Şi gata. Normal, trebuia să fi extrem de frumoasă pentru ca toate să meargă strună. Totuşi, nu era îndeajuns să fi frumoasă ca o cadră. Cele mai bune modele aveau un aer înnăscut de indiferenţă şi mister. La urma urmei, nu exista decât o singură Skate Miss!

Când echipa de stilişti fu satisfăcută de opera sa, o acostară două studente săritoare de la design, care făceau parte din vasta armată de voluntari ce punea umărul la munca fizică şi ajuta să realizarea acestui spectacol.

— Trebuie să te îmbraci în prima ţinută. Rolf vrea s-o vadă.

Cele două studente o ajutară pe Bliss să intre în rochia-corset neagră şi strâmtă. Una dintre ele trăgea şi lega fundele la spate, în timp ce cealaltă o ajuta pe Bliss să se încalţe cu o pereche de ghete până la gleznă din catifea, care se închideau încrucişat în faţă. Rochia i se mula pe fiecare linie a trupului şi dantela neagră transparentă îi conferea rochiei un aer întunecat şi sexy. Corsetul era atât de decoltat în faţă, încât Bliss roşi când văzu cât de mult se vedea din el.

— Asta ce e? întrebă una dintre studente, arătând spre colierul cu smarald ce se cuibărea la pieptul ei.

— E al meu.

— Nu ştiu dacă lui Rolf o să-i placă, zise şovăielnic cealaltă studentă.

Miss ridică din umeri. Nu-i păsa ce voia Rolf. N-avea de gând să-l scoată de la gât.

Cincisprezece

Exact cu cinci minute înainte de douăsprezece noaptea, Mimi şi Jack Force intrară în Armory învăluiţi într-un potop de bliţuri. Mimi se rezemă de umărul lui Jack, strângându-şi mai bine pe lângă corp jacheta din blană de samur şi ascunzându-se în spatele unor ochelari de soare foarte mari, de parcă excesul de fotografii i-ar fi putut dăuna.

— Ai grijă! îi zise Jack tăios unui paparazzo prea zelos care se apropiase mai mult decât trebuia şi o înghesuia pe Mimi.

— Mimi! Aici! strigă un ziarist tânăr cu o pereche de căşti pe cap, care îi băgă în sala principală şi îi conduse repede către primul rând. Acum începe. Voi staţi aici, alături de Brannon.

Sala zumzăia de nerăbdare, era plină până la refuz, toate vedetele sosiseră deja (Mimi era printre ultimele), şi chiar şi culoarele dintre scaune erau pline de voluntari îmbrăcaţi în tricouri negre care ieşeau din culise pentru a mănări spectacolul. Pe scenă, formaţia cânta o piesă de rock alternativ.

Mimi se dichisi pentru aparatele foto, dându-şi jos haina şi încrucişându-şi gambele pentru ca picioarele să pară mai slabe. Nu le invidia deloc pe fotomodele; erau fotografiate doar pentru hainele pe care le purtau. În timp ce mulţimea ameţitoare din jurul ei, care-i striga numele, o fotografia pentru că centrul atenţiei lor era ea.

— Chiar îţi place chestia asta, o tachină Jack.

— Mm-mm.

În ultima săptămână îşi ascunsese atât de bine furia, încât considera că ar fi trebuit să primească un Oscar. Dar nici nu se putea uita în ochii fratelui ei. Mincinosul, trădătorul! Risca totul pentru un flirt cu corcitura aia. Acum ea vedea limpede ce se ascundea în spatele aparentei lui griji şi îşi dădea seama că o aburea de foarte mult timp. Nemernicul doar se prefăcea că este îndrăgostit de ea, ascunzându-şi adevăratele sentimente.

Cea mai nasoală fază era că nici măcar nu putea să-l urască. Îl iubea atât de mult şi-i înţelegea defectele atât de bine! A-l urî pe Jack însemna să se urască pe sine, şi Mimi. avea o părere mult prea bună despre sine pentru a se lăsa pradă acestei nefericiri.

— Mimi! Draga mea! Randy Morgan, soţia designerului, apăru brusc lângă ei şi o sărută cu efuziune pe ambii obraji. Vino în

culise să-i urezi baftă lui Rolf!

Mimi se lăsă condusă în culise pentru tradiţionalele temenele cu designerul. El era, desigur, cel care făcea temenelele, deoarece Mimi era una dintre cele mai importante cliente ale lui.

Îl lăsă pe Jack şi îşi făcu loc prin mulţime. Rolf o salută cu o îmbrăţişare şi un potop de complimente. Mimi acceptă laudele şi îi ură cu generozitate mult noroc. Mai salută câteva persoane cu Sânge Albastru din cercul ei social: Piper Crandall, îmbrăcată într-o rochie galbenă absolut oribilă, şi Soos Kemble, care se plângea de faptul că fusese exilată în rândul doi. Mimi mai spionă şi câţiva Sânge Roşu înfumuraţi. Lucy Forbes gângurea în jurul lui Mimi, admirându-i ţinuta Rolf Morgan, pe care designerul i-o trimisese în acea dimineaţă special pentru a o purta la spectacol. Apoi, în partea opusă a sălii, Mimi zări obiectul urii ei.

Schuyler era înconjurată de cei care o îmbrăcau: o bluză cu volănaşe şi o jachetă de călărie cambrată pe corp, pantaloni de călărie din velur şi cizme înalte. Mimi îşi spuse că ar fi cumpărat ţinuta aia dacă n-ar fi purtat-o Schuyler.

Fără a ezita nicio clipă, se îndreptă spre Schuyler. Poate că va reuşi să înăbuşe chestia asta din faşă; poate că mai exista încă speranţă şi nu avea să iasă nimic concret din flirtul ăsta stupid al lui Jack.

— Schuyler, ai un minut liber? întrebă ea.

Schuyler îi îndepărtă pe cei din jurul ei şi ele două se îndreptară către un colţ mai liniştit al sălii.

— Ce e?

Mimi se hotărî să treacă direct să subiect.

— Ştiu că e ceva între tine şi fratele meu.

— Ce vrei să spui?

Schuyler încercă să pară calmă, dar Mimi îi simţi neliniştea.

Avea dreptate. Fir-ar al dracului, avea dreptate. Nefericita nici măcar nu încerca să nege. Cei doi erau împreună. Cât de departe merseseră? Lui Mimi i se opri inima. Îşi promisese că nu avea să fie niciodată geloasă pe jăvruţa asta enervantă. Dar figura insolentă a lui Schuyler o determină să simtă altceva.

Schuyler nu părea nici supusă, nici slabă, nici ruşinată. Dispăruse metisa smiorcăită care sărea cât colo când o speriai cu un „bau”! Dispăruse fata care îl iubea nebuneşte, fără speranţă, pe marele Jack Force. Mimi o văzu pe Schuyler foarte

clar. Părea o fată care era foarte sigură de dragostea ei. O fată care ştia că inima lui îi aparţine. Pentru clipă, Mimi îşi dori cu toată fiinţa ei ca acel Sânge Argintiu s-o fi târât pe Schuyler până în iad.

— Ai idee ce-i faci lui Jack?

— Despre ce tot vorbeşti?

Mimi o strânse cu putere de braţ.

— Gândeşte-te la mama ta. De ce crezi că Allegra e în comă? De ce crezi că e nemuritoare, dar nu moare? Este inutilă şi distrusă. Vrei ca şi el să ajungă aşa?

— N-o amesteca pe mama, o ameninţă Schuyler, scuturându-se din strânsoare. Nu ştii nimic despre mama.

— O, ba da. Am trăit mai mult decât tine.

Faţa lui Mimi se transformă şi, pentru o clipă, Schuyler văzu instantanee ale tuturor femeilor din istorie întruchipate de Mimi: regina egipteană, aristocrata franţuzoaică, pelerina temerară, amfitrioana din Newport – toate uluitor de frumoase, cu aceiaşi ochi reci şi verzi.

— Nu înţelegi legătura, şopti Mimi, deoarece în jurul lor designerul şi echipa lui operau ultimele retuşuri la toate ţinutele. Jack şi cu mine suntem o singură fiinţă. Dacă-l iei de lângă mine este ca şi cum l-ai jupui de piele. Are nevoie de mine. Dacă îşi reînnoieşte legătura, va fi mai puternic, amintirile lui vor fi complete. Va înflori.

— Şi dacă nu? o provocă Schuyler.

— Poţi foarte bine să-i rezervi un loc în spitalul ăla pe care-l tot vizitează tata. Asta nu mai e un joc copilăresc, fată prostuţă!

Aici e vorba de viaţă şi de moarte. Îngeri şi demoni Legătura e legea. Suntem creaţi din aceeaşi materie întunecată, gândi Mimi, dar nu o spuse. Observă că Schuyler nu putea sau nu voia să înţeleagă. Schuyler era nou-creată. Nu avea puterea de înţelegere a rigorii nemuririi, a căilor dure şi absolute ale speciei lor.

— Nu te cred.

— Nici nu mă aşteptam, zise Mimi, cu un aer obosit.

Dar dacă îl iubeşti cu-adevărat, părăseşte-l, Schuyler. Eliberează-l. Spune-i că nu-l mai vrei. E singura modalitate ca el să renunţe.

Schuyler scutură din cap. În jurul ei, fotomodelele se aliniau, iar Rolf mai prindea un tiv aici, mai aranja un pliu colo. În sală,

luminile se stinseseră şi spectacolul era gata să înceapă. Lăsă pe unul dintre asistenţi să-i taie o aţă rebelă care-i atârna din mâneca jachetei.

— Nu pot face asta. Nu pot să mint, spuse.

Mimi luă o gură de şampanie din paharul lui Schuyler fără să ceară voie.

— Atunci Jack e pierdut.

Şaisprezece

Cu un an în urmă, în timpul prezentării colecţiei sale de toamnă, Rolf Morgan pusese publicul să defileze pe scenă, în timp ce modelele stăteau în primele rânduri şi se prefăceau că iau notiţe. Ideea asta năstruşnică îi captivase pe jurnaliştii de modă atât de tare, încât Rolf era nerăbdător să mai încerce şi o altă năzdrăvănie. Anul acesta, spectacolul avea să fie prezentat de la sfârşit la început, începând cu plecăciunea designerului şi grandioasele rochii de bal şi terminând cu ţinutele sport casual.

Formaţia începu să cânte o variantă asurzitoare a piesei Space Oddity, iar Rolf îşi făcu intrarea într-un ropot de aplauze. Se întoarse cu un buchet de trandafiri, cu ochii strălucindu-i şi plin de energie. Schuyler privi cum Cyrus, nepriceputul producător al lui Rolf, o conducea pe Bliss în fruntea şirului de fete aliniate. Rochia-corset neagră din dantelă avea să reprezinte finalul grandios şi, prin urmare, în conformitate cu ecuaţia inversă, deschizătoarea show-lui.

Schuyler o încurajă pe Bliss făcându-i cu mâna. Ştia că prietena ei este încă uşor intimidată pe podium, iar Bliss părea o tânără novice emoţionată, cu mâinile tremurându-i uşor, aşezate pe şolduri.

Bliss se întoarse câteva minute mai târziu, cu un zâmbet larg de uşurare pe faţă.

— E o adevărată nebunie în sală! îi şopti ea lui Schuyler înainte de a fi luată pentru a se schimba în următoarea ţinută.

Schuyler îi zâmbi lui Bliss, gândindu-se că va fi fericită când se va termina acest show, că se va putea îmbrăca la loc hainele ei – o cămaşă bărbătească Oxford, care era preferata ei actuală, peste o pereche de colanţi negri şi bocanci despicaţi în faţă ca o copită pe care îi cumpărase de la un magazin de reduceri.

Fetele în rochii de bal în stil gotic ieşiseră de pe podium şi Cyrus îi făcu semn să înainteze. Era rândul ei.

— Ţine minte, când ajungi la capăt, o poză, a doua poză, BAM! apoi te întorci.

Schuyler dădu din cap. Respiră adânc şi intră pe scenă. Să mergi pe podium era ca şi cum ai păşi pe lună. Treceai de la realitatea dezordonată a culiselor, înconjurată de sporovăieli şi ace de siguranţă şi o bramburească de haine pe umeraşe şi cutii cu accesorii, la luminile strălucitoare ale scenei şi orbitoarele flash-uri ale sutelor de aparate de fotografiat.

Atmosfera era incendiară, un zumzet asurzitor rezervat doar celor mai bune concerte rock – strigătele şi uralele venite din rândurile din spate energizau artiştii să cânte şi mai tare şi mai repede, iar modelele să-şi afişeze cele mai mândre poziţii. Schuyler nu observa niciodată redactorii cu feţe lungi sau vedetele împopoţonate din primele rânduri; era prea ocupată să se concentreze să felul în care trebuia să meargă pentru a nu se face de râs.

Ajunse la locul marcat de la capătul podiumului şi luă pozele necesare, întorcându-se spre stânga şi împingând şoldul înainte, apoi întorcându-se spre dreapta. Şi exact când se pregătea să se răsucească, mintea ei se deschise către un mesaj urgent şi puternic. Era o ură sălbatică şi incoerentă. Intensitatea ei neaşteptată fu îndeajuns pentru a o bloca pe Schuyler în mijlocul coregrafiei, şi îşi pierdu echilibrul şi căzu, făcându-i pe cei care stăteau în primele rânduri să exclame uluiţi.

Schuyler era dezorientată şi distrusă. Cineva – sau ceva – intrase cu sălbăticie în mintea ei. Îşi dădu seama imediat că era vorba de manipulare, dar asta era mult mai puternică şi mai duşmănoasă decât ceea ce experimentase cu Dylan. Era o încălcare de neiertat şi se simţi violată, dezgolită şi teribil de înfricoşată. Trebuia să plece de acolo.

Nu mai era timp să-şi facă o ieşire decentă. Schuyler sări de pe scenă, aterizând în mijlocul fotografilor. Ştia exact unde trebuia să se ducă.

— Îmi pare rău! spuse ea unui fotograf ghinionist pe piciorul căruia aterizase.

Zbură prin mulţime, spre marea derută a echipei lui Rolf şi spre deliciul publicului, care crezu că totul face parte din spectacol.

Din culise auzi:

— Hei! Unde crede că se duce? Întoarce-te!

Mâine cu siguranţă va apărea în tabloide o poveste despre un fotomodel care a fugit de pe catwalk la show-ul lui Rolf Morgan, dar în momentele alea lui Schuyler nu-i păsa de mass-media, de agentul ei sau de Rolf.

Ce fusese asta? se întrebă ea cu inima strânsă de frică în timp ce fugea pe West Side Highway, înaintând mult mai rapid decât ar fi permis traficul. Cine fusese? Sentimentul respingător de pângărire se atenuă oarecum când ajunse la clădirea veche şi dărăpănată de pe Riverside Drive. Nu arăta la fel de ruinată ca în trecut datorită recentelor renovări efectuate de Lawrence. Treptele de piatră erau proaspăt măturate, uşile fuseseră vopsite pentru a acoperi graffiti-urile, iar garguiele fuseseră restaurate.

Când intră în biroul bunicului ei, acesta stătea aplecat, strângând un morman de hârtii într-o servietă de piele.

Schuyler observă că îmbătrânise în luna în care stătuseră despărţiţi. Părul său bogat avea multe fire albe şi în jurul ochilor îi apăruseră riduri.

Lawrence era un Nemuritor, unul dintre puţinii vampiri care nu intrau în repaos, nu parcurgeau ciclul normal al reîncarnărilor. Îşi păstrase acelaşi înveliş fizic de secole. Avea capacitatea de a arăta la fel de tânăr ca Schuyler, dar în seara aceea părea că duce în spate greutatea a o mie de ani. Pentru prima dată de când îl cunoştea Schuyler, el părea extrem de bătrân. Nu arăta ca un bărbat din secolul douăzeci şi unu, ci ca unul care fusese de faţă când Moise fusese pus în coşuleţ şi părăsit pe apele râului.

— Schuyler, ce surpriză plăcută, zise el, deşi nu părea deloc surprins s-o vadă acolo.

— Unde pleci? zise ea în loc de răspuns, când îi văzu geamantanul ponosit aşezat lângă birou.

— Rio, răspunse el. A avut loc un cutremur puternic; ai văzut ştirile? întrebă Lawrence, arătând spre televizorul care fusese instalat recent la el în birou.

Camerele de filmare arătau un oraş cuprins de flăcări, clădiri întregi distruse şi reduse la munţi de dărâmături.

Schuyler spuse o scurtă rugăciune când văzu tragedia.

— Bunicule, mi s-a întâmplat ceva. Chiar acum câteva minute.

Îi descrise senzaţia, sentimentul că era în prezenţa unui rău incredibil. Durase doar câteva clipe, dar fusese destul pentru a se simţi pângărită până în adâncul sufletului.

— Deci şi tu ai simţit.

— Ce-a fost asta? Schuyler se cutremură. A fost… respingător, spuse ea, deşi ăsta era un cuvânt prea slab pentru ostilitatea pe care o percepuse.

Lawrence îi făcu semn să ia loc, în timp ce el continuă să se uite prin hârtii.

— Din ce ai citit tu, ai ajuns la capitolul cu Corcovado?

— Ştiu că e în Rio… în Brazilia, zise ea şovăitoare.

Nu avansase prea mult în ceea ce priveşte temele pe care i le dăduse Lawrence. Era prostesc din partea ei, dar îl învinovăţea pe bunicul ei pentru situaţia ei locativă şi drept răzbunare îi ignorase recomandările de a se pune la punct cu istoria celor cu Sânge Albastru. O bătuse la cap să citească exemplare ale textelor antice, interzise pe vremuri – istoria Croatan care fusese scoasă din arhivele oficiale până acum.

Dacă Lawrence se enervă, nu lăsă acest lucru să se vadă. În schimb, îi explică răbdător, ca un profesor universitar re fusese odată.

— Corcovado este un loc al puterii, sursă de energie, un loc primordial de unde vampirii îşi trag forţa pe acest pământ. Nemurirea noastră izvorăşte dintr-o legătură armonioasă cu esenţa primară a vieţii, un dar pe care l-am păstrat chiar şi după ce am fost alungaţi.

Pe ecran apăru faimoasa statuie a lui Iisus Mântuitorul, conturându-se deasupra oraşului pe un soclu pe Muntele Corcovado. Schuyler se minună că mai e încă în picioare, în timp ce multe clădiri din oraş ajunseseră moloz.

— Cutremurul. Mesajul pe care l-am trăit. Are legătură, nu-i aşa? De-asta te duci acolo? întrebă ea, ştiind că are dreptate.

Bunicul ei încuviinţă din cap, dar nu-i mai oferi alte detalii.

— Mai bine să nu ştii prea multe.

— Să înţeleg că pleci diseară? întrebă Schuyler.

Lawrence încuviinţă din cap.

— Mai întâi mă întâlnesc cu echipa lui Kingsley în Sao Paolo. Apoi mergem împreună la Corcovado.

— Şi Conclavul?

— Sunt îngrijoraţi, normal, dar e mai bine dacă nu cunosc

foarte multe detalii despre călătoria mea. Ştii că am dubiile mele privind Conclavul, ceva ce eu şi Cordelia am bănuit mereu.

— Că una dintre marile familii a trădat, spuse Schuyler, privind cum bunicul ei îşi aranja meticulos cravata.

Lawrence se îmbrăca mereu la patru ace.

— Da. Dar nu ştiu cum. Şi nu ştiu de ce. Evident, bănuielile noastre nu au fost niciodată confirmate şi în mod sigur nu am avut niciodată vreo dovadă a acestei trădări. Totuşi, ultimele atacuri au dovedit că, într-un fel sau altul, unul sau mai mulţi Sânge Argintiu au supravieţuit şi s-au întors pentru a ne ataca. Că probabil însuşi Prinţul întunecat se află încă pe acest Pământ.

Schuyler se cutremură. De câte ori Lawrence vorbea despre Lucifer, simţea cum sângele îi îngheaţă în vine. Până şi numele lui emana ceva diavolesc.

— Acum, Schuyler, trebuie să-mi iau la revedere.

— Nu! Ia-mă cu tine, spuse Schuyler, ridicându-se de pe scaun.

Acea animozitate întunecată, teribilă şi plină de ură. Bunicul ei nu putea să-i facă faţă – orice ar fi fost – singur.

— Îmi pare rău. Lawrence scutură din cap şi-şi băgă portofelul în buzunarul hainei. Tu trebuie să rămâi aici. Eşti puternică, Schuyler, dar eşti foarte tânără. Şi încă eşti în grija mea.

Trase jaluzelele şi-şi puse un balonzaid vechi. Anderson, conduitul său, apăru la uşă.

— Sunteţi gata, domnule?

Lawrence îşi luă bagajele.

— Nu fi dezamăgită, nepoată. Nu doar pentru binele tău trebuie să rămâi în New York. Dacă e ceva ce poţi face pentru mama ta, atunci ai grijă de ea şi ţine-o cât mai departe de Corcovado.

ARHIVA ÎNREGISTRĂRI AUDIO:

Depozitarul Istoriei

DOCUMENT STRICT SECRET:

Doar cu autorizația lui Altithronus

Transcrierea raportului *Venator* indosariat 28/2

«Zgomot înăbușit. Se aud două voci distincte: *Venator* Martin și Charles Force, *Regis*.»

Venator Martin: Ea a mușcat momeala.

Charles Force: Ești sigur?

VM: Da. Nu e nici o îndoială că va încerca să efectueze *Incantation Demonata*.

CF: Dar un simplu copil să se joace cu magia neagră! Poate dacă mi-ai spune cine e...

VM: Știi că nu-i pot divulga numele până nu e confirmat la judecată, *Regis*. Dar nu-ți face griji, nu-i voi permite să termine incantația.

CF: Dar trebuie să faci asta.

VM: Pardon? Nu înțeleg.

CF: Este un test, *Venator*. Incantația *trebuie* efectuată. Dacă eșuează, vei lua cuțitul și-l vei înmuia în sângele tău.

VM: Comisia știe de asta? Conclavul aprobă?

CF: Nu-ți face tu griji de Conclav. Asta e treaba mea. *Venator*-ii îmi sunt loiali mie, nu-i așa?

VM: Dar, *Regis*... Incantația. Ești sigur?

CF: Sunt. Când vine momentul potrivit, fă-o. La ordinul meu.

Când Bliss era doar o copilă, familia ei locuia într-unul din acele conace imense care puteau fi văzute peste tot în River Oaks, o suburbie bogată a Houstonului. Casa lor era întruchiparea a ceea ce se numea „Exces de Texas”, având aproape trei mii de metri pătraţi. Bliss obişnuia să glumească pe seama faptului că ar trebui să aibă propriul cod poştal. Niciodată nu se simţise confortabil în ea, preferând în schimb ranch-ul bunicilor ei, aflat în sălbăticia din vestul Texasului.

În ciuda rădăcinilor de yankei, familia ei era considerată ca făcând parte din aristocraţia din Texas – cu bani investiţi în petrol, vite şi… în special petrol. Povestea pe care familia Llewellyn prefera s-o spună era cum capul familiei îşi scandalizase rudele abandonând cursurile de la Yale pentru a munci într-un câmp petrolifer. Învăţase repede dedesubturile meseriei şi cumpărase mii de acri de pământ bogat în petrol, devenind astfel cel mai norocos baron al petrolului din întregul stat. Era oare vorba de noroc sau vreo abilitate vampirească? se întreba acum Bliss.

Forsyth era fiul cel mic al celui mai tânăr dintre fraţi. Bunicul ei fusese un rebel care plecase în Est după absolvirea şcolii, se însurase cu iubita lui din Andover, o debutantă din Connecticut, şi-şi crescuse fiul în apartamentul familiei ei de pe Fifth Avenue, până când ghinionul lovise bursa de valori şi trimisese familia înapoi la ferma din Texas.

Bunicul ei fusese unul dintre oamenii ei preferaţi. Îşi păstrase vorba tărăgănată texană chiar şi după atâţia ani petrecuţi în Nord şi avea un simţ al umorului ironic şi pişcător. Îi plăcea să spună că el nu aparţine nici unui loc prin urmare, se simţea ca acasă peste tot. Era nostalgic când îşi amintea viaţa în New York, dar strânsese din dinţi şi preluase afacerea familiei când nimeni altcineva nu voia ranch-ul, preferând să se mute în metropolele de sticlă Dallas sau San Antonio. Ar fi vrut ca Bunul ei să mai fi trăit; ce rost mai avea să fi vampir dacă oricum trăiai doar o viaţă de om, iar apoi trebuia să aştepţi să fi chemat pentru ciclul următor?

Bliss crescuse înconjurată de mulţi veri şi, până să se mute să New York şi să împlinească cincisprezece ani, presupusese că nu are nimic special sau ieşit din comun. Poate că era doar ignoranţă deliberată. Existaseră semne, îşi dădu ea seama mai târziu: verii ei mai mari făcând aluzii la „schimbare”, chicoteli pe

furiş din partea celor deja iniţiaţi, secretarele care se tot schimbau ale tatălui ei şi care, doar acum înţelegea, serveau drept însoţitoare umane. Abia de curând Bliss se gândise cât de ciudat era faptul că nimeni nu vorbea despre mama ei naturală.

BobiAnne era singura mamă pe care o cunoscuse vreodată. Bliss avea o relaţie tumultuoasă cu mama ei vitregă sufocantă şi fără pic de bun-gust, care o potopea pe Bliss cu afecţiune, ignorându-şi în acelaşi timp propriul copil, sora vitregă a lui Bliss, Jordan. BobiAnne, cu blănurile, diamantele şi planurile ei ridicole de decorare, încercase din răsputeri s-o înlocuiască pe mama pe care Bliss n-o cunoscuse niciodată, iar Bliss nu putea s-o urască pentru asta. Dar, pe de altă parte, nici nu putea s-o iubească.

Forsyth se însurase cu BobiAnne când Bliss era încă în leagăn, iar Jordan se născuse patru ani mai târziu. Un copil tăcut şi ciudat, o fetiţă dificilă, durdulie, cu faţa palidă în comparaţie cu temperamentul deschis, figura zveltă şi tenul ca de fildeş ale lui Bliss. Cu toate astea, Bliss nu-şi putea imagina viaţa fără sora ei mai mică şi o proteja cu ferocitate de fiecare dată când BobiAnne îşi tachina sau insulta progenitura. În ceea ce-o priveşte pe Jordan, ea îşi adora sora atunci când nu o ironiza. Era o relaţie normală între două surori – plină de certuri şi gâlcevi, consolidată totuşi de o loialitate trainică.

Oamenii iau de-a gata lucrurile cele mai importante din viaţă, se gândi Bliss la câteva zile după show-ul de modă, când luă un taxi spre un cartier mărginaş al Manhattanului. Îi dădu indicaţii şoferului să meargă la spitalul prezbiterian Columbia.

— Sunteţi vreo rudă? întrebă paznicul de la recepţie, oferindu-i o foaie cu numele vizitatorilor pentru a se semna.

Bliss ezită. Atinse fotografia ascunsă în buzunarul hainei pentru a-i aduce noroc. Era aceeaşi fotografie pe care tatăl ei o păstra în portofel, o copie pe care ea o găsise într-o casetă de bijuterii şi pe care acum o ţinea în mână.

— Da.

— Ultimul etaj. Ultima rezervă la capătul culoarului.

Îşi dorea să mai fi fost cineva cu ea, dar nu se putu gândi la nimeni pe care ar fi putut să-l roage să vină. Schuyler ar fi vrut cu siguranţă o explicaţie, iar Bliss nu putea să-i ofere una plauzibilă. „Hmm, cred că s-ar putea să fim surori” suna absurd.

În ceea ce-l priveşte pe Dylan, Bliss îşi împinsese toate

gândurile legate de el undeva într-un cotlon îndepărtat al minţii. Ştia că trebuie să se ducă să vadă ce face, mai ales acum că el renunţase s-o mai contacteze, dar era prea furioasă şi umilită pentru a se întoarce în camera aia groaznică din Chelsea Hotel. Ticurile ciudate pe care le observase – vorbirea guturală, râsul strident, bălmăjeala fără sens în diverse limbi necunoscute – îi sporeau teama de el. Bliss ştia că era doar o dorinţă de-a ei, dar nu se putea abţine să spere că poate lucrurile aveau să se reîntoarcă la normal. Le promisese lui Schuyler şi lui Oliver că se va ocupa ea de asta – să-l aducă în faţa Comisiei şi a Conclavului – dar până acum tot găsise pretexte pentru a nu o face. Chiar dacă se hotărâse să nu se mai simtă atrasă de el, nu putea totuşi să-l toarne.

Avea alte griji, deşi ştia că nu putea să găsească vreun răspuns la spital. Allegra era în comă. Şi era inutil să încerce să aducă subiectul în discuţie cu tatăl ei.

Toată viaţa ei, Bliss auzise că mama ei murise când era ea micuţă. Că „Charlotte Potter” fusese o profesoară pe care tatăl ei o cunoscuse în prima campanie electorală, când candidase pentru postul de congresman. Acum, Bliss se întreba dacă Charlotte Potter chiar existase cu adevărat. Cu siguranţă nu exista niciun album foto de la nuntă, vreo bijuterie sau suveniruri de familie care să indice că această femeie fusese căsătorită cu tatăl ei. Multă vreme presupusese că asta se datora faptului că BobiAnne nu dorea să vadă în faţa ochilor vreun obiect care să-i amintească de fosta doamnă Llewellyn.

Nu ştia nimic despre familia mamei ei adevărate şi, cu simţurile ei ascuţite de vampir, se putea întoarce în timp la momentul în care îl întrebase pe tatăl ei care era numele mamei sale biologice. Avea cinci ani şi tatăl ei tocmai îi citea o poveste.

— Charlotte Potter, îi spusese el vesel. Numele mamei tale era Charlotte Potter.

Bliss fusese fascinată.

— la fel ca Charlotte din filmul Reţeaua miraculoasă! se bucurase ea.

Iar numele ei de familie era acelaşi cu al femeii care scrisese toate cărţile de pe rafturile ei, Beatrix Potter.

Din ce în ce mai mult, Bliss îl bănuia pe tatăl ei că inventase totul. Cu câteva zile în urmă, când îi menţionase numele lui Forsyth, acesta nici nu tresărise.

Bliss merse până la capătul holului şi ajunse în faţa clonului. Deschise uşa şi se strecură înăuntru

În salonul Allegrei Van Alen era la fel de rece ca într-un frigider. Femeia adormită nu mişca deloc. Bliss se apropie cu grijă de pat, simţindu-se ca o intrusă. Allegra părea împăcată, fără vârstă, fără riduri. Era ca o prinţesă într-o raclă de sticlă: frumoasă şi nemişcată.

Se gândea că atunci când, în sfârşit, o va vedea pe Allegra, va simţi ceva – va şti sigur dacă erau rude sau nu.

Dar nu simţi nimic. Bliss îşi atinse colierul ascuns sub cămaşă pentru a se simţi în siguranţă, apoi se întinse şi o apucă pe Allegra de mână, simţindu-i pielea subţire şi uscată, închise ochii şi încercă să acceseze fostele ei vieţi, amintirile ei, pentru a vedea dacă are vreo informaţie despre Gabrielle.

În scurte instantanee, observă pe cineva care părea cunoscut, care ar fi putut fi ea, dar Bliss nu era sigură. Până la urmă, femeia din pat îi era la fel de străină ca şi asistenta medicală de pe hol.

— Allegra? şopti Bliss.

I se părea exagerat s-o numească „mamă”.

— Sunt eu. Sunt… Bliss. Nu ştiu dacă-ţi aduci aminte de mine, dar cred că tu eşti…

Bliss se opri brusc. Simţi o durere în piept şi respira cu greutate. Ce căuta acolo? Trebuia să plece. Trebuia să plece imediat.

Avea dreptate; n-avea să găsească vreun răspuns aici. N-avea să ştie niciodată adevărul. Tatăl ei nu-i va spune niciodată, iar Allegra nu putea.

Bliss plecă, tulburată şi încurcată, căutând încă răspunsuri la întrebările ascunse în sufletul ei.

Nu ştia că, după ce ea ieşise din salon, Allegra Van Alen începuse să urle.

Optsprezece

Întâlnirile Comisiei nu începeau niciodată la timp, aşa că Mimi nu-şi făcu griji când teleconferinţa ei cu cea care planifica ceremonia de legătură dură puţin mai mult decât îşi programase. De când Lawrence fusese numit Regis, întâlnirile

aveau din ce în ce mai puţin de-a face cu planificarea socială şi strângerea de fonduri şi mai mult cu lecţii vampireşti, complet inutile din punctul ei de vedere.

Edmund Oelrich, bătrânul senil din Conclav, care era noul Protector-Şef, nu avea mâna de fier a defunctei Priscilla Dupont şi habar nu avea că dacă voiau să-şi asigure preşedinţi de onoare pentru gala anuală de balet din luna mai, ar fi trebuit să-şi trimită iscoadele cu câteva săptămâni în urmă. Dar aşa, toate fostele Prime Doamne erau indisponibile iar nevasta guvernatorului era acaparată de ultimul scandal în care era implicat soţul ei. În ritmul ăsta, vor fi nevoiţi să se mulţumească cu prietena primarului, care nu era nici pe departe vreun personaj monden şi nici nu era interesată de activităţile comunitare în scopul ascensiunii sociale.

Mimi intră în biblioteca de la Duchesne, găsi un loc liber în spate şi se ocupă de dispozitivul Bluetooth ataşat la ureche, drept pretext pentru a nu-şi saluta prietenii. Considera că lecţiile Comisiei erau o mare pierdere de timp. De când se transformase, ajunsese expertă în a jongla cu toate abilităţile ei şi o enerva la culme că ceilalţi vampiri erau atât de înceţi. Azi trebuiau să înveţe mai multe despre mutatio, abilitatea de a se preschimba în elemente naturale: foc, apă, aer. Mimi oftă. Dispărea în ceaţă încă de pe vremea când avea unsprezece ani. Se „dezvoltase” devreme, cum se spune.

— Scuze, poţi să repeţi? întrebă ea, scuturând micul receptor de argint din ureche. Crezi că putem s-o facem la Casa Albă? Nu?

Firma pe care o contractase, Elizabeth Tilton Events, organizase recent în Cartagena o petrecere extravagantă care durase cinci zile, în cadrul căreia Don Alejandro Castaneda, moştenitorul cu Sânge Albastru al unei averi obţinute din comerţul cu băuturi şi zahăr, se unise cu sora sa geamănă, Danielle Russell, o absolventă a Universităţii Brown. Mimi şi Jack reprezentaseră familia, iar Mimi se bosumflase puţin când la cina de dinaintea evenimentului toţi vorbeau despre cât de extraordinar fusese totul. Cavalerul de onoare anunţase că „următoarea legătură va trebui să aibă loc pe Lună, din moment ce nimic altceva nu se poate ridica la înălţimea acestui eveniment!”

Mimi cu siguranţă avea să încerce.

— Draga mea, gânguri Lizbet Tilton, îmi pare rău, dar cu noua administraţie nici nu se pune problema de Grădina de Trandafiri. Nu cred că am contribuit îndeajuns la campanie. Dar sigur mai sunt alte locuri unde ţi-ar plăcea s-o organizăm.

— Ce zici de Palatul Buckingham atunci? Sunt sigură că tata poate cere un favor.

Lizbet râse din toată inima.

— Iubito, în ce secol trăieşti? Ai încurcat vieţile? Deşi eşti de viţă regală, ramura aia a clanului nu ne-a iertat niciodată pentru că am plecat. Mai mult, au devenit foarte stricţi în ultimul timp. Până şi Charles şi Camilla s-au căsătorit în altă parte.

Mimi făcu bot.

— Păi, putem s-o facem pe insulă, zise ea, observând că Schuyler şi Bliss tocmai intraseră în încăpere.

Mimi trimise o sugestie scurtă care o determină pe Schuyler să se împiedice brusc. Ha! Cineva sigur nu-şi făcea lecţiile de occludo. Mintea lui Schuyler era larg deschisă.

— Vorbeşti despre proprietatea tatălui tău în Sandy Cay? întrebă Lizbet. Ar fi extraordinar.

Soţii Force deţineau propria lor insulă în Bahamas.

— Invitaţii ar putea veni cu avioanele proprii pentru un weekend, iar dacă nu au avioane, putem închiria unul. Tocmai am făcut asta pentru Alex şi Dani în Columbia.

Mimi nu suporta să audă că ceremonia ei de legătură avea să fie exact ca a altora.

— Ce zici de Italia? sugeră Lizbet. Unul dintre locurile ancestrale? Mai aveţi proprietatea aia în Toscana?

— Nu. Nu Italia. Amintiri neplăcute! o mustră Mimi, uitându-se urât la grupul care se holba la ea.

Protectorul-Şef şi restul comisiei de seniori ajunseseră într-un sfârşit, iar lecţiile urmau să înceapă.

— Aşa e. Scuze. Ştii, zise Lizbet gânditoare, cu toată vâlva care se face în jurul celor care se unesc peste tot prin lume, nimeni n-a mai făcut o ceremonie în New York de zeci de ani.

— Aici? Acasă?

Mimi se încruntă. Nu suna deloc special.

În faţă, Edmund Oelrich răsfoia nişte hârtii pe podium şi saluta doamnele din comisia de seniori.

— Catedrala Sfântul Ioan cel Divin este o construcţie gotică fabuloasă. Poţi purta o trenă mai lungă decât a prinţesei Diana.

Şi putem aduce Corul de băieţi din Harlem. O să fie o atmosferă angelică.

Mimi întoarse ideea pe toate părţile. Într-adevăr, era o biserică frumoasă, îi zise ea lui Lizbet, şi apoi puteau organiza recepţia la Templul din Dendur în Metropolitan Museum. Charles era unul dintre membrii consiliului de administraţie al muzeului şi fusese extrem de generos anul ăsta. Îi făcu cu mâna lui Jack, care tocmai intrase pe uşă. Fratele ei veni lângă ea şi îi zâmbi scurt.

— Cu cine vorbeşti? şopti el.

— Deci eşti de acord? Catedrala Sfântul Ioan? apoi la Met? întrebă Lizbet. Şi ai zis că vrei să-i inviţi pe toţi Cei Patru Sute, da?

— Da şi da! spuse Mimi cu satisfacţie.

Închise telefonul şi îi zâmbi fratelui ei. Acum că îi ştia secretul, observă că el se uită peste tot prin încăpere, mai puţin înspre colţul unde se afla Schuyler.

Însoţitorul lui Schuyler, la fel de enervantul Oliver, sosi, şi el imediat. Asta era o altă batjocură – să-i laşi pe oameni să participe să întâlnirile lor exclusiviste. Charles n-ar fi permis niciodată aşa ceva în timpul mandatului său. Dar Lawrence le spusese foarte clar că voia ca însoţitorii Conduiţi să aibă şi ei parte de instruire – şi ce metodă mai bună pentru a învăţa care le e menirea decât să ia parte la şedinţele Comisiei?

Mimi îl simţi pe Jack tensionat. Oliver o sărutase pe Schuyler pe obraz. Foarte interesant. Îşi folosi simţul ascuţit de vampir pentru a strânge cadrul pe gâtul lui Oliver. Văzu imediat semnele de muşcătură. Pentru ochiul omenesc erau invizibile, dar pentru ochiul de vampir erau evidente. Aşa deci. Mica metisă şi-a transformat cel mai bun prieten în însoţitor.

Lui Mimi îi veni o idee. Dacă Schuyler n-avea de gând renunţe la penibila ei relaţie cu Jack, atunci poate că ar putea-o obliga.

S-ar putea folosi de Oliver.

Mimi trebuia să acţioneze rapid. Îi spusese lui Lizbet că vrea ca ceremonia lor de legătură să aibă loc peste trei luni.

Nouăsprezece

Spre deosebire de Mimi, lui Bliss îi plăcea noul program al

Comisiei. Îi plăcea să-şi descopere şi să-şi folosească abilităţile de vampir, în loc să memoreze chestii plictisitoare despre istoria lor sau să umple plicuri şi să critice companiile de catering care se ocupau de evenimente extravagante să care nu dorea să participe. Lecţiile îi înfierbântau sângele. Era încântată să descopere că este extrem de bună la anumite sarcini mai dificile, cum ar fi mutatio, de exemplu.

Comisia de seniori le spusese membrilor mai tineri să se aşeze în grupuri de câte doi sau trei şi să exerseze delicata artă a metamorfozării.

— Toţi vampirii trebuie să fie capabili să se transforme în fum, aer sau ceaţă; deşi cei mai mulţi dintre noi se pot transforma şi în foc sau apă. După cum probabil ştiţi, Conspiraţia a avut grijă ca falsele legende legate de neamul nostru care s-au păstrat în istoria celor cu Sânge Roşu, să aibă un sâmbure de adevăr, zise chicotind lectorul invitat, Dorothea Rockefeller.

Conspiraţia era o mare sursă de amuzament pentru comisie.

— Tot ei au crezut de cuviinţă că ar fi potrivit dacă oamenii ar crede că noi ne putem transforma doar în lilieci sau şobolani sau alte creaturi ale nopţii. În acest fel, le-am adormi bănuielile celor cu Sânge Roşu, care în timpul zilei ar avea un fals sentiment al siguranţei. Şi deşi e adevărat că aceia dintre noi care au abilitatea de a-şi schimba forma ar putea alege să ia aceste forme fizice respingătoare, cei mai mulţi n-o fac. De fapt, Gabrielle şi-a ales drept mutatus un porumbel. Dacă sunteţi unul dintre puţinii ce se pot transforma la comandă, veţi descoperi o formă fizică potrivită abilităţilor voastre. Să nu fiţi surprinşi când este una la care nu v-aţi aşteptat.

Bliss era una dintre puţinii norocoşi. Descoperi că se putea transforma din fată în fum şi înapoi în fată, iar apoi încercă alte forme – un cal alb, un corb negru, o maimuţă păianjen – înainte de se opri la forma unei leoaice cu blana aurie.

Dar Schuyler pur şi simplu stătea în mijlocul încăperii, devenind din ce în ce mai frustrată cu fiecare încercare ratată.

— Poate pentru că sunt pe jumătate om, oftă ea, când, după încă o încercare de a forţa materia proprie să ia o altă configuraţie, căzu la podea, rămânând în continuare tot ea însăşi.

— Hei, care e problema să fi om? întrebă Oliver, privind fascinat cum Mimi Force se transforma într-un fenix, o coloană

de foc şi un şarpe roşu, toate în trei secunde.

— Uau, e bună!

— Se dă mare, şuieră Bliss. Nu-ţi face griji din cauza ei. Şi nu mai râde, Ollie. Îi distragi atenţia lui Schuyler!

Bliss încerca să nu se umfle prea mult în pene cu succesele ei, dar se simţea foarte bine să ştie că Schuyler nu excela în toate.

— Uite, aşa trebuie să faci. Trebuie să-ţi vizualizezi scopul. Trebuie să devii ceaţă. Să gândeşti ca ceaţa. Goleşte-ţi mintea. O poţi simţi – un fel de insinuare – începe la suprafaţa pielii şi apoi…

Schuyler îşi închise ochii ascultătoare.

— O.K., mă gândesc la ceaţă. Golden Gate. San Francisco. Lăbuţe mici de pisică. Nu ştiu… nu se întâmplă nimic.

— Şşşş, o certă Bliss.

Ea deja putea simţi cum începe transformarea, putând simţi cum i se transformă simţurile, cum toată fiinţa ei dispare într-un nor gri şi pufos. Se distra de minune imaginându-şi cum îşi va folosi acest nou talent, când avu o altă viziune. O lovi cu putere. Claritatea imaginii fu ca un pumn în stomac.

Dylan.

Dacă înainte arăta neîngrijit, acum era de-a dreptul groaznic. Hainele lui erau ponosite, cămaşa şi blugii rupţi, iar părul era încâlcit şi murdar. Părea că nu mâncase şi nu dormise deloc de săptămâni întregi. Stătea în faţa şcolii, zgâlţâind porţile şi urlând ca un smintit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Schuyler imediat ce văzu faţa lui Bliss.

— Dylan. E aici.

Atât fusese nevoie să spună.

Foţi trei ieşiră în fugă de la şedinţa Comisiei, ignorând feţele nedumerite ale celorlalţi, părăsind biblioteca şi coborând în goană scările. Graţie vitezei lor de vampiri, Schuyler şi Bliss ajunseră să poartă mult mai repede decât Oliver, care gâfâia în spatele lor încercând să ţină pasul.

Duchesne era situată într-o zonă liniştită a lui Ninety-sixth Street, pe Prep School Row. Având în vedere că era după-amiază, străzile erau practic pustii, cu excepţia unei bone care împingea un cărucior înspre parc.

Băiatul care stătea în mijlocul trotuarului zgâlţâind violent porţile de fier arăta ca un profet dintr-o eră de mult apusă, o

întoarcere într-un timp al predicatorilor şi dogmaticilor, într-o vreme când bărbaţi în zdrenţe preziceau sfârşitul Lumii. Nu mai era nici urmă de adolescentul care-şi dorea să cânte la chitară ca Jimi Hendrix şi care fusese creierul din spatele atâtor farse.

— Urâciune! tună el când dădu cu ochii de ele.

— E vina mea, strigă Bliss cu lacrimi în ochi la vederea lui Dylan. Ştiu că am promis că voi anunţa Conclavul, dar nu m-a lăsat inima. Şi nici nu l-am supravegheat... L-am lăsat şi l-am ignorat... Voiam să plece pur şi simplu. E vina mea.

— Nu, e a mea, zise Schuyler. Eram cât pe ce să-i spun lui Lawrence, dar...

— E vina noastră a tuturor, zise Oliver cu fermitate. Ar fi trebuit să facem ceva în legătură cu el, dar n-am făcut-o. Oricum, trebuie să-l luăm de aici. Oamenii or să înceapă să pună întrebări, spuse el, uitându-se înspre o femeie în vârstă care plimba un pudel şi care îi privea uluită. Nu vrem să apară şi poliţia.

Brusc, Dylan încercă să-i apuce, strecurându-şi mâinile printre bare şi bolborosind ceva într-o limbă din care nimeni nu înţelese nimic.

Schuyler abia reuşi să se ferească de el.

— Trebuie să-l oprim înainte de a mai apuca să folosească glom-ul pe noi.

Bliss se transformă imediat în leoaica aurie. Era o privelişte nemaipomenită – o creatură nemiloasă şi înspăimântătoare. Sări peste poartă şi înaintă spre Dylan, care urla la ea.

— Odrasla diavolului! Trădătoare! şuieră el.

Bliss îl încolţi cu spatele la barele de fier şi îşi dezgoli colţii. Se ridică pe picioarele din spate şi-l împinse cu labele aurii imense. Dylan se trase înapoi, scâncind şi apărându-şi capul cu mâinile.

— L-a prins! strigă Oliver, făcându-i semn lui Schuyler să treacă în partea dreaptă a lui Bliss.

Schuyler alergă lângă Bliss. Se uită direct în ochii lui Dylan. Văzu furia, mânia şi confuzia. Ezită. Nu era un monstru. Era un animal rănit.

Dar Oliver nu dădu înapoi.

— Schuyler! Fă-o! Acum!

— Dormi! îi porunci ea, fluturându-şi mâna prin faţa lui Dylan.

Dylan se prăbuşi la pământ. Bliss redeveni ea însăşi şi îngenunche lângă el.

— Va dormi până când i se va porunci să se trezească, le spuse Schuyler.

Oliver îngenunche şi el lângă Bliss şi reuşiră să improvizeze o cămaşă de forţă din puloverul lui Dylan. Ridurile de pe faţă i se estompau uşor. Adormit, părea foarte liniştit şi împăcat.

— Trebuie să-l predăm Comisiei; durează de prea mult timp, zise Oliver. Ştiu că tu, Bliss, nu vrei, dar e cel mai bine pentru el. Poate că ei îl pot ajuta.

— Ei nu-i ajută pe cei cu Sânge Argintiu – îi distrug. Ştii asta, zise Bliss cu asprime.

— Dar poate că…

— Îl duc la tata, decise Bliss. Poate voi reuşi să-l conving pe Forsyth. Să-l determin să fie milos cu Dylan pentru că e prietenul meu. Va şti el ce să facă.

Schuyler dădu din cap. Forsyth ar trebui să fie în stare să se ocupe de Dylan. Între timp, Rolls-Royce-ul familiei Llowellyn opri la bordură. Îl împinseră pe Dylan pe bancheta din spate şi-l legară cu centura lângă Bliss.

— Va fi O.K., o asigură Schuyler.

— Da, spuse Bliss, deşi ştia că niciunul dintre ei nu mai credea asta.

Maşina porni şi ea le făcu cu mâna. Oliver îi întoarse salutul, în timp ce Schuyler rămăsese stană de piatră. Într-un final, maşina dădu colţul şi Bliss nu-i mai văzu.

Când Bliss ajunse la Penthouse des Reves, extravagantul apartament triplex al părinţilor ei situat la ultimul etaj al uneia dintre cele mai exclusiviste clădiri de pe Park Avenue, BobiAnne îşi consulta astrologul în camera de zi. Mama vitregă a lui Bliss era o femeie mondenă din Texas, care îşi etala diamantele chiar şi după-amiaza. Sora vitregă a lui Bliss, Jordan, îşi făcea temele la o măsuţă de cafea din apropiere. Ambele ridicară privirea, surprinse s-o vadă pe Bliss intrând.

— Ce mama naibii? ţipă BobiAnne, sărind din scaun la vederea fiicei vitrege şi a băiatului legat, fără cunoştinţă.

— E Dylan, spuse Bliss, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Fu înspăimântător de calmă când se adresă familiei ei. Nu avea habar cum vor reacţiona la vederea lui, mai ales că era foarte murdar. BobiAnne avea palpitaţii şi când cineva uita să folosească suporturile de pahar sau lăsa urme soioase pe tapetul japonez.

— Băiatul care a dispărut, şopti Jordan, cu ochii rotunzi şi îngroziţi.

— Da. E ceva în neregulă cu el. Nu mai e... chiar întreg la minte. Trebuie să-i zic lui tata.

Bliss mărturisi totul – reîntoarcerea neaşteptată a lui Dylan, cum îl ascunsese într-o cameră din Chelsea Hotel – şi le povesti pe scurt versiunea atacurilor care avuseseră loc în trecut.

— Dar suntem bine toţi. Nu vă faceţi griji pentru mine. Ajutaţi-l pe el, spuse ea, aşezându-l pe Dylan cu blândeţe pe un scaun.

— Ai făcut ce trebuia, spuse BobiAnne, strângând-o pe Bliss la piept şi sufocând-o cu parfumul ei. Va fi în siguranţă la noi.

Douăzeci

Primăvara în New York era ca un miraj. Oraşul ieşea din iarna sălbatică şi intra în vara la fel de sălbatică aproape fără nicio perioadă intermediară. După ce zăpezile iernii se topeau, urmau câteva zile de ploaie, iar apoi soarele strălucea nemilos, transformând oraşul într-o saună imensă. la fel ca toţi concetăţenii ei, Schuyler preţuia enorm scurta primăvară de care aveau parte. În timp ce mergea cu Bliss pe Ninety-sixth Street după ore, zâmbi când observă primii muguri fragili ai primăverii. Oricât de mult s-ar fi schimbat viaţa ei, tot se mai putea baza pe faptul că lalelele aveau să înflorească în Central Park.

Rupse o floricică galbenă dintr-un arbust şi şi-o prinse în păr. Duchesne începea să se relaxeze în aceste ultime luni înainte de vacanţa de vară. Seniorii primiseră răspunsurile de la facultăţi şi profesorii îşi ţineau jumătate din cursuri afară în curte.

Bliss îi spuse că se ocupa cineva de Dylan – şi nu în sensul rău al expresiei. Forsyth fusese mai mult decât înţelegător în ceea ce priveşte situaţia lui Dylan. Senatorul zisese că era posibil să mai existe o rază de speranţă pentru el, chiar dacă fusese corupt, pentru că dura foarte mult ca un Sânge Albastru să se transforme într-un Sânge Argintiu. S-ar putea să mai existe încă timp ca procesul să fie oprit. Forsyth îl dusese într-un loc unde îşi putea reveni
unde era ţinut sub supraveghere.

— Practic, e la un centru de reabilitare, explică Bliss în timp

ce treceau pe lângă locurile familiare din cartier, ocolind un grup de fete încruntate, îmbrăcate în uniformele albastru cu alb de la Nightingale-Bamford. Ţi-aduci aminte de Charlie Bank şi Honor Leslie care trebuiau să meargă la Tranziţii anul trecut? Şi toată lumea a crezut că e din cauza drogurilor? întrebă ea, numind două fete de la Duchesne care dispăruseră de la şcoală luni întregi.

— Da, dădu din cap Schuyler.

— Ei bine, nu erau drogate. Procesul de transformare le-a speriat rău de tot. Aveau halucinaţii, nu puteau face diferenţa dintre trecut şi prezent. Atacau oamenii, au încălcat Codul. Aşa că au fost trimise undeva să-şi revină. Centrele de reabilitare şi dezintoxicare sunt o acoperire bună, nu crezi? Oamenii sunt convinşi că se află acolo să facă tratament, ceea ce cred că într-un fel e adevărat.

Schuyler era de fiecare dată uimită de modul în care vampirii găseau o soluţie de a-şi ascunde vieţile reale integrându-se în societatea omenească, dar Bliss îi explică că de fapt lucrurile stăteau invers.

— După câte se pare, Clinica Mayo, Hazelden, şi toate celelalte centre faimoase de reabilitare au fost fondate de cei cu Sânge Albastru. Au trebuit să înceapă să se ocupe de problemele oamenilor atunci când a devenit la modă să mergi acolo. Crezi că Dylan o să fie O.K.? întrebă Bliss.

Schuyler nu voia să-i dea speranţe deşarte, dar se gândi că ar fi crud din partea ei să spună altfel.

— Sunt sigură că or să facă tot ce le stă în puteri.

Bliss oftă.

— Da.

Stabiliră să meargă să-l viziteze pe Dylan peste câteva zile şi Schuyler îşi luă la revedere pe Eighty-sixth pentru a prinde autobuzul de pe Fifth Avenue.

Întreaga săptămână încercase din răsputeri să nu se gândească la avertismentul dat de Mimi. Oare Mimi spunea adevărul? Îl punea cumva pe Jack în pericol? Voise să-l întrebe pe Lawrence, dar îi fusese ruşine. Ce îi zisese bunicul ei? Sigur ai observat că e atras de tine. Slavă Domnului că tu nu eşti atrasă de el. Ar fi un dezastru pentru amândoi.

Cum să-i explice bunicului ei că el se înşelase? Că şi ea simţea acelaşi lucru pentru Jack Force? Că era slabă şi jalnică, în

timp ce Lawrence o credea atât de puternică? Nu putea. Îşi zise că nu merită să-l deranjeze cu astfel de lucruri prosteşti, cum ar fi dragostea vieţii ei, în timp ce el era acolo tranşând probleme grave şi serioase, cum ar fi eventuala distrugere a esenţei existenţei celor cu Sânge Albastru. Începea să-şi facă griji pentru Lawrence. Nu mai dăduse niciun semn de zile întregi.

Bunicul ei fusese precaut în ceea ce priveşte folosirea mijloacelor tradiţionale de comunicare şi, odată ajuns la Rio, se bazase exclusiv pe telepatie pentru a păstra legătura şi a o ţine la curent. Până acum se plânsese doar de vreme (foarte umedă) şi mâncare (prea picantă). Nu se ocupase de problema cu Corcovado, iar Schuyler nu ştia dacă asta e de bine sau de rău.

Nu avusese nicio ocazie să-l întrebe pe Jack despre sumbra previziune făcută de sora lui. Nu mai reuşiseră să se întâlnească din noaptea atacului lui Dylan. Mimi, ştia Schuyler, îi acaparase tot timpul lui liber.

Când ajunse acasă, pe Jack îl găsi în living, vorbind cu tatăl lui. Charles era într-un halat de baie. Fostul conducător al celor cu Sânge Albastru îşi petrecea acum zilele în biroul său. Nu părea să fi făcut nici duş în acea zi. Schuyler simţi milă şi iritare. El fusese cel care îi provocase atâta suferinţă. Era nevoită să-i ocolească pe toţi cei pe care îi iubea din cauza lui. Crezuse în ameninţările lui, dar în ultima vreme se părea că Charles era o ameninţare doar pentru el însuşi. Apoi îşi dădu seama că dacă Charles n-ar târât-o cu forţa în casa asta, poate că ea şi Jack n-ar fi avut niciodată şansa de a descoperi cât de mult se iubeau.

— Hei, zâmbi Jack. Te-ai întors mai devreme.

— Am reuşit să prind autobuzul de data asta, spuse ea, aruncându-şi lucrurile de şcoală pe o măsuţă.

Încă nu se simţea confortabil în casa lor, dar pe de altă parte, era obosită de atâta mers pe vârfuri, de parcă locul ei n-ar fi fost acolo.

— Bună, Schuyler, mormăi Charles.

— Charles, zise ea rece.

Fostul Regis îşi strânse cordonul de la halat şi se îndreptă spre vizuina sa, lăsându-i singuri.

— Ea e aici? întrebă Schuyler, uitându-se de jur împrejurul sufrageriei opulente.

Decorată într-un stil luxos, victorian-franţuzesc, camera era plină de antichităţi rare, obiecte de artă de o calitate

excepţională şi ţesături somptuoase. Simţurile ei îi spuseră că Mimi nu era prin zonă. Dar mai ştii!

— Nu. E la nu ştiu ce degustare, răspunse el.

Schuyler se aşează lângă el pe un „scaun al sărutului” de catifea aurie, ce data din secolul şaisprezece şi denumit aşa pentru că un cuplu trebuia să stea unul lângă altul şi faţă în faţă.

— Jack, zise ea, uitându-se la chipul pe care îl iubea atât de mult. Vreau să te întreb ceva.

— Da, spuse Jack, întinzându-şi picioarele în faţă şi încovoindu-şi braţul lung pe spătarul scaunului, astfel încât degetele lui să se odihnească uşor pe umerii ei.

Ea tresări la cea mai mică atingere a lui.

— E adevărat că legătura dintre tine şi…

— Nu vreau să vorbesc despre legătură, zise Jack, tăindu-i vorba şi retrăgându-şi braţul.

Faţa i se înnegură şi, pentru o clipă, ea observă imaginea adevăratei sale naturi, văzu îngerul întunecat pe care îl reprezenta. Îngerul care provocase distrugerea Paradisului, cel care avea să sune trompeta la venirea Apocalipsei. Faţa lui era faţa lui Abbadon, executorul, lovitura de ciocan, cel mai periculos soldat din armata Atotputernicului.

— Dar vreau să ştiu…

— Şşşt. Jack se întoarse spre ea şi îi cuprinse obrazul în palmă. Hai la nu…

— Dar Mimi…

Exact în clipa în care Schuyler îi pronunţă numele, simţi o prezenţă la uşa din faţă. Mimi era acasă sau avea să fie curând. Cât ai clipi, sau la viteză maximă de vampir, Schuyler părăsi livingul şi alergă la ea în dormitor, închizând şi uşa în urma ei.

Când Mimi intră în casă câteva secunde mai târziu, cărând mai multe sacoşe de cumpărături, îl găsi pe Jack singur, citind o carte.

Schuyler şi Jack nu mai rămaseră singuri în acea seară. Câteva ore mai târziu, întreaga familie se adună pentru cina obligatorie. O dată pe săptămână, Trinity Burden, mama lor, le cerea copiilor să fie acasă, pentru a lua cina împreună cu părinţii. Schuyler visase la un moment dat la un nucleu familial, la o viaţă ce includea o mamă iubitoare, un tată grijuliu şi fraţi şi surori care se certau la masă pe porţiile de carne şi cartofi.

Normal, familia Force nu era nici pe departe aşa.

Cinele acasă erau servite în sufrageria oficială, pe o masă foarte mare şi intimidantă, fiecare persoană stând la câţiva metri depărtare de ceilalţi. Fiecare fel era adus pe un platou de argint de un valet, iar meniul nu varia niciodată – era mereu franţuzesc, mereu bogat şi sofisticat şi mereu delicios. Totuşi, lui Schuyler îi era dor de mâncărurile improvizate şi îi lipseau porţiile simple şi nepretenţioase de macaroane cu brânză sau friptura înăbuşită din carne de vită ce nu necesita un sos de vin roşu şi un accent pentru a fi pronunţată.

Conversaţia era banală spre inexistentă. Charles continua să fie pierdut în propria sa lume, iar Trinity încerca să-i includă pe gemeni într-o pălăvrăgeală superficială despre vieţile lor. Jack răspundea curtenitor, în timp ce Mimi era pur şi simplu tăioasă. Cel puţin Schuyler nu era singura care credea că aceste mese erau o farsă şi o pierdere de timp.

— Eu şi Jack avem un anunţ, spuse Mimi când sosi desertul cu piersici flambate. Am decis data legăturii noastre.

Schuyler încercă să-şi păstreze o faţă neutră, dar nu se putu abţine şi se uită lung la Jack, care arăta la fel de impasibil ca întotdeauna. Legătura lor! Atât de curând…

Mimi îl luă de mână pe fratele ei.

— E cam devreme, nu crezi? o întrebă Trinity îngrijorată. Aveţi timp.

Da, gândi Schuyler. O grămadă de timp. Poate chiar tot timpul din lume.

Charles tuşi.

— Nu uita că vârsta e o iluzie pentru cei ca noi, Trinity. Începi să gândeşti ca un Sânge Roşu. Cu cât îşi desăvârşesc legătura mai repede, cu atât vor fi mai puternici. Să toastăm. Pentru gemeni!

— Pentru noi! triumfă Mimi, ciocnindu-şi paharul de cel al lui Jack.

Cristalul răsună cu un sunet profund de clopot asurzitor.

— Pentru gemeni, şopti Schuyler.

Sorbi, dar nu putu să înghită vinul din pahar.

Mai târziu în acea seară, în timp ce Schuyler visa, primi un mesaj de la Lawrence. Era mai uşor să trimiţi mesaje în starea de visare, îi explicase el. Era mai puţin traumatizant pentru simţuri, iar în somn mintea nu era distrasă de nimic altceva.

„Corcovado e în siguranţă. Totul e bine.”

Douăzeci şi unu

Angajarea lui Lizbet Tilton era una dintre cele mai bune decizii pe care le luase, se gândi Mimi, felicitându-se pentru alegere. Lizbet administra totul cu o mână forte, şi cât ai bate din palme localurile erau rezervate în data dorită, contractele erau încheiate, bugetele apreciate şi banii depuşi. Ceva mai devreme în acea după-amiază, Trinity şi Mimi se uitaseră împreună cu proprietarul restaurantului şi designerul de interioare pe combinaţii de culori şi meniuri. Totul mergea ceas; deşi ziceai că e vorba de Ceasul Apocalipsei după cum se comporta Jack.

— Ai idee despre ce e vorba? întrebă el, întâlnindu-se cu Mimi în camera lui Trinity în seara următoare.

„Mama” lor – Mimi se gândea mereu la acest cuvânt ca fiind pus între ghilimele, din moment ce Trinity era mama ei în aceeaşi măsură în care Jack era fratele ei – le ceruse să se întâlnească înainte de cină. Lăsase să se înţeleagă că dorea să vorbească cu ei despre ceva foarte important în legătură cu uniunea lor.

— Am un presentiment, zâmbi Mimi.

Îi ciufuli părul lui Jack, care o luă de mijloc şi o trase mai aproape de el. Mereu fuseseră afectuoşi şi, chiar dacă era conştientă de duplicitatea lui, nu putea să-l urască. Jack nu fusese de acord să se unească atât de devreme în cadrul ciclului în care se aflau, dar, pe de altă parte, nici nu făcuse nimic pentru a opri această legătură.

Poate că flirtul cu Schuyler era doar ceva nevinovat şi atât. Jack doar se amuza. Era numai ceva trecător. Mimi înţelegea asta, desigur. Îşi găsise şi ea un nou însoţitor delicios şi avusese un apetit atât de mare, încât aproape îl omorâse cu câteva zile în urmă. Dar n-avea nimic; nimic din ceea ce odihna şi o săptămână departe de un anumit vampir cu şuviţe blonde n-ar fi putut vindeca.

Mimi se uită de jur împrejur cu o privire satisfăcută. Biroul lui Trinity de acasă era renumit ca fiind extrem de luxos şi impecabil aranjat. Pe pereţii îmbrăcaţi în catifea erau agăţate portrete în mărime naturală, pictate de Vigee-Lebrun şi

Winterhalter, ale unor aristocraţi din secolele şaptesprezece şi optsprezece. În colţ stătea un pian Erard – acelaşi la care Chopin îşi compusese studiile. Măsuţa bonheurs du jour, o măsuţă de scris micuţă şi elegantă unde Trinity îşi scria felicitările de mulţumire compuse dintr-un singur cuvânt („Bravo!” era cel mai des folosit când se întorcea de la vreo petrecere dată de una dintre prietenele ei) fusese comandată iniţial pentru Le Grand Trianon de la Versailles.

Mimi se hotărî ca, atunci când va intra în posesia imensei moşteniri, iar ea şi Jack îşi vor cumpăra propriul apartament în clădirea din Park Avenue 740, să angajeze acelaşi decorator de interioare.

Câteva minute mai târziu, Trinity intră în cameră ţinând în mână două cutii lungi de abanos, gravate cu filigran aurit. Simţurile lui Mimi se ascuţiră, amintirile se învolburară şi brusc ştiu motivul pentru care se aflau acolo.

— Dar unde e Charles? întrebă ea. Nu putem face asta fără el, nu-i aşa?

— Am încercat, draga mea. Dar refuză să iasă din birou. E atât de…

Trinity ridică neputincioasă din umeri.

Mimi ştia că mama ei e adepta unei etichete foarte stricte. Oricât de enervată ar fi fost de comportamentul soţului ei, niciodată n-ar fi recunoscut asta şi n-ar fi arătat niciun semn de exasperare. Era o femeie căreia îi lipsea complet capacitatea de a face o scenă.

Starea proastă a lui Charles de când îşi pierduse statutul de Regis al Adunării era un subiect despre care cei din familia Force nu vorbeau niciodată. Îi obseda, dar nu puteau face nimic în această privinţă. Presupuneau că Charles pur şi simplu îşi va reveni de la sine într-o bună zi. Între timp, compania şi restul afacerilor erau conduse de un consiliu de administraţie extrem de eficient, care renunţase să mai întrebe dacă preşedintele şi fondatorul va mai lua vreodată, parte la vreuna dintre întrunirile sale.

— E-n regulă, îi zise Jack surorii lui. Şi el ştia ce urma să se întâmple şi nu-şi putea reţine nerăbdarea din voce. N-avem nevoie de el.

— Eşti sigur? întrebă Mimi dezamăgită. Dar fără binecuvântarea Arhanghelului…

— Vor fi la fel de letale, o calmă Jack. Nimic nu le poate schimba puterea. Puterea lor vine de la noi doi, spuse el şi, dând din cap spre Trinity, întrebă: începem, mamă?

Drept răspuns, Trinity îşi lăsă capul în jos.

— Sunt onorată să îndeplinesc acest ritual.

Închise încet uşa şi reduse lumina din cameră. Cutiile de pe măsuţa de cafea emanau o strălucire blândă, neclară.

— Regret că m-am pripit să judec graba uniunii voastre. Am greşit, iertaţi-mă. Doar că sunt întristată de faptul că eu însămi nu mai pot fi unită cu fratele meu geamăn.

Mimi ştia povestea lui Trinity. Trinity era Sandalphon, îngerul Tăcerii. Îşi pierduse fratele în timpul bătăliei de la Roma, ucis de un Sânge Argintiu. Trinity se căsătorise cu Charles, doar în sensul înţeles de cei cu Sânge Roşu, când sora lui geamănă, Allegra, îşi încălcase jurământul şi rupsese legătura. Era un mariaj de complezenţă, nimic altceva. Trinity plângea în continuare pierderea îngerului Salgiel.

Trinity deschise cutiile. Înăuntru erau două săbii aşezate în teci încrustate cu pietre preţioase. Săbiile care aveau să fie purtate pe sub haine în momentul uniunii lor. Săbiile pe care acum vor avea dreptul să le folosească în lupta lor cu Croatan. Ridică prima sabie fără s-o scoată din teacă şi se întoarse spre Jack.

— Îngenunchează, Abbadon!

Jack se ridică de pe scaun şi merse în faţa lui Trinity. Îngenunche în faţa ei, cu capul plecat.

Trinity ridică sabia deasupra capului ei.

— Eu, Sandalphon, în virtutea autorităţii Cerurilor învestită în mine, îţi confer toate drepturile şi privilegiile ce îţi aparţin, ca stăpânul de drept al lui Eversor Orbis.

Distrugătorul Lumii.

Apoi ea atinse umerii lui Jack cu sabia pe rând.

— Ridică-te, Abbadon al întunericului.

Jack se ridică cu un zâmbet cumplit şi îşi primi sabia. Trinity zâmbi mândră. Apoi se întoarse spre Mimi.

— Îngenunchează, Azrael.

Mimi avu nevoie de câteva secunde bune pentru a îngenunchea din cauza tocurilor înalte. Trinity luă a doua sabie şi o ridică din nou deasupra capului.

— Eu, Sandalphon, în virtutea autorităţii Cerurilor învestită în

mine, îţi confer toate drepturile şi privilegiile ce îţi aparţin, ca stăpânul de drept al lui Eversor Lumen.

Distrugătorul Luminii.

Mimi simţi cum sabia îi atinge uşor ambii umeri. Apoi se ridică din nou în picioare, cu faţa luminată de un zâmbet larg. Se întoarse spre Jack, care dădu din cap. Împreună, gemenii îşi scoaseră săbiile din teci şi le ridicară în aer, îndreptându-le spre Ceruri.

— Acceptăm aceste arme ca fiind dreptul nostru divin. Forjate în Rai, turnate pe Pământ, ele sunt însoţitorii noştri în căutarea Mântuirii.

Trinity li se alătură după ce sfârşiră litania săbiilor.

— „Folosiţi-le doar la ananghie.

Ascundeţi-le de duşmani.

Loviţi doar pentru a ucide.”

Deşi îşi primiseră săbiile, de atâtea ori, la fiecare legătură de-a lungul secolelor, acestea nu fuseseră cu adevărat folosite de milenii. Cei cu Sânge Argintiu fuseseră înfrânţi, sau cel puţin aşa se credea. Mimi privi cu mirare arma strălucitoare din mâna ei. Îşi aminti greutatea şi ascuţişul lamei. Îşi aminti teroarea pe care o insuflase cândva duşmanilor ei.

Observă cum Abbadon îşi privea sabia cu adoraţie. Sabia era o extensie a sinelui. Unică, de neînlocuit, de neuitat. Săbiile vampirilor îşi schimbau forma, culoarea şi mărimea. Când era cazul, se puteau lăţi, devenind adevărate topoare, sau se puteau îngusta ca nişte ace.

În momentul legăturii, ea avea s-o poarte la şold, pe sub lupele de mătase care vor da formă rochiei.

Trinity aprinse la loc luminile.

— Gata.

Dădu din cap, ca şi cum tocmai ar fi încheiat o discuţie despre ceva banal şi nu un ritual extraordinar care avea să le schimbe viaţa. În lumina amiezii, cu zgomotul taxiurilor ce se auzea de pe bulevard şi sunetele scoase de faxul lui Trinity (care primea a nu ştiu câta oară o pagină dintr-un ziar în care fusese lăudată), era dificil de imaginat că lumea era un loc plin de pericole străvechi şi ascunse. Cum să împaci o lume plină de mesaje instant şi canale de ştiri care transmiteau zi şi noapte cu o lume de oţel şi sânge!

Dar asta făceau cei ca ei: evoluau, se adaptau, supravieţuiau.

— Foarte tare, nu? întrebă Jack, după ce se despărţiră de mama lor.

— Mai întrebi! dădu Mimi din cap, strângând bine cutia de abanos sub braţ.

Alergă la ea în cameră şi o ascunse în fundul dulapului, în spatele unor cutii de pantofi.

Întârziase la cursurile de Pilates. Dacă voia să fie cea mai frumoasă mireasă pe care o văzuse vreodată Adunarea, atunci trebuia să-şi mişte fundul mai repede la sala de fitness a instructorului ei. Avea nişte braţe de modelat.

Dosar Cordelia Van Alen

Depozitarul Istoriei

DOCUMENT STRICT SECRET:

Doar cu autorizația lui Altithronus

9 mai 1993

Dragă Forsyth,

După cum bine știi, apreciez mult loialitatea și prietenia ta statornică față de familia Van Alen. Mă îngrijorează faptul că în ultimul timp ne-am înstrăinat din cauza deciziei tale de a conduce și deține un birou al celor cu Sânge Roșu, ceea ce este o încălcare directă a Codului. Îți respect această hotărâre, deși nu sunt convinsă că e cea mai bună.

Îți scriu pentru a te ruga fierbinte să te răzgândești în ceea ce privește decizia de a nu aduce noul spirit al Străjerului în familia ta.

Mă văd nevoită să insist să te mai gândești. Trebuie să fim mai precauți ca niciodată și avem nevoie de spiritul Străjerului, care să ne ghideze drumul. Mi-e teamă că Charles și aroganța lui nu vor aduce nimic altceva decât blestem asupra neamului nostru.

Forsyth, fac apel la tine ca la un prieten! la spiritul Străjerului în familia ta! Ca protecție împotriva forțelor Întunericului!

Prietena ta,
Cordelia Van Alen

Douăzeci şi doi

Centrul Rezidenţial de Tratament pentru Tranziţii era situat într-un campus extins, cu multe clădiri, undeva în partea de nord a New Yorkului. Oliver se oferise să le conducă pe Bliss şi Schuyler, din moment ce tocmai îşi luase permisul de conducere împreună cu un Mercedes G500 nou-nouţ. SUV-ul argintiu, făcut pe comandă, era cel mai recent obiect de mândrie al său.

Schuyler era bucuroasă să plece. Se simţise foarte vinovată în legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Dylan, cât rău îi făcuseră prin faptul că nu anunţaseră la timp Conclavul despre situaţia lui. Dar sperau că Străbunii vor lua cea mai bună decizie. Bliss le spuse că tatăl ei o asigurase că lui Dylan nu i se va întâmpla nimic rău, fiind acolo în mâinile lor, şi că va fi tratat cât se poate de bine, dar ea voia să vadă cu ochii ei – toţi voiau asta.

Schuyler o privi pe Bliss, aflată pe bancheta din spate, care oscila între o stare de deprimare şi una de frenezie.

Fusese tristă şi tăcută la plecare, probabil îngrijorată în privinţa lui Dylan şi starea în care aveau să-l găsească, iar Schuyler fu bucuroasă să vadă că, pe la jumătatea drumului, Bliss se învioră şi începu să sporovăiască energică.

— M&M cu alune? le oferi Bliss, aplecându-se spre ei cu o pungă mare şi galbenă deschisă în mână.

— Nu, mersi, zise Oliver cu ochii la drum.

— Sigur, răspunse Schuyler.

Era ciudat cum Comisia nu putea să prezică totul: deşi erau vampiri, nu-şi pierduseră apetitul pentru dulciuri.

Era bine să pleci de la Duchesne, chiar dacă era pentru o singură zi. Toată lumea din şcoală ştia deja (sau cel puţin cei cu Sânge Albastru ştiau) detaliile legate de viitoarea ceremonie de legătură a lui Mimi şi Jack şi numai despre asta vorbeau. Ceilalţi credeau doar că familia Force va da o petrecere fabuloasă la care ei, iarăşi, nu erau invitaţi, ceea ce era, într-o oarecare măsură, corect. Schuyler se săturase să tot audă de rochia lui Mimi şi de comparaţia dintre această legătură şi toate celelalte din istoria lor comună. Piper Crandall le reamintea constant tuturor că ea fusese de trei ori domnişoara de legătură a lui Mimi.

Era deprimant dacă te gândeai că Jack şi Mimi erau împreună de atât de mult timp. Aproape că nu-i venea să creadă, nu voia să se gândească la asta chiar atunci, aşa că îşi făcu de lucru, jucându-se cu toate butoanele de pe strălucitorul computer de bord.

— Frate, ăsta e cel mai luxos vehicul de armată din lume. Ia uite-aici! Ăsta e butonul lansator de rachete, glumi ea.

— Ai grijă, ăla e butonul roşu care va distruge lumea, îi făcu Oliver jocul, şofând după instrucţiunile emise de GPS şi luând-o pe Podul George Washington.

Traficul nu era aglomerat pe autostradă.

Era prima oară când chiuleau de la şcoală în acest semestru. Elevii Duchesne puteau chiuli de câteva ori pe an; şcoala avea nişte vederi aşa de progresiste, încât până şi rebeliunea era inclusă în programa şcolară. Unii elevi, ca Mimi Force, împinseseră această politică la limită, dar majoritatea nici măcar nu o folosiseră. Şcoala era plină de elevi care se străduiau să realizeze cât mai mult şi care preferau la stea la ore decât să-şi rateze şansa de a intra la una dintre universităţile din Ivy League. Fiecare zi conta.

— Ştiţi că asta ar putea să-mi strice evaluarea şcolară, se plânse Oliver, uitându-se peste umăr ca să schimbe banda şi să depăşească o Honda care mergea cu viteza melcului.

— Mai relaxează-te şi tu! zise Schuyler. Toţi seniorii chiulesc de când au primit scrisorile de acceptare.

Oliver era câteodată atât de ultraconservator! Întotdeauna respecta regulile. Era tocilarul prin excelenţă atunci când venea vorba de şcoală.

— Da, n-ai intrat deja la Harvard, oricum? întrebă Bliss.

— Facultatea pare ceva foarte ciudat, nu-i aşa? gândi Schuyler cu voce tare.

— Ştiu ce vrei să zici. Înainte să aflu de Comisie, mă gândeam să merg la Colegiul Vassar. Să studiez istoria artei sau ceva de genul ăsta, spuse Bliss. Îmi cam plăcea ideea de a studia arta nordică renascentistă, iar apoi să lucrez într-un muzeu sau galerie de artă.

— Ce vrei să zici cu „îmi cam plăcea”? o întrebă Schuyler.

— Adică acum nu mai vrei asta? o întrebă şi Oliver, schimbând posturile de radio.

Amy Winehouse cânta despre cum nu mai voia ea să se ducă la dezintoxicare („No! No! No! No!”). Schuyler întâlni privirea lui Oliver şi îşi zâmbiră.

— Nu e deloc amuzant. Închide-l sau schimbă postul, îl certă Bliss. Nu ştiu. Nu prea mai cred că o să mă duc la facultate. Uneori simt că nu am niciun viitor, spuse ea, jucându-se cu colierul.

— Ah, mai taci, spuse Schuyler, întorcându-se pentru a vorbi direct cu Bliss, în timp ce Oliver găsi o melodie mai potrivită la radioul prin satelit. Normal că mergi la facultate. Toţi mergem.

— Chiar crezi asta? o întrebă Bliss cu speranţă.

— Sigur.

Conversaţia încetă după câteva minute, iar Bliss adormi. Pe scaunul din faţă, Schuyler alegea muzica pentru că Oliver o lăsase pe ea să facă pe DJ-ul.

— Îţi place piesa asta? o întrebă când ea se opri la un cântec al lui Rufus Wainwright.

— Ţie nu? răspunse ea, simţindu-se de parcă ar fi fost prinsă cu mâţa în sac.

Era acelaşi cântec pe care ea şi Jack îl ascultau mereu. Credea că poate să-l asculte şi în maşină. Oliver avea ceva emo în el. Ei îi plăcea să-l tachineze că ascultă muzică suicidală.

— Ai crede că-mi place, nu? Dar nu-mi place.

— De ce nu?

Oliver ridică din umeri, uitându-se la ea pieziş.

— E cam… plină de smiorcăieli sau ceva de genul. Câh.

— Ce vrei să zici? întrebă Schuyler. Smiorcăieli?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu, cred doar că dragostea n-ar trebui să fie atât de… anxioasă, ştii? Adică, dacă merge, n-ar trebui să fie o tortură.

— Mda, zise Schuyler, întrebându-se dacă ar trebui să schimbe postul.

I se părea că e trădătoare dacă asculta un cântec ce îi amintea de alt băiat.

— Eşti complet lipsit de romantism.

— Nu e adevărat.

— Dar nu ai fost niciodată îndrăgostit.

— Ştii că asta nu e adevărat.

Schuyler tăcu. În ultima lună efectuase Caerimonia de două ori. Ştia că ar trebui să-şi ia alţi însoţitori umani – vampirilor li se spusese să-şi schimbe însoţitorii pentru a nu-i chinui prea tare – dar reuşise să reziste mai mult decât şi-ar fi închipuit fără să se hrănească. Şi nu-şi luase nici alţi însoţitori, nefiind sigură că lui Oliver i-ar conveni asta.

Dar Schuyler nu voia să se gândească la relaţia lor – de prietenie – sau ce-o fi fost ea. După ieşirea pasională a lui Oliver la Odeon, subiectul nu mai fusese abordat. Voia doar să împrăştie tensiunea pe care începea s-o simtă în maşină.

— Pun pariu că nu poţi numi nici măcar un singur film romantic care-ţi place, îl tachină ea.

Se umflă în pene atunci când, după câteva minute bune, Oliver încă nu reuşi să numească un film romantic care-i plăcea.

— Imperiul contraatacă, declară într-un sfârşit Oliver, claxonând un Prius care depăşise linia continuă.

— Imperiul contraatacă? Filmul cu Războiul stelelor? Nu-i romantic! pufni Schuyler, jucându-se cu butoanele aerului condiţionat.

— Au contraire, draga mea, e foarte romantic. Ultima scenă, atunci când se pregătesc să-l pună pe Han în camera criogenică sau ce naiba era aia… Mai ţii minte?

Schuyler scoase un „mda” abia audibil.

— Şi Leia se apleacă peste margine şi spune „te iubesc”.

— Asta e siropos, nu romantic, îl contrazise Schuyler, deşi îi plăcea partea aia.

— Să-ţi explic. Romantic este ceea ce îi răspunde Han. Mai ţii minte ce-i spune? După ce ea zice „te iubesc”?

Schuyler zâmbi. Poate că Oliver avea dreptate.

— Han spune „ştiu”.

— Exact. Oliver bătu darabana pe volan. Nu are nevoie să spună ceva atât de banal precum „te iubesc”. Pentru că e de la sine înţeles. Şi asta e romantic.

De data asta, Schuyler fu nevoită să admită că avea dreptate.

Douăzeci şi trei

Când Bliss se trezi din moţăială, Oliver şi Schuyler se certau.

— De ce vă certaţi? întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Nu e nimic, ziseră ei într-un glas.

Bliss acceptă reticenţa lor fără să mai comenteze. Cei doi întotdeauna aveau secrete faţă de ea, chiar şi când nu intenţionau.

— O.K., atunci putem să ne oprim să mâncăm ceva, zise Schuyler într-un sfârşit.

Ah, deci despre asta era vorba. Ăştia doi se certau din orice. Situaţia se înrăutăţise de când Oliver devenise însoţitorul lui Schuyler. Se comportau, mai abitir ca înainte, ca un cuplu căsătorit de-o grămadă de vreme. La suprafaţă, cel puţin, se prefăceau că prietenia lor era neschimbată. Ceea ce pe Bliss n-o deranja; nu ştia dacă ar putea suporta cu adevărat ca ei să-şi afişeze public afecţiunea.

— Zic doar că nu-i facem niciun bine lui Dylan dacă ne înfometăm, zise Oliver, ridicând din umeri.

Parcară într-un refugiu, alăturându-se călătorilor obosiţi care stăteau la automatele de băuturi şi la rulotele cu mâncare.

Oliver observă că una dintre ciudăţeniile faptului că fuseseră crescuţi în buricul oraşului era că toţi preferau lanţurile de fast-food suburbane. Deşi nici unuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin cap să se ducă la McDonald's când erau în Manhattan – localurile astea erau practic adăposturi ad-hoc ale celor fără casă – din momentul în care părăsiseră oraşul, regulile se schimbaseră şi nimeni n-avea de gând să mănânce sendvişuri scumpe şi preţioasele salate organice. Să vină meniurile mari!

— Doamne, mi-e rău, zise Bliss, sorbind ultima gură de

milkshake.

— Cred c-o să vomit, declară Oliver, mototolind hârtia soioasă de la hamburger şi ştergându-se pe mâini cu mai multe şerveţele.

— E foarte amuzant să mănânci chestiile astea. Dai după aia… consimţi Schuyler, continuând să ciugulească din cartofii prăjiţi.

— După aia întotdeauna-ţi vine să dai la boboci. Şi colesterolul o ia razna, zise Bliss, strâmbându-se.

Când se suiră înapoi în maşină, se lăsă liniştea, toţi simţind din plin efectele soporifice ale unei mese generoase. O jumătate de oră mai târziu, GPS-ul trâmbiţă „IEŞIRE LA DREAPTA PESTE CINCI SUTE DE METRI” şi Oliver urmă indicatoarele spre o parcare.

Ajunseseră.

Centrul de reabilitare arăta impecabil. Părea mai degrabă o staţiune de cinci stele, unde vedetele veneau să se ascundă după un weekend nebun, decât un centru de tratament cu preţuri exorbitante pentru vampiri zbuciumaţi. Văzură un grup de persoane ce practicau tai chi pe peluză, altele care îşi exersau poziţiile de yoga şi mai multe grupuri care stăteau în cerc pe iarbă.

— Terapie în grup, şopti Bliss în timp ce-şi croiau drum spre uşa clădirii principale. Am întrebat-o pe Honor cum a fost aici şi mi-a zis că a făcut multă terapie de regresiune în vieţile anterioare.

La intrare îi întâmpină o femeie suplă şi bronzată, în pantaloni albi şi tricou alb. Efectul era mai puţin clinic şi mai la modă – ca un ashram din epoca New Age.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă cu amabilitate femeia.

— Am venit să vizităm un prieten, spuse Bliss, care devenise purtătorul lor de cuvânt.

— Numele?

— Dylan Ward.

Consiliera verifică pe calculator şi dădu din cap.

— Aveţi permisiunea senatorului pentru a vizita acest pacient?

— Eu sunt fiica lui, spuse Bliss, arătându-i cartea de identitate.

— Super. E în campusul de nord, într-o vilă privată. Urmaţi

aleea aceea, urmaţi indicatoarele şi ajungeţi direct acolo.

Le înmână nişte ecusoane de vizitatori.

— Programul de vizitare este până la patru. Cafeneaua e în clădirea principală. Este Ziua Internaţională... cred ca e cea vietnameză. Vă place supa pho?

— Deja am mâncat, spuse Oliver şi Bliss simţi umbra unui zâmbet în cuvintele lui. Dar mulţumim, oricum.

— Pare drăguţ aici, spuse Schuyler, uitându-se la verdeaţa care îi înconjura.

— Trebuie să recunosc, Comisia face o treabă buna Pentru vampiri doar cele mai bune lucruri, zise Oliver şi dădu din cap, punându-şi ochelarii de soare.

Lui Bliss nu-i venea să creadă cât de calm şi de organizat era totul. Aici îi aduceau ei pe cei cu Sânge Albastru care aveau probleme? Poate că greşise când îl ţinuse pe Dylan atâta timp ascuns. Poate chiar erau în stare să-l vindece aici. Se simţi mai optimistă şi încordarea îi dispăru. Mai mulţi pacienţi le făcură cu mâna când trecură pe lângă ei.

Camera lui Dylan era într-una dintre vilele mai drăguţe, cu un gărduleţ alb şi tufe de trandafiri la ferestre. O asistentă stătea în anticameră.

— Doarme. Dar staţi să văd dacă vrea să primească vizitatori, le spuse aceasta.

Dispăru în camera principală şi ei o auziră cum îi vorbeşte lui Dylan pe un ton blând.

— Vă aşteaptă, le zâmbi asistenta şi le făcu semn să intre.

Bliss expiră şi nu-şi dădu seama că în tot acest timp îşi ţinuse respiraţia. Dylan arăta mai bine, cu siguranţă. Stătea în pat, ridicat, avea culoare în obraji şi nu mai arăta aşa de slab şi de abătut. Părul său negru fusese tăiat, astfel încât să nu-i mai vină în laţe pe faţă, şi obrazul era proaspăt bărbierit. Îşi revenise, arăta aproape ca băiatul care se prefăcea odată în capelă că are o chitară în mână, pentru a-şi enerva profesorii.

— Dylan! Slavă Domnului! strigă ea.

Era fericită să-l vadă mai sănătos.

El îi zâmbi cu amabilitate.

— Ne cunoaştem? o întrebă.

Douăzeci şi patru

Trecutul poate uneori să ne orbească şi să nu mai vedem ceea ce se întâmplă în prezent, spuse Protectorul-Şef la debutul discursului său. De aceea am negat atât de mult timp existenţa celor cu Sânge Argintiu. Pentru că trecutul nostru ne-a spus că ei nu mai reprezentă o ameninţare. Pentru că trecutul ne-a orbit şi n-am putut vedea că ei încă mai există. Am uitat primele zile din istoria noastră. Am uitat Marele Război. Ne-am uitat duşmanii. Am devenit autosuficienţi şi mulţumiţi de noi înşine. Ne înfruptăm cu Sânge Roşu, ne îngrăşăm, devenim leneşi şi ignoranţi.

Schuyler se gândi că e culmea să spui aşa ceva când abia te mai încape vesta. Era încă o zi de luni. Încă o întrunire a Comisiei. Una foarte plictisitoare, din moment ce n-aveau să exerseze mutatio.

Lângă ea, Bliss şi Oliver arătau la fel de plictisiţi ca şi ea. Vizita la Tranziţii fusese extrem de îngrijorătoare pentru toţi, dar pe Bliss o afectase cel mai mult. Schuyler nu ştia la ce să se aştepte, dar cu siguranţă nu se aşteptaseră să descopere că amintirile şi personalitatea lui Dylan fuseseră complet distruse.

Evident, Dylan nu părea că e pe punctul de a-i culca la pământ cu vreo lovitură a minţii sau că începe să toarne acuzaţii cum că unul dintre ei este creatura lui Satan, dar nici nu părea să fie normal. Ca şi cum ar fi fost o cu totul altă persoană. Era amiabil, plăcut şi fără viaţă.

Nu era niciun doctor pe acolo care ar fi putut răspunde la vreo întrebare şi asistenta nu voia să le spună nimic, în afară de faptul că Dylan, după părerea ei, era „bine”. El mergea conştiincios la toate sesiunile de terapie şi făcea progrese.

Schuyler ştia că Bliss se învinovăţeşte, dar nu puteau face nimic. Niciunul dintre ei nu avea nicio idee cum să rezolve situaţia în care se afla Dylan. Ea încercase s-o consoleze pe Bliss atât cât putuse. Ştia cât de groaznic s-ar simţi dacă l-ar vedea pe Jack aşa. Dacă el s-ar uita la ea ca şi cum n-ar cunoaşte-o deloc. Şi totuşi, exact asta avea să întâmple odată ce avea să fie legat de Mimi. Va uita complet de Schuyler, va uita ceea ce înseamnă unul pentru altul.

Schuyler încercă să fie atentă la ce spunea Protectorul Oelrich. Erau informaţii importante, dar nu mai avea răbdare.

Exact în faţa ei erau aşezaţi gemenii Force. Îi privise cum intră împreună în sală, supărându-se când îl observase pe Jack râzând la vorbele surorii sale.

Deşi, desigur, el trebuia să se prefacă. Atmosfera de acasă era agitată, se simţea febra pregătirilor pentru ceremonie. În fiecare zi soseau diverse pachete şi mulţi oameni veneau în vizită. Organizatoarea evenimentului, Lizbol Tilton, apăruse cu o întreagă echipă de fotografi, stilişti, florari şi „artişti peisagist-acustici” (exact cuvintele ei pentru a desemna DJ-ul care avea să ia locul orchestrei după ora două dimineaţa) pentru a obţine aprobarea lui Mimi.

Lui Schuyler i se făcea rău doar dacă le asculta discutând despre pregătiri. Nu doar din cauză că evenimentul în sine avea să-l ia pe Jack de lângă ea, ci din cauza comportamentului lui Mimi, de parcă nimeni n-ar mai fi trecut niciodată printr-o legătură. Ceremonia avea avantajele sale – Mimi era atât de ocupată, încât măruntele furtişaguri şi farsele maliţioase încetaseră în sfârşit.

Uneori, lui Schuyler îi era aşa de dor de Jack, încât simţea un gol dureros în stomac, care i se părea că nu avea să fie umplut niciodată. Îşi dorea ca el să nu fie nevoit să-şi ascundă sentimentele faţă de ea. Trebui să-şi amintească din nou că totul era doar teatru, dar uneori indiferenţa lui părea atât de reală, încât era dificil să se consoleze doar cu amintirile întâlnirilor lor intime. Câteodată i se părea că amintirile ei erau simple fantezii, mai ales când îl vedea pe culoarele şcolii sau când el abia dacă îi arunca vreo privire în propria lui casă…

Asta până când o altă carte era strecurată pe sub uşa ei, semnalul că totul era aranjat şi se puteau întâlni în siguranţă. Ultima fusese o carte subţirică de poezie. John Donne. În noaptea aceea, ea îi zâmbise şi-l tachinase pentru gusturile sale învechite. O întrebase ce poezii preferă şi ea-i spusese.

La pupitru, Edmund Oelrich îşi continua discursul.

— Unul dintre subterfugiile lui Croatan este folosirea iluziei pentru manipularea duşmanilor. Nu trebuie să vă lăsaţi păcăliţi de ceea ce vedeţi. Trebuie să vă folosiţi de vederea internă, pentru a putea desluşi ce se află cu adevărat în faţa voastră. Folosiţi animadverto şi amintirile voastre din trecut pentru a lua o decizie în deplină cunoştinţă de cauză.

O rugă pe Mimi să împartă foile pentru tema din acea

săptămână. Mimi plutea prin sală, împărţind foi capsate. Când ajunse în dreptul lui Schuyler, îi împinse deliberat toate cărţile pe jos.

— Ups! zise ea maliţioasă.

Schuyler îşi ridică încruntată cărţile. Se săturase de Mimi până-n gât. Se întreba cum suportă ceilalţi vampiri. Mai bine s-ar lăsa omorâtă de cei cu Sânge Argintiu decât a-şi petreacă restul vieţilor ei având de-a face cu zgripţuroaica asta.

Încă furioasă, frunzări rapid foile. Apoi făcu ochii mari. Sus pe pagină citi: Istoria legăturilor de vampiri.

Câţiva membri chicotiră de excitare şi jenă, iar Schuyler se trezi roşind. Observă cum Oliver frunzăreşte documentul cu un aer gânditor, în timp ce Bliss mâzgălea marginile.

Protectorul-Şef îşi drese glasul înainte de a se adresa din nou publicului.

— Voiam să vă vorbesc astăzi despre vampirii gemeni. La vârsta voastră, acesta e un subiect care trezeşte un mare interes şi m-am gândit să închei această întrunire într-o notă mai plăcută. Sunteţi familiarizaţi cu conceptul de legătură. Fiecare dintre noi are un suflet geamăn, care s-a format în trecutul nostru ceresc. De-a lungul secolelor, ne petrecem fiecare ciclu în parte căutându-ne geamănul, astfel încât să fim uniţi din nou, într-o nouă viaţă.

Lui Schuyler îi dispărea culoarea din obraji pe măsură ce asculta vorbele Protectorului.

— Uneori e greu să-ţi recunoşti spiritul geamăn, care are un înveliş fizic diferit. Sau, în anumite cazuri rare, geamănul nu e chemat pentru aceleaşi cicluri, iarăşi şi iarăşi, pierzându-se astfel în timp. Există poveşti ale unor îndrăgostiţi care, de-a lungul secolelor, şi-au căutat în van sufletul geamăn, neputând însă să-l mai găsească.

Chiar în faţa ei, Mimi începu să mângâie ceafa lui Jack.

— Oricum, acestea sunt cazuri foarte rare. Având în vedere că suntem doar patru sute, nu e greu să ne găsim unii pe alţii. Această reuniune fericită are de obicei ca rezultat curtea făcută doamnei şi o prezentare publică la Balul Celor Patru Sute. Legătura trebuie reînnoită în fiecare ciclu. Reînnoirea legăturii reînnoieşte spiritul vieţii care ne curge prin vene. Este unul dintre misterele divine. Şi poate că legătura este izvorul tuturor legendelor din lumea asta care cântă dragostea adevărată. Cei

cu Sânge Roşu au şi o denumire pentru asta: „suflet-pereche”. Ei au preluat multe dintre tradiţiile şi practicile noastre. Ceremonia lor de nuntă este derivată direct din comuniunea noastră. A-ţi găsi geamănul vampir este una dintre cele mai fericite şi fructuoase faze ale unui ciclu. Ştiu că unii dintre voi deja l-au găsit şi vă felicit. Legătura este o parte integrantă a vieţilor noastre. Ne hrăneşte şi ne întăreşte. Fără geamănul nostru suntem incompleţi; suntem doar jumătăţi. Abia când ne găsim şi ne unim cu spiritul nostru geamăn vom deţine controlul deplin asupra amintirilor şi potenţialului nostru.

Schuyler nu mai avea nevoie să audă sau să citească mai mult. Se uită la Mimi şi la Jack. Văzu cum lumina se joacă în părul lor blond, ca aurul, cât de frumoşi şi de îndepărtaţi păreau ei, stând acolo împreună, amândoi. Văzu cum cei doi se echilibrau şi se completau cu fiecare trăsătură: flecăreala lui Mimi era îndulcită de elocvenţa cu care vorbea Jack, agresivitatea ei domolită de temperamentul lui calm. Erau două jumătăţi ale aceleiaşi persoane. O pereche potrivită. Schuyler simţi instinctiv că Jack avea anumite părţi pe care ea nu le va cunoaşte niciodată; avea ceva la care nu va ajunge niciodată.

Ştia că e puţin probabil ca spiritele gemene să se nască în aceeaşi familie, în acelaşi ciclu, dar se mai întâmplase, şi nu fusese deloc o problemă în trecut, când faraonii şi regii se căsătoreau, în mod uzual, cu surorile lor.

În cazul în care asta s-ar fi întâmplat şi în epoca modernă, exista o vrajă care îi împiedica pe cei cu Sânge Roşu să li se pară ceva ciudat. Mimi Force avea să fie în continuare Mimi Force şi după legătură, cu excepţia faptului că cei cu Sânge Roşu vor presupune că asta se datora faptului că era soţia lui Jack, nu sora lui. Amintirile se puteau schimba cu uşurinţă, adevărul era maleabil.

Schuyler văzu cum Jack se întoarce spre Mimi, privind-o blând. Cât despre Mimi, ea pur şi simplu strălucea

Deodată, Schuyler simţi o tristeţe acută şi profundă. Era inutil să creadă că va avea vreodată o şansă să fie fericită cu Jack.

Trebuie să existe o cale, se gândi ea cu disperare. Trebuie să existe o cale să încalci legătura şi să poţi fi liber să iubeşti pe cine vrei.

Există.

Tresări. Pentru o clipă, crezu că aude în mintea ei glasul lui

Jack. Dar nu-l auzi şi a doua oară. Totuşi, ştia că ceva se întâmplase. Nu fusese doar imaginaţia ei. Se simţi dintr-o dată mai uşoară şi mai optimistă.

Trebuia să existe o speranţă şi pentru ei.

Douăzeci şi cinci

Bliss nu reuşise niciodată să înţeleagă ce vedea Schuyler la Jack Force şi îşi dorea ca prietena ei să renunţe la demonul ăla. Nu putea să iasă nimic bun din asta. Deşi Bliss era nou-venită în Comisie şi încerca să accepte regulile neamului lor, înţelesese ceva de la început: nu te jucai cu subiectul legăturii. Era treabă serioasă. Nimic nu avea să-i despartă pe Jack şi Mimi; nimic nu putea să intervină între ei. Era imposibil până şi să gândeşti altfel. Bliss credea că Schuyler nu luase treaba asta niciodată în serios, ceea ce era chiar ciudat din partea unei fete a cărei mamă fusese prima care încălcase legătura şi care trăia (dacă aia se putea numi trai) pe pielea ei consecinţele. Dar, vorba ceea, dragostea e oarbă.

Însă după discurs nu-i zise „ţi-am spus eu”. Bliss nu era genul ăla de prietenă. Niciuna dintre ele nu vorbi după ce plecară de la întrunirea Comisiei. Oliver se scuzase rapid şi plecase înainte ca şedinţa să se termine, iar Schuyler porni spre casă tăcută şi indispusă. Bliss n-o întrebă dacă încă se mai întâlnea cu Jack în apartamentul din centru – un secret pe care Schuyler îl divulgase inocentă, cu câteva luni în urmă, când îi spusese lui Bliss despre cheia pe care o găsise într-un plic cu o adresă şi care îi fusese strecurat pe sub uşă. A doua zi, când Schuyler venise la şcoală visătoare şi îmbujorată, Bliss pusese evenimentele cap la cap singură.

Bliss îl învinuia pe Jack Force. El trebuia să fie mai matur. El avea acces la înţelepciunea trecutului său, în timp ce Schuyler era un spirit nou, la fel de oarbă şi naivă ca un Sânge Roşu. Ar fi trebuit s-o lase în pace.

Ambii părinţi ai lui Bliss erau acasă când ajunse ea, lucru ce o surprinse. De obicei, BobiAnne îşi făcea tratamentele anticelulită la ora asta, iar Forsyth trebuia să fie la Washington toată săptămâna. Puse cheia în tava de argint de pe măsuţă şi se îndreptă spre holul principal, atrasă de nişte voci care se certau.

Se părea că Forsyth şi BobiAnne ţipau unul la altul. Dar Bliss îşi dădu curând seama că doar auzul ei de vampir făcea ca lucrurile să dea impresia asta. În realitate, ei vorbeau în şoaptă.

— Eşti convins că se afla în siguranţă?

Asta era BobiAnne, care părea mai agitată decât o auzise Bliss vreodată.

— Bineînţeles.

— Ţi-am zis s-o iei de aici.

— Şi eu ţi-am zis că n-ar fi fost sigur, se răsti Forsyth.

— Dar cine ar lua-o? Cine ştie că e la noi? El nici măcar nu şi-a dat seama că lipseşte…

Urmă un râs sinistru.

— Ai dreptate. E o epavă. E terminat. Nu face nimic altceva decât să se smiorcăie şi să stea toată ziua cu nasul în albumele alea vechi cu fotografii sau să asculte discuri vechi. Trinity e înnebunită. E jalnic. Nici vorbă să ştie.

— Atunci cine?

— Ştii pe cine bănuiesc eu.

— Dar e doar o copilă.

— E mai mult de-atât. Ştii asta.

— Dar cum putem fi siguri?

— Nu putem.

— Asta dacă nu…

Vocile se estompară şi Bliss se strecură sus pe scări, spre camera ei. Se întrebă despre ce vorbeau. Părea că pierduseră ceva. Gândurile îi zburară la colierul pe care-l purta. Nu-l mai înapoiase tatălui ei după Balul Celor Patru Sute. Dar nici el nu-l ceruse înapoi. N-avea cum să fie vorba de colier, pentru că BobiAnne o văzuse cu câteva zile în urmă că-l poartă la gât şi comentase cât de bine i se potrivea cu ochii.

Îşi lăsă lucrurile şi îşi luă telefonul. După ce-l vizitaseră, se gândise la Dylan întreaga zi. Nu putea să creadă că nu-şi mai amintea de ea. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Bliss îşi dădu jos hainele de şcoală şi se schimbă în ceva mai confortabil. Intră în bucătărie, unde o găsi pe Jordan făcându-şi temele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jordan, ridicându-şi privirea din cărţi.

Fetiţa era la toate cursurile de elită – ceva ce Bliss nu reuşise decât după ce sângele de vampir intrase în acţiune.

— Nimic, scutură Bliss din cap.

— E vorba de băiatul ăla, nu? Prietenul tău? întrebă Jordan.

Bliss oftă şi încuviinţă din cap.

Se simţi uşurată când sora ei nu insistă să vorbească despre asta. În schimb, Jordan rupse un baton de Toblerone în jumătate. Era ciocolata preferată a lui Jordan şi o ascundea la ea în cameră pentru că BobiAnne o tot bătea la cap că e grasă.

— Mersi, spuse Bliss muşcând din ea.

Ciocolata dulce şi delicioasă i se topi pe limbă. Bliss fu impresionată. Sora ei mai mică încercase s-o facă să se simtă mai bine în singurul mod pe care-l ştia.

— Te ajut cu ceva? întrebă ea, un mod de a-i spune că apreciază gestul.

— Nu. Eşti varză la mate, oricum, zise Jordan.

— Aici ai dreptate, râse Bliss.

Luă telecomanda şi o îndreptă spre plasma care atârna deasupra blatului.

— Te deranjează? întrebă ea, zapând pe canale.

— Nu.

Bliss îşi termină ciocolata şi se aşeză să se uite la televizor, în timp ce Jordan continuă să lucreze la mate. Când Forsyth şi BobiAnne intrară în bucătărie câteva ore mai târziu pentru a aduna familia la masa de seară, le găsiră pe fete stând liniştite împreună, una lângă alta.

Douăzeci şi şase

Fusese convocată o întrunire de urgenţă a Conclavului, iar la finalul ei, Mimi fu surprinsă s-o vadă pe Bliss aşteptând la uşă.

— Tu ce cauţi aici? întrebă ea, aruncându-şi geanta de sport pe umăr.

Fusese la o sesiune cardio de două ore înainte de a se îndrepta spre Force Tower. Nu avusese timp să se schimbe sau să se aranjeze. Avea încă şuviţe de păr lipite de fruntea transpirată.

— Forsyth m-a luat de la şcoală şi m-a adus cu el când a fost chemat, zise Bliss. Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău nu ţi-a zis? ezită Mimi, folosind o banderolă de încheietură pentru a-şi şterge transpiraţia de pe obraji.

— Ceva legat de o sabie de aur? întrebă Bliss.

Mimi ridică din umeri, fără să confirme bănuiala lui Bliss. O enerva Bliss, pe care o considerase mereu, în marea schemă a

lucrurilor, mai degrabă o simplă participantă decât regina balului. Totuşi, mahării oraşului şi arbitrii modei păreau să nu se mai sature de amazoana cu părul de foc. După deschiderea show-lui Rolf Morgan, Bliss contractase mai multe campanii publicitare ca niciodată. Figura ei era peste tot – pe afişe, pe taxiuri. Nu puteai scăpa de ea.

Mimi putea ierta faima şi gloria apărute peste noapte – Dumnezeu ştie că după asta umbla toată lumea din New York – dar nu o putea ierta pe Bliss că ţinea partea altcuiva, mai ales că era partea greşită. Toată lumea la şcoală ştia că Bliss şi Schuyler erau cele mai bune prietene. Lui Mimi i se părea o insultă că Bliss, fata care n-ar fi avut nicio şansă la o viaţă socială la Duchesne fără binecuvântarea ei, întorsese spatele grupului de elevi populari pentru a sta cu micul grup de neadaptaţi.

Nu voia să divulge informaţii, dar şansa de a se lăuda fostei prietene cu statutul ei de „persoană din interior” fu prea mult pentru Mimi şi nu rezistă.

— Este sabia lui Mihail, explică ea. Sabia Justiţiei.

— Ce e cu ea?

— A dispărut. Charles a convocat întrunirea imediat ce a descoperit că lipseşte.

Mimi ajunsese la Conclav şi-l găsise pe tatăl ei în capul mesei. Charles era furios. Era sigur că cineva din Conclav o luase şi începuse şedinţa proferând acuzaţii către mai mulţi membri.

Bliss se uită la Străbuni, care părăseau şedinţa şuşotind pe bisericuţe.

— De ce e aşa important?

— Doamne! Nu-ţi aminteşti? Este sabia Arhanghelului. Sunt doar două în lume. Gabrielle – ştii tu, Allegra – o are pe cealaltă, evident, dar nimeni nu ştie unde a dispărut de când ea e absentă fără învoire. Lipseşte de decenii. Dar sabia lui Charles, a lui Mihail… o păstra la el în birou, încuiată cu sânge. Dar cineva a intrat cu forţa. A dispărut. El e sigur că e la Croatan, explică Mimi.

Încuietoarea de sânge era cea mai puternică modalitate de care dispuneau cei cu Sânge Albastru pentru a păstra ceva în siguranţă. Doar sângele unui Arhanghel putea deschide cutia. Era o enigmă de neelucidat. Allegra era în comă, aşa că nu mai existau alţi suspecţi.

— Ce legătură au cei cu Sânge Argintiu? voi Bliss să ştie, sugându-şi bandajul de la degetul mare.

Se trezise într-o dimineaţă cu degetul sângerând. Ciudat. Poate că îi intrase vreo aşchie în somn?

— Doar sabia unui Arhanghel poate ucide alt Arhanghel. Nu pot să cred că nu ştii asta, Bliss, o certă Mimi. N-ai citit lectura obligatorie?

— Dar de ce ar vrea Charles s-o ucidă pe Allegra?

— Nu pe Allegra. Dumnezeule, chiar trebuie să-ţi dau mură în gură? Dacă Lucifer încă umblă liber – ştii, Prinţul întunericului! Lucifer e un fost Arhanghel. E singurul lucru care-l poate ucide. Săbiile normale ale celor cu Sânge Albastru – le primeşti înainte de a efectua legătura, apropo, sau nici asta nu-ţi aminteşti? Acelea pot fi folosite împotriva oricărui Sânge Argintiu. Dar spada lui Mihail este singura care îl poate ucide pe Lucifer.

— Şi acum a dispărut.

— Da. E nasol. Charles o s-o ia razna dacă a dispărut de sub nasul lui, oftă Mimi.

Lucrurile stăteau chiar rău pentru tatăl ei. Simţea că existau membri ai Conclavului care aveau suspiciuni legate de această „intrare prin efracţie”. Dar de ce şi-ar fura Charles propria spadă? Chiar credeau că Mihail, Cel cu Inima Curată, s-ar alia cu cei cu Sânge Argintiu?

Bliss îl căută din priviri pe tatăl ei. Forsyth era încă în sală, probabil vorbind cu Charles.

— Şi pe cine bănuiesc?

— N-au nicio idee; deşi Charles zise că Kingsley a fost ultima persoană care l-a vizitat în birou. Ştiu că n-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în ratatul ăla. Mă rog, nu se poate lua legătura cu el fiindcă este cu echipa lui la Rio. N-au putut să ia legătura nici telepatic. Şi nici Lawrence nu răspunde. E un haos, spuse Mimi un pic prea veselă.

— Sper că ei nu cred că Dylan e în spatele acestei afaceri. N-are cum să fie, spuse Bliss agitată.

— Ce tot zici acolo? întrebă Mimi. Dylan? De ce ar fi el implicat? N-a dispărut acum câteva luni? S-a dus, e istorie.

Mimi îşi amintea vag povestea, cum Dylan spărsese fereastra lui Bliss înainte de a fi luat de un Sânge Argintiu. Bliss fusese de neconsolat zile întregi, iar Mimi încercase s-o aline reamintindu-i că acel monstru ar fi putut-o lua şi pe ea. Era norocoasă că

rămăsese în viaţă. Conclavul trimisese o echipă să investigheze şi să afle unde e Dylan, dar Venator-ii nu descoperiseră nimic.

— N-ai aflat? întrebă Bliss.

— Ce să aflu?

— Dylan s-a întors şi e la reabilitare.

— Eşti sigură că vorbim despre acelaşi tip? Dylan ex-ul tău ratat şi tipul care a ucis-o pe Aggie? Care s-a transformat într-un Sânge Argintiu? întrebă Mimi.

Bliss nu era chiar foarte isteaţă. O fată care purta rochiile din sezonul trecut în mai era complet pe dinafară, după părerea lui Mimi.

— Da.

— De ce-ar trebui să ştiu despre asta? întrebă Mimi.

— Pentru că faci parte din Conclav. L-am dat pe mâna lui Forsyth. Mi-a spus că va anunţa Conclavul, astfel încât toată lumea să poată lua o decizie. Mi-a zis că Străbunii au decis să-l trimită la Tranziţii.

Mimi scutură din cap, părând uluită.

— Nu. Tatăl tău n-a menţionat asta niciodată în vreo şedinţă. N-am făcut aşa ceva.

Se uită la Bliss de parcă nu era în toate minţile. Era foarte ciudat că Forsyth ascunsese aşa ceva Conclavului.

— Asta e ciudat, de ce m-ar minţi?

— Cine ştie? Mimi o studie cu atenţie pe Bliss. Dylan a revenit pe bune? Eşti sigură?

Bliss dădu din cap.

— L-am vizitat săptămâna trecută.

— Du-mă la el. O să-i spun lui Forsyth că trebuie să fac un raport pentru Conclav în ceea ce-l priveşte pe Dylan.

Dosar Cordelia Van Alen
Depozitarul Istoriei
DOCUMENT STRICT SECRET
Doar cu autorizația lui Altithronus

Cordelia -
Sper că asta te va satisface.
Forsyth L.

The Houston Star

ANUNȚ DE NAȘTERE

CONGRESMANUL Forsyth Llewellyn și soția sa, fosta doamnă Roberta Prescott, sunt mândrii părinți ai unei fetițe. Jordan Grace Llewellyn s-a născut exact la miezul nopții pe 1 ianuarie 1994. Jordan este a doua fiică a congresmanului. Mama și bebelușul sunt bine.

Pentru că Mimi voia să-l vadă pe Dylan imediat, hotărârâ să-l viziteze a doua zi, ceea ce însemna că trebuiau să chiulească iarăşi de la ore. Nu că asta o deranja prea mult pe Bliss. Notele erau ultimul lucru la care se gândea în acest moment.

În seara aceea, Bliss nu-l întrebă pe tatăl ei de ce nu spusese nimic Conclavului despre Dylan. Nu se simţea în largul ei să-l anunţe că ştie că el are secrete faţă de ea. Forsyth. Avea cu siguranţă motivele lui, dar Bliss simţea că nu i le va împărtăşi.

A doua zi după-amiază, Bliss îi făcu lui Dylan un pachet. Ştia că are parte de cea mai bună îngrijire pe care o pot cumpăra banii, dar la Tranziţii nu avea cel mai nou CD cu muzică indie-rock sau un exemplar din Absolute Sandman. Se gândi că poate dacă avea câteva dintre lucrurile lui favorite, asta i-ar aduce aminte cine este şi, prin urmare, ceea ce însemnase Bliss pentru el. Nu voia să renunţe la el. Chiar se hotărâse să îşi înăbuşe acel sentiment de respingere pe care-l avea din noaptea fatidică când se sărutaseră. Poate că respingerea lui Dylan făcea parte din boala sa.

Jordan trecu prin faţa uşii şi băgă capul în camera lui Bliss.

— Te duci iar la Saratoga? întrebă ea.

— Da. Mimi vrea să meargă să-l vadă pe Dylan pentru Conclav. Şi doctorul lui e acolo azi. Pot în sfârşit să-l întreb ce are, explică Bliss, împăturind o geacă de piele de motor, pe care o găsise stilistul ei la Bameys, şi înghesuind-o apoi în pungă.

Sora ei intră în cameră şi se aşeză pe pat, privind-o pe Bliss cum împachetează.

— Hei… voiam să te întreb… mai ştii perioadele când leşinai?

— Da, zise Bliss dând din cap, hotărându-se să nu mai ia ursuleţul de pluş îmbrăcat într-un tricou cu inscripţia „să te faci bine”, pe care-l cumpărase fără să stea prea mult pe gânduri de la un magazin de suveniruri.

Dylan cu siguranţă va zice că e ceva prea sentimental. El mereu făcea mişto de ea că are prea multe animale de pluş pe pat.

— Ţi s-a mai întâmplat?

Bliss se opri din ce făcea şi se gândi. Leşinurile se întâmplau cu o regularitate formidabilă. Leşina şi se trezea într-un loc complet diferit, fără să aibă nicio idee cum ajunsese acolo.

— Nu. Şi nici n-am mai avut vreun coşmar de câteva luni.

— Asta e bine, spuse Jordan, părând uşurată.

Dar Bliss mai avea ceva de spus.

— Acum încep să le am în timpul zilei. De exemplu, acum câteva zile – când am văzut un lucru ciudat. Ţineam în mână peria de păr, care s-a transformat într-un şarpe de aur. M-am speriat de moarte.

Jordan păli.

— Un şarpe de aur?

— Da. Şi altă dată mă uitam să cer şi am văzut un dragon cu şapte capete. Am înlemnit.

— Ţi se întâmplă asta des? întrebă Jordan.

Bliss ridică din umeri.

— Să zicem. L-am întrebat şi pe tata. Mi-a zis că totul face…

— … parte din transformare, continuă Jordan.

— Da.

Bliss termină de împachetat. Îi sună celularul. Mimi o aştepta jos în maşină. Jordan stătea încă acolo, cu o expresie ciudată pe faţă. Arăta de parcă s-ar fi luptat să ia o decizie.

— Ce e? întrebă Bliss.

— Nimic, scutură Jordan din cap. Distracţie plăcută la prietenul tău.

Bliss nu mai ieşise cu Mimi de luni de zile şi la început se gândi că va fi cam jenant, dar uitase cât de absorbită de sine putea fi Mimi Force. Mimi sporovăi cu uşurinţă tot drumul, vorbind despre tot şi toate, de la noii ei însoţitori umani, printre care cei mai tari băieţi de la Collegiate şi Horace Mann, împreună cu câţiva studenţi, până la planurile ei pentru la vară: un program intensiv de chineză la Beijing, pentru că voia să vorbească fluent limba anul viitor, când avea să aplice la Stanford.

— Nu e amuzant? Chineza e singura limbă care nu e în amintirile mele. Hmm. O să stau la Wah şi Min, ştii tu, gemenii ăia chinezi pe care i-am întâlnit la Balul celor Patru Sute? chicoti Mimi.

Când ajunseră la Tranziţii, Dylan era singur în cameră şi se uita la televizor.

— Hei… Bliss… nu-i aşa? întrebă el, închizând televizorul. Şi tu cine eşti?

— Mimi, zise ea, uitându-se la el cu atenţie. Tu chiar nu-ţi aduci aminte de noi?

— Îmi aduc aminte de ea, spuse Dylan cu timiditate. A venit

să mă viziteze de câteva ori.

— Ţi-am adus câte ceva, spuse Bliss, ridicând punga burduşită de bunătăţi.

— Super, exclamă Dylan, scormonind în pungă. Asta pentru ce e? întrebă el, ţinând în mână geaca de piele neagră.

Bliss se simţi stânjenită.

— Eu… ăăă… aveai tu una…

— Nu, e… e super!

Dylan îşi puse geaca. Arăta la fel de bine ca în cea veche. Îi zâmbi lui Bliss şi ei îi tresări inima. Mai scotoci prin plasă şi scoase cutia cu iPhone.

— M-am gândit că ai vrea şi tu unul, spuse Bliss. Sper că nu te deranjează. Deja mi-am introdus numărul.

— Bliss, spuse Mimi. Te rog, ne poţi lăsa câteva minute . singuri? Aş vrea să-i pun lui Dylan câteva întrebări.

— Sigur.

Bliss ieşi din încăpere. Câteva minute mai târziu, Mimi deschise uşa. O privi pe Bliss cu un amestec de compătimire şi dispreţ.

— Deci? întrebă Bliss.

— Chiar se pare că nu are amintiri, spuse Mimi.

— Ţi-am zis.

— E incredibil. Parcă ar fi tabula rasa.

— O spui ca şi cum ar fi un lucru bun, zise Bliss, uitându-se furioasă la Mimi şi intrând în cameră.

— Ce-a vrut să ştie? îl întrebă pe Dylan.

Dylan ridică din umeri.

— Nu prea multe… câteva lucruri ciudate – şi ceva de nişte blugi sau ceva de genul ăsta. N-am înţeles ce tot voia.

I-am zis că atunci când mă trezesc nici măcar nu ştiu cum mă cheamă.

— Tu chiar n-ai nicio idee cine sunt? întrebă Bliss, aşezându-se pe pat lângă Dylan.

El lăsă privirea în jos spre revista de benzi desenate pe care o răsfoia şi o puse deoparte. Apoi se întinse şi îi luă mâna într-a lui. Ea rămase surprinsă şi îl privi cu teamă… cu speranţă…

Dylan se încruntă şi într-un sfârşit vorbi.

— Nu ştiu cine eşti. Dar ştiu că de fiecare dată când te văd mă simt mult mai bine.

Bliss îi strânse mâna şi el i-o strânse la rândul său. Stătură

aşa, mână în mână, mult timp. Până când Mimi ciocăni la uşă pentru a o anunţa pe Bliss că doctorul lui Dylan le putea primi.

Când intrară în clădirea principală, Mimi îşi dădu jos ochelarii de soare şi se uită cu ochii mijiţi la silueta care se îndrepta spre vila lui Dylan.

— Hei, ăla nu e Oliver Hazard-cum-l-o-mai-chema?

— Da, spuse Bliss.

Oliver îi spusese că s-ar putea să-l viziteze pe Dylan după ore. După câte se părea, venea destul de des pentru a-i ţine companie lui Dylan. Cei doi jucau şah. Oliver îi povestise că deşi Dylan îşi pierduse memoria, nu-şi pierduse şi abilitatea de a-l face praf la joc.

— Stai aşa. Vreau să vorbesc şi cu el puţin, spuse Mimi, pornind în direcţia lui.

Bliss se întrebă despre ce mama naibii voia Mimi să vorbească cu Oliver. Cei doi se detestau. Dar erau prea departe de ea pentru a putea trage cu urechea.

Observă că atunci când Mimi se întoarse, arăta foarte satisfăcută de ea însăşi, mai mult decât de obicei.

Cât despre Oliver, Bliss nu avu şansa să mai vorbească cu el. Orice i-ar fi spus Mimi, se pare că îl tulburase aşa de rău, încât nu-l mai vizită pe Dylan în acea zi.

Douăzeci şi opt

Auzi maşina înainte de a lua colţul. Un tors încet de motor şi care se transformă într-un zgomot asurzitor. Parcă pe aleea din spatele clădirii de pe Perry Street. Un Jaguar argintiu XKE, decapotabil, din 1961, lucios şi minunat ca un glonţ, cu Jack Force în spatele volanului.

Schuyler se strecură în maşină, admirând finisajele clasice, bordul argintiu antic şi mecanismele simple, de modă veche. Jack schimbă viteza şi maşina o porni pe autostradă.

Aveau la dispoziţie doar câteva ore, dar era destul – deşi, bineînţeles, niciodată nu era destul.

Cu fiecare zi care trecea, momentul legăturii era din ce în ce mai aproape.

Spionase invitaţiile, şi până la urmă primise şi ea una. La

început fusese surprinsă, dar apoi îşi dădu seama că ăsta era modul lui Mimi de a o anunţa care-i era locul. Cu câteva zile în urmă, chiar o surprinsese pe Mimi probând rochia pe care urma s-o poarte în timpul ceremoniei de legătură. Schuyler nu ştia cine era păcăliciul aici – ea sau fata în rochie albă. Amândouă erau îndrăgostite nebuneşti de acelaşi băiat.

Jack era păcăliciul, se gândi Schuyler, privindu-l cum manevrează maşina cu o mână sigură pe străzi. Un păcălici nebun. Dar îl iubea, numai Dumnezeu ştie cât de mult îl iubea. Îşi dorea doar să nu fie nevoiţi să se ascundă, să fie liberi să-şi declare dragostea în faţa întregii lumi. Acum câteva seri, ea îi spusese că se săturase să se ascundă în acelaşi loc. Deşi apartamentul reprezenta o evadare, într-o oarecare măsură, rămânea totuşi o carceră.

Schuyler tânjea să fie cu el în alt loc, măcar pentru o noapte. Drept răspuns, Jack îi strecurase un bileţel în acea dimineaţă, spunându-i că aveau să se întâlnească în amurg, la locul stabilit. N-avea nici cea mai vagă idee ce planuri îşi făcuse el, dar zâmbetul din colţul gurii îi sugeră că era vorba de o surpriză minunată.

Jack conduse maşina peste pod, înspre New Jersey. În câteva minute parcară pe un aerodrom privat la Teterbore, unde îi aştepta un avion.

— Sper că glumeşti, râse Schuyler şi bătu din palme la vederea avionului.

— Mi-ai spus că vrei să mergem în altă parte, zâmbi Jack. Ce zici de Tokyo? Sau Londra? Seul? Mi-e poftă de-un grătar. Madrid? Bruges? Unde ai vrea să mergem în seara asta? În seara asta, lumea e a ta, şi eu la fel.

Schuyler nu mai întrebă unde era Mimi; nu-i păsa şi nici nu voia să ştie. Dacă Jack îşi asuma riscul, atunci nu mai era nevoie să întrebe.

— Viena, se hotărî Schuyler. E acolo o pictură pe care mi-am dorit dintotdeauna s-o văd.

Deci aşa trebuie să te simţi dacă eşti unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici vampiri din lume, se gândi Schuyler, urmându-l pe Jack în Osterreichische Galerie din Palatul Belvedere.

Muzeul era închis în timpul nopţii, dar când ajunseră la marile porţi principale îi întâmpină un paznic, iar custodele muzeului îi

conduse prin galerie.

— Asta e ceea ce căutaţi? întrebă custodele, arătând înspre un tablou întunecat din mijlocul încăperii.

— Da.

Schuyler respiră adânc şi se uită la Jack pentru a căpăta curaj. El o strânse uşor de mână.

Se apropie de tablou. În dormitorul ei avea un poster decolorat al aceleiaşi picturi. Dar realismul lui o lăsă fără rai. Culorile erau mult mai vibrante şi captivante, proaspete şi vii. Egon Schiele mereu fusese unul dintre artiştii ei preferaţi. Se simţise întotdeauna atrasă de portretele lui – acele linii dure, torturate, feţele supte, tristeţea grăitoare care rămânea pe pânză la fel ca vopseaua.

Se numea simplu, îmbrăţişare, şi înfăţişa un bărbat şi o femeie cu trupurile încolăcite. Pictura emana o energie primară, iar Schuyler aproape simţi legătura intensă dintre cei doi. Şi totuşi tabloul nu era nici pe departe romantic. Era încărcat de nelinişte, ca şi cum cei doi ştiau că îmbrăţişarea lor avea să fie ultima.

Arta lui avea un aer melancolic – nu era pentru toată lumea. În clasa de arte a lui Schuyler toţi erau îndrăgostiţi de capodopera Art Nouveau a lui Gustav Klimt, Sărutul. Dar Schuyler credea că era mult prea uşor ca acea pictură să-ţi placă; era un decor de cameră de cămin, o alegere sigură şi tipică.

Ea prefera nebunia şi tragedia, singurătatea şi zbuciumul. Schiele murise tânăr, probabil de inimă albastră. Profesorul ei de arte mereu le vorbea despre „puterea artei de a izbăvi şi transforma”, iar acum, stând acolo în faţa tabloului, Schuyler înţelegea foarte bine ce voise să zică profesorul.

Nu avea cuvinte pentru a descrie emoţiile care o încercau. Simţi mâna lui Jack în mâna ei – atât de rece şi uscată, şi socoti că este cea mai norocoasă fată din lume.

— De aici unde mai mergem? întrebă Jack după ce părăsiră muzeul.

— Tu decizi.

Jack ridică o sprânceană.

— Hai să ne oprim la un bistro. Îmi place mult Sachertorte[1].

---

[1] Prăjitură de ciocolată cu umplutură de gem de caise şi topping de ciocolată

Mâncară pe acoperişul unei clădiri de apartamente şi priviră orizontul de unde se iveau zorii. Unul dintre avantajele de a fi vampir era că nu aveau probleme în a se obişnui cu un program nocturn. Schuyler nu mai avea nevoie de atâta somn ca pe vremuri, iar în nopţile în care se întâlnea cu Jack abia dacă închideau un ochi.

— E ceea ce ţi-ai dorit? întrebă Jack, aplecându-se peste masă pentru a-i mai turna puţin vin.

— De unde ai ştiut? zâmbi ea, dându-şi părul după ureche.

El o surprinsese aducând-o într-un alt apartament splendid deţinut de familia sa. Familia Force avea mai multe proprietăţi decât toate puloverele negre ale lui Schuyler din dulap.

— Haide, să mergem jos, spuse Jack, conducând-o de mână înapoi în apartament. Vreau să asculţi ceva.

Locuinţa temporară a familiei Force era situată într-o clădire ce data din 1897, în faimosul District Nouă, cu tavane boltite, stucaturi bogate, şi privelişti minunate de la fiecare fereastră. Spaţios şi aerisit, total diferit de casa somptuos decorată din New York, apartamentul avea puţină mobilă şi un aer aproape monahal.

— N-a mai fost nimeni pe aici de ani de zile, de când balurile de la Opera vieneză nu mai sunt ca altădată, explică Jack, ştergând praful de pe un casetofon Sony învechit. Ascultă asta, zise el şi băgă o casetă. Cred că o să-ţi placă.

Apăsă PLAY.

Se auzi un sunet şuierat şi hârşâit. Apoi o voce joasă, aspră – fără îndoială a unei femei, dar distrusă de ani întregi de fumat – începu să recite.

„Şi inima mea furioasă se frânse…”

Schuyler recunoscu versurile.

— Ea e? întrebă cu frenezie. Ea e, nu-i aşa?

Jack dădu din cap. Ea era.

— Am găsit caseta la un anticariat acum câteva zile Aveau poeţi care-şi citeau din propria operă.

Ţinuse minte. Era Anne Sexton[2]. Citind din Love Poenis. Poeta ei preferată care citea poezia ei preferată, The Break Era cea

[2] Anne Sexton (1928-1974), poetă americană cunoscută pentru poeziile ei cu o notă profund personală; câştigătoarea Premiului Pulitzer pentru poezie în 1967

mai tristă dintre toate, era plină de furie şi amărăciune, frumoasă şi mânioasă. Schuyler era atrasă de durere – la fel ca picturile lui Schiele, poezia lui Sexton era brutală, sinceră în agonia sa. Volumul Love Poems fusese scris în timpul unei aventuri amoroase a poetei – o aventură sentimentală ilicită, secretă, care semăna cu a lor. Îngenunche şi se ghemui lângă micul casetofon, iar Jack o cuprinse în braţe. Nu credea că e capabilă să-l iubească mai mult decât o făcea în acel moment.

Poate că erau lucruri legate de el pe care nu le va înţelege niciodată, dar acum ei doi se înţelegeau perfect.

Când caseta se termină, nu scoaseră niciun cuvânt bucurându-se de căldura emanată de trupurile lor.

Aşa…

Schuyler ezită şi se ridică într-un cot pentru a vorbi cu el. Se temea că dacă ar fi vorbit despre realitatea situaţiei, magia serii avea să se spulbere. Şi totuşi dorea să afle. Ceremonia legăturii se apropia cu repeziciune.

— Spuneai acum câteva zile la întrunirea Comisiei că există o cale de a desface legătura.

— Aşa cred.

— Ce-ai de gând să faci?

Drept răspuns, Jack o trase pe Schuyler jos, înapoi, astfel încât erau din nou întinşi unul lângă altul.

— Schuyler, uită-te la mine, spuse el. Serios, uită-te la mine!

Se uită.

— Am trăit foarte mult timp. Când are loc transformarea… când începi să devii conştient de amintirile tale… e un proces copleşitor. Este aproape ca şi cum trebuie să retrăieşti fiecare greşeală, spuse el încet. Nu vreau să fac aceleaşi greşeli pe care le-am făcut în trecut. Vreau să fiu liber. Vreau să fiu cu tine. Vom fi împreună. Dacă nu sunt cu tine, cred că aş avea foarte puţine motive să trăiesc.

Schuyler scutură din cap hotărâtă.

— Dar nu te pot lăsa să faci asta. Nu te pot lăsa să rişti. Te iubesc prea mult.

— Atunci ai prefera să mă vezi legat de o femeie pe care n-o iubesc?

— Nu, şopti ea. Niciodată.

Jack o luă în braţe şi o sărută.

— Există o cale. Ai încredere în mine.

Schuyler îl sărută la rândul ei şi fiecare clipă era mai dulce decât cea precedentă. Avea încredere oarbă în el. Orice ar avea de gând să facă pentru a desface legătura, ei vor fi împreună. Mereu.

Douăzeci şi nouă

Doctorul lui Dylan era mare cât un urs, cu o barbă stufoasă şi un mers greoi şi înclinat. Îmbracă-l într-un costum roşu şi dă-i drumul în jos pe coş, se gândi Bliss, neavând încredere să-şi lase soarta în mâinile ciudatului om, deşi era un medic hematolog renumit şi provenea dintr-o familie de Conduiţi Sânge Roşu de nădejde.

— Secretara mea mi-a spus că sunteţi prietenele lui Dylan Ward. Ştiu că aţi încercat să mă găsiţi un pic mai devreme şi îmi cer scuze că am răspuns cu întârziere. A fost o săptămână foarte aglomerată. Cineva a adus pe ascuns un însoţitor într-un dormitor şi a ieşit măcel. Se strâmbă şi apoi adăugă zâmbind: Dar nu vă faceţi griji, totul e sub control acum.

— Bine. Bliss dădu din cap şi luă loc pe unul dintre scaunele din faţa biroului său. Suntem prietenele lui. Vă mulţumim că ne-aţi primit.

— Eu nu-i sunt prietenă. Sunt aici pentru a afla în numele Conclavului ce se întâmplă cu el, izbucni Mimi. Sunt un Protector.

El ridică din sprâncene.

— Pari tânără pentru vârsta ta.

Mimi zâmbi strâmb.

— Dacă stai să te gândeşti, toţi părem să fel.

— Adică, pentru cineva cu funcţia ta, zise el încurcat, tuşind şi răsfoind nervos câteva hârtii de pe birou.

— Treceţi la subiect, doctore. N-am venit aici să dezbatem politicile Conclavului. Ce se întâmplă cu descreieratul ăla?

Doctorul Andrews deschise un dosar din faţa lui şi făcu o grimasă.

— Se pare că Dylan suferă de stres posttraumatic. L-am inclus în mai multe sesiuni de terapie prin regresie pentru a-l ajuta să-şi recupereze amintirile. Dar până acum nu şi-a amintit mare lucru. Nu-şi aduce aminte ce i s-a întâmplat nici acum o sută de

ani, nici acum o lună.

Era exact de ceea ce se temea Bliss. Dylan era ca o barcă în derivă, ancorată de nimic şi de nimeni.

— Deci va avea amnezie aşa… pentru totdeauna?

— Greu de spus, spuse doctorul cu ezitare. Nu vrem să vă dăm speranţe deşarte.

— Dar cum s-a întâmplat una ca asta? întrebă Bliss, simţindu-se extrem de agitată.

— Mintea face asta câteodată – şterge totul pentru a putea funcţiona, pentru a înlătura forţa unei traume recente.

— A trecut prin multe, şopti Bliss.

— A fost atacat de cei cu Sânge Argintiu, adăugă Mimi, dând din cap.

Doctorul îşi consultă din nou fişa.

— Aici e treaba interesantă. Exact cum i-am spus şi senatorului Llewellyn, atât cât putem noi să ne dăm seama, nu sunt semne în sânge că ar fi fost corupt de vreun Sânge Argintiu. Da, a fost atacat şi torturat groaznic, dar suntem sceptici în ceea ce priveşte faptul că ar fi efectuat Caerimonia pe un alt vampir. Nu a terminat procesul. Sau, ca să fiu şi mai clar, nici nu l-a început.

Bliss fu uluită.

— Dar…

— E absurd, zise Mimi fără ezitare. Ştim cu toţii că Dylan a ucis-o pe Aggie. Era complet secată de sânge. Şi el a fost singurul suspect. Chiar i-a mărturisit lui Bliss.

— Aşa a făcut, întări Bliss.

Doctorul Andrews scutură din cap.

— Probabil că a fost indus în eroare, sau manipulat să creadă că este unul de-al lor. Constatările noastre sunt concludente.

— Forsyth ştia asta? Că Dylan e inocent? întrebă Mimi tăios.

Doctorul dădu aprobator din cap.

— L-am sunat imediat ce am avut rezultatele testelor.

Mimi râse sarcastic.

— Dacă Dylan nu e un Sânge Argintiu şi nu a ucis-o pe Aggie, atunci înseamnă că nu minţea când mi-a spus că nu ştie unde sunt blugii pe care ea îi împrumutase de la mine.

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă Bliss confuză.

— Nu contează, ridică Mimi din umeri.

Se ridică şi Bliss îi urmă exemplul.

— Mulţumim mult că ne-aţi primit, domnule doctor. Ne-aţi ajutat enorm.

Bliss nu se putea concentra. Degetele îi tremurau pe când încerca să-şi încheie haina. Se lovi cu genunchiul de masă şi aproape căzu.

Dylan era nevinovat.

Nu era un Sânge Argintiu şi nici nu avea să se transforme într-unul.

Era o victimă.

Luni de zile, toată lumea din comunitatea lor crezuse că Dylan se făcuse vinovat de moartea lui Aggie Carondolet. De faptul că ucisese celelalte victime, o atacase pe Schuyler şi o rănise mortal pe Cordelia. El însuşi îi spusese lui Bliss că făcuse toate acele lucruri. Şi ea-l crezuse.

Dar dacă încerca să acopere pe cineva? Dacă cineva îl făcuse să creadă că fusese infectat?

Şi dacă nu Dylan fusese cel care înfăptuise toate acele crime, atunci cine?

Treizeci

Era deja seară când Schuyler părăsi apartamentul din Perry Street. Avea faţa îmbujorată de sărutările lui Jack, cu obrajii şi buzele de un roşu aprins. La fel ca întregul New York, Schuyler înflorea. Un sărut pentru un sărut pentru un sărut, se gândi ea, încă ameţită de farmecul nopţii petrecute la Viena. Tocmai se întorseseră şi veniseră la apartament să facă un duş şi să se schimbe.

Jack plecase primul – strecurându-se pe o uşă laterală – iar Schuyler aşteptase jumătatea de oră cuvenită înainte de a pleca şi ea.

Zâmbea uşor, ca pentru sine, încercând să-şi aranjeze părul care devenise rebel din cauza unei rafale de vânt, când văzu pe cineva pe care nu se aşteptase să-l vadă.

Stătea vizavi, uitându-se lung la ea, şocat şi plin de disperare. O singură privire în ochii lui Oliver şi ea ştiu că el ştie. Dar cum? De unde putea şti? Fuseseră foarte precauţi în a-şi păstra dragostea secretă.

Durerea întipărită adânc pe faţa lui era mai mult decât putea

ea suporta. Schuyler simţi cuvintele oprindu-i-se în gât pe când traversa strada pentru a ajunge în faţa lui.

— Ollie… nu e…

Oliver o străfulgeră cu o privire plină de ură adevărată, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, mai întâi mergând la pas, apoi aproape alergând.

— Oliver, te rog, lasă-mă să-ţi explic…

Într-o clipă, ea ajunse în faţa lui. El putea alerga, dar nu putea alerga mai repede ca ea.

— Nu face asta. Vorbeşte cu mine.

— N-am nimic să-ţi spun. L-am văzut plecând, şi apoi, exact cum mi-a spus ea, am aşteptat jumătate de oră şi apoi ai plecat şi tu. Ai fost cu el. M-ai minţit.

— Nu te-am minţit – nu e nimic de genul ăsta – of, Doamne, Oliver!

Printre suspine, Schuyler simţi cum tristeţea şi furia lui o copleşesc. Măcar dacă ar lovi-o, dacă i-ar da o palmă – să facă ceva şi să nu mai stea acolo cu faţa aia devastată, care o făcea pe ea să se simtă şi mai devastată.

Începu să plouă. Norii se deschiseră deasupra lor şi primele picături de ploaie căzură. O să se ude până la piele.

— Trebuie să alegi, spuse Oliver, iar ploaia se amesteca cu lacrimile care-i alunecau pe obraji. M-am săturat să fiu cel mai bun prieten al tău. M-am săturat să fiu pe locul doi. Nu mai vreau să mă mulţumesc cu asta. E totul sau nimic, Schuyler. Trebuie să te hotărăşti. El sau eu.

Prietenul cel mai bun şi Conduitul ei, sau băiatul pe care îl iubea. Schuyler ştia că se va ajunge la asta într-o bună zi. Că va trebui să renunţe la unul pentru a-l avea pe celălalt. Că acest joc va avea şi consecinţe. Că nu putea continua ca până acum, cu un iubit vampir şi un însoţitor uman – dar asta nu o ajuta cu nimic. Îl minţise pe Oliver, îl minţise pe Jack, minţise pe toată lumea, inclusiv pe ea însăşi. Dar minciunile o ajunseseră din urmă.

— Eşti egoistă, Schuyler. N-ar fi trebuit să mă faci însoţitorul tău, spuse Oliver impasibil. Dar te-am lăsat pentru că ţineam la tine. Eram îngrijorat de ce ţi s-ar putea întâmpla dacă nu te-aş fi lăsat. Dar tu – dacă ai fi ţinut la mine câtuşi de puţin, dacă te-ai fi gândit la mine, ar fi trebuit să ai decenţa să te abţii. Ştiai foarte bine ce simţeam pentru tine, dar m-ai folosit oricum.

Avea dreptate. Schuyler dădu din cap prosteşte, în timp ce ploaia curgea şiroaie în părul şi pe hainele ei, care se făcuseră leoarcă. Dintre ei doi, Oliver fusese mereu cel cu scaun la cap. Se îndrăgostise de cea mai bună prietenă a lui, o iubise din prima zi când se întâlniseră, o iubise în secret ani de-a rândul, dar dacă ea n-ar fi efectuat Caerimonia, nu i-ar fi băut sângele, nu şi-ar fi imprimat toată fiinţa ei în sufletul lui, poate că, într-o bună zi, sentimentele lui n-ar mai fi fost aceleaşi.

Dacă şi-ar fi găsit alt însoţitor, dacă şi-ar fi ales alt băiat, dragostea lui Oliver poate s-ar fi stins şi i-ar fi luat locul o afecţiune blândă şi lipsită de obligaţii. Oliver ar fi putut să îmbătrânească, să iubească o fată cu Sânge Roşu şi să-şi întemeieze propria sa familie. Dar îl legase de ea. Cu acea muşcătură sfâşietoare, ea îi pecetluise afecţiunea. Sărutul Sacru îl marcase ca fiind al ei.

Acţionase cu egoism, nesăbuită şi în mod inutil.

El nu avea de ales, trebuia s-o iubească. Şi chiar dacă ar fi părăsit-o acum, n-avea să mai iubească pe nimeni altcineva; va fi mereu singur.

Era damnat şi slăbiciunea ei adusese blestemul pe capul amândurora.

— Îmi pare rău, zise Schuyler cu ochii înlăcrimaţi.

Nu avea cum să mai îndrepte lucrurile.

— Dacă-ţi pare rău, atunci îl părăseşti. Jack nu va fi niciodată al tău, Schuyler. Nu aşa cum sunt eu.

Ea dădu din cap plângând amarnic, ştergându-şi cu mâneca udă lacrimile şi nasul care-i curgea. Ştia că arată jalnic, aşa se şi simţea.

Oliver se înmuie.

— Haide, să nu mai stăm în ploaie. O să răcim amândoi.

O conduse pe Schuyler cu blândeţe sub tenda unui magazin.

— Eşti prea bun cu mine, şopti Schuyler.

Oliver dădu din cap. Ştia cum e când iubeşti pe cineva care nu te iubeşte – sau nu poate să te iubească. Dar nu avusese de ales. Niciunul dintre ei nu avea de ales.

Treizeci şi unu

Sky, arăţi groaznic. Ce s-a întâmplat? întreb, Bliss când o văzu pe Schuyler stând deprimată în uşă.

Ochii lui Schuyler erau roşii de atâta plâns şi îşi tot ştergea nasul cu un şerveţel.

— Menajera voastră mi-a deschis. Sper că nu te superi. Părinţii tăi sunt acasă? întrebă Schuyler, trăgându-şi nasul

— Nu. Sunt la o campanie de strângere de fonduri. Ca de obicei. Intră! Nu că le-ar păsa, oricum. Ştii că te plac, spuse Bliss.

Imediat ce rosti asta, Bliss îşi dădu seama că nu era sigură dacă spusese adevărul. Părinţii ei nu arătaseră niciodată vreun interes deosebit faţă de prietenii ei. Presupuneau în continuare că e prietenă cu Mimi Force. De fapt, nu ştiau nimic! Nu se întâlniseră niciodată cu Schuyler sau Oliver.

— Te simţi bine? întrebă Bliss.

Schuyler clătină din cap. O urmă pe Bliss la ea în dormitor, se cocoţă pe pat, se sprijini de perne şi închise ochii.

— Oliver mă urăşte, spuse ea, înăbuşindu-şi plânsul şi frecându-se la ochi. Ne-a văzut… pe noi doi… pe Jack şi…

— A aflat, dădu din cap Bliss.
Deci asta vorbise Mimi cu Oliver în acea după-amiază.

ARHIVA ÎNREGISTRĂRI AUDIO:
Depozitarul Istoriei
DOCUMENT STRICT SECRET:
Doar cu autorizaţia lui Altithronus
Transcrierea raportului *Venator* îndosariat 3/3

Venator Martin: Au cerut judecata de sânge. Totul va fi scos la iveală. Voi fi descoperit.

Charles Force: Da, am auzit. Trebuie să te mişti repede. Trebuie să dispari. O să te ajut.

VM: Dar vreau să ştiu de ce. De ce m-ai pus să chem un Sânge Argintiu? De ce?

CF: Pentru că trebuia să aflu.

VM: Ce să afli?

CF: Dacă este posibil.

VM: Ce vrei să zici?

CF: N-ar fi trebuit să meargă. (agitat) N-ar fi trebuit să se întâmple — era doar un test. Ca să văd...

VM: Ce?

CF: Nu e timp. (şoapte) Ştiu ce trebuie să fac acum.

VM: Dar *Regis*-ul... Va dori o explicaţie pentru acţiunile mele.

CF: Da. Mă ocup eu de Lawrence. Nu-ţi face griji. El, dintre toţi oamenii, va înţelege de ce am făcut ceea ce a trebuit să fac. Acum, ascultă-mă, te trimit la Corcovado...

Drept răspuns, Schuyler apucă o pernă pufoasă din maldărul de perniţe şi şi-o puse sub cap.
— Da.

Bliss oftă. Luă telecomanda şi începu să caute prin programele înregistrate.

— Ai văzut ultimul episod din The Beach?

— Nu, pune-l, o zori Schuyler.

Reality show-ul artificial despre vieţile a trei fete blonde, prostuţe, dar totuşi fascinante, din Los Angeles era preferatul lor.

— Cum o fi aflat? spuse Bliss, cu privirea aţintită pe ecran. Apoi puse filmul pe pauză şi se întoarse către Schuyler. Deşi cred că nu mai contează. Ştii că până la urmă ar fi aflat.

— Ştiu, spuse Schuyler. Aş vrea să nu te mai uiţi aşa la mine. Ştiu ce gândeşti.

— N-am spus nimic.

— Nici nu trebuie.

Bliss o mângâie pe Schuyler pe spate. O compătimea, dar Schuyler ştiuse să ce se înhamă atunci când se cuplase cu Jack. Înstrăinase un prieten, şi pentru cine – pentru Jack Force? Ce-o găsi la el?

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva: eu şi Mimi l-am vizitat astăzi pe Dylan, spuse Bliss şi îi povesti tot ce le zisese doctorul.

Schuyler era uluită şi confuză.

— Deci dacă nu Dylan i-a ucis pe Aggie şi pe ceilalţi, atunci cine?

— Cine ştie?

— Mai ştie cineva despre asta? Că nu el e făptaşul?

— Altcineva în afară de mine şi Mimi? Da. Forsyth, spuse Bliss, dându-şi seama că în ultimul timp nu mai reuşea să-i zică „tată”. Doctorul Andrews a zis că l-a sunai imediat ce au venit testele.

— Dar tatăl tău nu ţi-a spus nimic?

— Niciun cuvânt.

— Nici Conclavului?

— Mimi mi-a spus că Forsyth nu le-a zis nimic despre Dylan, adăugă Bliss, simţindu-se din ce în ce mai ruşinată de acţiunile tatălui ei.

— Mă întreb de ce…

— Poate că a făcut-o ca să mă ajute pe mine, zise Bliss defensiv. Ştia că Străbunii voiau să-l distrugă pe Dylan, aşa că l-a ascuns de ei.

— Dar Dylan nu e Sânge Argintiu, spuse Schuyler. Şi n-a fost

niciodată. Aşa că nu era în pericol să fie distrus. Ei au făcut testele şi el le-a trecut cu brio. Hei, ce-i cu geamantanele alea? întrebă ea, arătând spre valizele Tumi pe jumătate împachetate, care stăteau la picioarele patului.

— A, da, plecăm.

— Unde?

— La Rio. Forsyth a zis că Nan Cutler a convocat o întrunire importantă a Conclavului şi le-a spus că bunicul tău are nevoie de ajutor, aşa că acum toată lumea pleacă acolo.

— Ce fel de ajutor? o întrebă Schuyler.

— Nu-ţi face griji, încercă să o liniştească Bliss, observând expresia de panică de pe faţa prietenei sale. Sunt sigură că e bine.

— N-am nicio veste de la Lawrence de multă vreme, recunoscu Schuyler. Am fost atât de prinsă în relaţia cu Jack că nici n-am observat. Ce-a mai spus Forsyth?

Bliss ezită, dar hotărî că Schuyler are dreptul să ştie.

— Nu sunt sigură sută la sută, dar se pare că Lawrence are probleme.

— Ce fel de probleme?

— Mi-aş dori să-ţi pot răspunde. Dar tot ce ştiu e că azi-dimineaţă Forsyth ne-a spus că plecăm la Rio. Afaceri de-ale Conclavului.

Îndreptă telecomanda în direcţia televizorului şi dădu pe repede înainte să scape de reclame.

Show-ul reîncepu şi Bliss se întinse sub pat şi scoase o pungă cu chipsurile ei preferate, pe care i-o întinse lui Schuyler.

— Oricum, nu-ţi face griji pentru Ollie. O să-i treacă. Ştii asta.

— Nu ştiu ce să zic. Chiar cred că mă urăşte, Bliss. Mi-a zis că ori el, ori Jack. Că trebuie să aleg.

— Şi tu ce-ai răspuns?

— Nimic, spuse Schuyler, clipind cu lacrimi în ochi. Nu pot alege. Ştii că nu pot. Aruncă punga goală şi lovi cu piciorul o pernă. Totul e un mare rahat!

Bliss stătea cu un ochi la televizor şi cu altul la prietena ei. Era de acord din tot sufletul cu evaluarea făcută de Schuyler. Totul chiar părea de rahat. Ca de exemplu modul în care Forsyth o minţise în legătură cu Dylan. Câteodată
se părea că toată lumea minte.

După câteva minute în care urmăriră cum vedeta principală a

showului se desparte în direct de iubitul ei pentru a mia oară, Schuyler vorbi.

— Ştii, n-am nicio veste de la Lawrence de când a plecat, cu excepţia faptului că îşi doreşte ca vremea să fie mai răcoroasă. Dacă e într-adevăr în pericol, nu crezi că mi-ar fi spus şi mie ceva? Poate mi-ar fi trimis un mesaj?

— Probabil că nu vrea să-ţi faci griji, răspunse Bliss. Poate o face doar pentru a te proteja. Dacă e ceva în neregulă la Corcovado, a spus că ar vrea să te ţină departe de ce se întâmplă acolo, îi aminti ea.

— Aşa o fi, zise Schuyler, jucându-se cu un ciucuraş de pernă. Dar e ciudat, nu crezi? Adică, Lawrence nu are deloc încredere în Conclav. De când cu Plymouth, spuse ea. De ce i-ar chema tocmai acum?

— Tu ce crezi că e? întrebă Bliss.

Observă privirea hotărâtă din ochii lui Schuyler. Măcar se oprise din plâns pentru băieţii ăia. Asta era Schuyler pe care o ştia şi o admira ea.

— Mă duc acolo. Dacă Lawrence este într-adevăr în pericol, trebuie să-l ajut. Nu m-aş mai putea privi în oglindă dacă n-aş face asta.

ARHIVA ÎNREGISTRĂRI AUDIO:
Depozitarul Istoriei
CONDUIT: Hazard-Perry, Oliver
FUNCŢIE: familia Van Alen
Raport personal indosariat 19/5

«Transcrierea a două minute de conversaţie s-a pierdut la feedback. Conversaţia începe după cum urmează:»

Schuyler îţi va spune că n-am avut de ales în această privinţă. Ea crede că o iubesc pentru că sunt nevoit, sau pentru că n-am avut încotro, dar se înşală. Uneori, are o încredere prea mare în ea.

Ştiam ce facem atunci când am efectuat *Caerimonia*. Ştiam exact ce însemna. Ştiam ce consecinţe va avea. Mai mult, ştiam că ea nu-mi împărtăşeşte sentimentele. Ştiu asta de mult timp. Mă crezi tâmpit?

De ce am făcut-o?

Nu ştiu. Nu aveam de gând. În apărarea mea, pot spune că prima dată am zis nu. Eram acolo, în camera de hotel, şi ea stătea la mine în poală, şi mă simţeam minunat. Să stau aşa aproape de ea. Da, cred că m-am simţit minunat. Nu vreau să intru în detalii — nu sunt genul de băiat care se laudă cu cuceririle lui.

Ea crede că sunt îndrăgostit de ea din copilărie sau de când am văzut-o pentru prima dată, sau vreo altă tâmpenie romantică de genul ăsta. Dar n-a fost aşa. Eram prieteni. Ne înţelegeam bine. Îmi plăcea cum gândeşte. Îmi plăcea râsul ei. Îmi plăcea cum se îmbrăca — cu toate straturile alea negre. De cine se ascundea?

Dacă o credeam frumoasă? Doar nu sunt orb, nu? Normal că o credeam frumoasă. Dar era ceva mai

mult de atât — îmi plăcea că obișnuia să se dea cu o nuanță albastră oribilă de fard de pleoape — fetele cred că băieții nu observă chestii ca machiajul, dar observăm — și care la sfârșitul zilei i se făcea ca o mâzgă și se întindea. Iar ea avea niște ochi mari albaștri de raton și nici măcar nu băga de seamă... nu știu. Eram fermecat.

Dar atunci nu aveam astfel de sentimente pentru ea. Nici măcar în clasa a opta, când a trebuit să mergem împreună la balul lui Sadie Hawkins și m-a rugat să-i fiu partener, și ne-am petrecut seara stând într-un colț, făcând mișto de toată lumea. N-am dansat nici un dans și ea era îmbrăcată într-o rochie lălâie, oribilă. Nu, nu eram îndrăgostit de ea atunci.

Am început să o iubesc atunci când a aflat că e vampir. Doar cu câteva luni în urmă. Când și-a acceptat moștenirea și nu s-a dat înapoi în fața destinului ei. Pentru că știți cine se presupune că e, nu-i așa? Vorbim despre fiica lui Gabrielle. Treabă serioasă. E atât de puternică, încât mă sperie. N-am mințit când i-am spus asta.

Așa că, da — din nou mă întrebați de ce am făcut-o. De ce am lăsat-o să-mi sugă sângele, să-și pună amprenta pe mine și să mă facă numai al ei. Să facă toată treaba aia cu „însoțitorul". O tâmpenie.

Nu știu de ce mă stresez cu rapoartele astea. Chiar le ascultă cineva?

Mă rog, bănuiesc că adevărul adevărat e că nu voiam să fie nevoită s-o facă cu altcineva. Nu voiam s-o împart. Era deja atât de diferită de mine, deja se schimba. E diferită. Ea va trăi permanent, iar eu nu am decât o șansă.

Voiam să mai dureze.

Pentru că da, o iubesc.

Am iubit-o când a venit la mine în acea noapte la Bancă. Când m-a căutat și a fost ușurată când m-a văzut. Când a acceptat tot ce i-am spus și nici măcar nu s-a speriat foarte tare când i-am zis că știam deja. Că eram Conduitul ei.

De aceea am luat următorul avion spre Rio, imediat după ce a decolat al ei. Da, Bliss mi-a spus ce se întâmpla. Crezi că puteam s-o las să plece acolo singură? Glumești, nu?

Dar dacă tu crezi că m-am băgat în treaba asta legat la ochi, te înșeli. Știam că deși eram însoțitorul ei uman, situația nu se schimba cu nimic. Eram sigur că și dacă ar fi știut că sunt îndrăgostit de ea, sentimentele ei ar fi rămas aceleași.

Știam că, într-un final, aveam să pierd.

Ce cred despre Jack Force? Nimic. Nu cred mare lucru despre el. Un alt tip care se crede darul lui Dumnezeu pe Pământ. În cazul de față, chiar la propriu. Dar, știi — este irelevant pentru mine. Pur și simplu nu contează. Chiar dacă ar sfârși împreună, ceea ce mă îndoiesc profund, dată fiind puterea acelei legături — cu Mimi nu e de glumă și eu nu m-aș pune cu Azrael — dar chiar dacă Schuyler îl iubește în continuare sau crede că-l iubește, nu contează.

Pentru că Jack o va părăsi într-o bună zi. Știu că așa va face. E prea mult pentru Schuyler. Nu sunt potriviți unul pentru altul. Oricine poate vedea asta.

Și când o va părăsi, eu o să fiu acolo.

Oricât ar dura, eu o să fiu acolo pentru ea.

Așteptând.

Așa că bănuiesc că Schuyler se înșală. Cred că până la urmă sunt un tip destul de romantic.

Treizeci şi doi

Doar dacă pronunţai numele aeroportului din Rio – Galeào – intrai imediat într-o stare de spirit carnavalescă, se gândi

Schuyler. Gahhhlaaaeonnn. Acum înţelegea de ce călătoreau atâţia oameni în această ţară: până şi numele aeroportului promitea aventuri misterioase şi fierbinţi.

Dar Schuyler se simţea departe de orice aventură romantică. Nu reuşea să se gândească la Jack fără a se gândi la Oliver. Era prea dureros. Să plece din casa familiei Force fusese destul de uşor: doar ieşise pe uşă. Charles era iarăşi încuiat la el în birou, Trinity era plecată într-o vacanţă la spa cu prietenele ei, în timp ce Mimi era la Rio cu Conclavul. Jack avea să rămână la New York. Cu o noapte înainte îi strecurase o altă carte pe sub uşă. Un exemplar din Anna Karenina. Dar nu s-a dus să se întâlnească cu el. Nici măcar n-o lăsase inima să ia cartea cu ea, în timpul zborului de nouă ore.

În cursul călătoriei nu dormi deloc, iar scaunul înghesuit de la clasa economic nu îi fu deloc de ajutor. Schuyler călătorise doar cu Cordelia sau cu Oliver şi familia lui. Cu bunica ei merseseră în micuţele avioane cu elice la Nantucket, iar Oliver călătorea doar la clasa întâi. La un moment dat se considerase o fată temerară care nu avea nevoie de micile luxuri ale vieţii, o greşeală obişnuită făcută de cei care nu au experimentat niciodată pe propria piele dificultăţile vieţii.

În cele din urmă avionul aterizează şi Schuyler îşi recuperă bagajul, apoi îşi făcu loc spre capul cozii. Aeroportul era o mare dezamăgire şi nu se ridica nici pe departe la promisiunea magică a numelui. Zonele unde se aflau vama şi imigrările erau largi şi deschise, dar decorul era rece, funcţional, învechit şi instituţional. Deloc învăluit în miros de plajă, sexy sau oricum altfel şi-ar fi imaginat Schuyler. Era gol şi liniştit. Se aşteptase la o petrecere şi dăduse peste Kremlin.

Schuyler ştia că oraşul era considerat foarte periculos şi stătea cu ochii în patru. Foarte frustrant, Lawrence era în continuare de negăsit. Ultimele mesaje pe care ea i le trimisese rămăseseră fără răspuns, iar Schuyler nu reuşea să-i detecteze semnalul. Urmă mulţimea spre ieşirea din terminal. Bliss o sfătuise să ia un taxi, dar cu puţinii bani care îi mai rămăseseră se decise să facă pe curajoasa şi să urce într-unul dintre autobuzele şubrede care mergeau de-a lungul plajelor înspre centru şi care opreau aproape de marile hoteluri.

Autobuzul era plin de excursionişti australieni zgomotoşi şi Schuyler găsi un scaun liber în faţă, astfel încât se putea uita pe

fereastră. Călătoria de la aeroport era foarte derutantă pentru că autostrada avea multe curbe şi cotituri, chiar intra prin câteva tuneluri, ceea ce o lăsă pe Schuyler complet dezorientată. Ici şi colo Schuyler observă faleze stâncoase masive, acoperite de muşchi, şi dealuri pline de vegetaţie tropicală, deasupra coastei cu plaje aurii şi apă albastră. Mai zări intermitent şi faimoasele favelas – mahalalele urbane care punctau dealurile şi pantele. Urmele cutremurului erau peste tot, de la zonele acoperite de gunoaie şi pline de păsări care se hrăneau cu hoituri, la mormanele de moloz înalte cât o casă cu două etaje ce umpleau peisajul.

Printre imaginile cu munte şi mare, observă zgârie-norii de sticlă şi oţel neafectaţi de dezastru. Pe drum mai văzu şi câteva maşini parcate pe banda de urgenţă, oprite de poliţişti înarmaţi până-n dinţi, într-un soi de punct de verificare ad-hoc.

Totul era exotic şi frumos şi urât în acelaşi timp. În sfârşit, numele de pe indicatoarele rutiere păreau familiare: Ipanema, Copacabana, Leblon. Văzu faimoasa statuie a lui Iisus cu braţele întinse ca şi cum ar fi îmbrăţişat oraşul, Iisus Mântuitorul, O Cristo Redentor, de pe muntele Corcovado. Admira priveliştea în timp ce autobuzul înainta pufăind, când motorul se opri brusc.

Şoferul înjură birjăreşte şi trase autobuzul pe marginea drumului.

Schuyler era derutată, mai ales când şoferul le spuse pasagerilor să se dea jos pe autostradă şi să-şi ia şi bagajele cu ei.

— Nu asta din nou, se plânse unul dintre australieni.

— Se întâmplă des? întrebă ea.

— Mereu, i se răspunse.

Şoferul îi sfătui să facă o pauză şi să revină peste o oră, timp în care el avea să încerce să repare defecţiunea. Din fericire, nu erau foarte departe de bulevardul principal. De-a lungul falezei era o alee pavată cu scoici de mare încastrate într-un mozaic, plină de oameni care făceau jogging, se plimbau, patinau pe role sau doar hoinăreau. Schuyler descoperi în apropiere un stand cu sucuri şi-şi cumpără unul. Căldura tropicală o lăsase fără vlagă.

Dar când se întoarse la locul stabilit peste o oră, autobuzul, împreună cu australienii gălăgioşi, dispăruse. Era singură. Iritarea ei fu dublată de îndoială când observă că doi golani –

nişte tineri slabi, desculţi, în pantaloni scurţi decoloraţi şi tricouri rupte inscripţionate cu Chicago Bulls – se îndreptau spre ea. Se uitau curioşi la turista îmbrăcată în negru.

— Turista?

Ştia că nu are de ce să-i fie teamă, dar nu voia să-şi dezvăluie adevărata identitate. Băieţii se apropiară. Abia atunci observă că unul dintre ei avea în mână gâtul unei sticle sparte.

Şi chiar când se gândea că e momentul în care ar trebui să se apere, o maşină neagră şi lucioasă opri lângă ea. Părea blindată, cu ferestre fumurii.

Acum ce mai era? Schuyler se gândi că o aşteptau alte necazuri.

Apoi unul dintre geamuri se lăsă în jos şi Schuyler se gândi că nu mai fusese niciodată aşa de fericită să-l vadă pe băiatul dinăuntru.

— Mi-a luat ceva vreme să te găsesc. Îmi pare rău că te-am pierdut la aeroport. Zborul meu a fost decalat, spuse Oliver, deschizând portiera din spate.

Schuyler văzu două gărzi de corp pe bancheta din spate şi una pe scaunul din dreapta.

— Ce mai aştepţi? Urcă!

Treizeci şi trei

Copacabana Palace Hotel era una dintre destinaţiile preferate ale lui Mimi. Călătorise la Rio de multe ori pentru Carnaval şi mereu se cazase în acelaşi apartament pe colţ. Habar n-avea de ce Nan Cutler adusese Conclavul tocmai în America de Sud, dar nu comentă. În plus, era bucuroasă că nu scăpase ocazia de a mai chiuli de la şcoală.

Jack nu se arătase deloc interesat s-o însoţească, iar ea nu mai insistase. Odată legaţi, aveau să călătorească împreună în întreaga lume. Îi era dor de el, dar era şi foarte încântată să se afle de una singură într-un oraş nou.

Îşi lăsă prosopul pe şezlongul aflat pe terasa privată de pe acoperişul hotelului, chiar în exteriorul camerei ei. Conclavul era invitat în acea seară să ia masa la Casa Almeida, o vilă aşezată pe un deal. Familia Almeida făcuse parte din contingentul de Sânge Albastru care se stabilise în Brazilia în 1808, când familia

regală portugheză şi multe alte familii de nobili preferaseră să fugă, în loc să lupte, din faţa cuceritorului cu Sânge Roşu, Napoleon. Mutaseră curtea regală în colonii, transformând oraşul Rio în prima capitală non-europeană a unei ţări europene.

Bineînţeles, odată instalaţi confortabil, nu se mai reîntorseseră şi declaraseră Brazilia independentă, iar pe prinţ, împărat. Dar când ţara se declarase republică în 1889, cei cu Sânge Albastru din oraş se retrăseseră şi se concentraseră pe ceea ce ştiau ei să facă cel mai bine: să construiască muzee şi galerii cu colecţii de artă şi hoteluri somptuoase şi să încurajeze renaşterea culturală.

Mimi admira ceea ce făcuseră vampirii brazilieni cu oraşul lor şi îşi puse în cap să-i invite pe toţi la Gala Primăverii. Familiile ar trebui să se cunoască, se gândi ea. Acum mulţi locuiau departe unii de alţii. Evident, şefii diverselor Comisii se întâlneau cu Adunarea Străbunilor în New York în fiecare an, dar altfel, aproape că nu aveau niciun contact unii cu alţii.

Se întinse pe burtă pe prosop şi îşi desfăcu bretelele de la sutien.

Îngrijitorul musculos al piscinei, cu părul şi pielea arămii în contrast puternic cu slipul lui alb, se apropie de ea.

— Caipirinha[3]?

— Sigur.

Mimi se ridică în coate, fără a se obosi să se acopere.

Privirea lui nonşalantă – aproape enervantă, felul în care se uita lung la sânii ei – o excită. Era mereu în căutare de noi însoţitori, şi dacă tot era la Rio…

Treizeci şi patru

În ceea ce-o priveşte pe Bliss, ea putea să rămână la Rio pentru totdeauna. Întreaga după-amiază hoinărise pe plajele minunate, îmbrăcată într-un costum de baie pe care îl cumpărase de la magazinul hotelului, după ce şi-l studiase pe-al ei şi decisese că era mult prea puritan pentru acest oraş.

Erau cazaţi la faimosul Fasano Hotel din Ipanema şi, deşi lui Bliss îi făcea plăcere să se bronzeze pe acoperiş, ardea de

[3] Cocteilul naţional al Braziliei, făcut din rom din trestie de zahăr, lime şi zahăr brun

nerăbdare să se plimbe pe plajă de una singură. BobiAnne o rugase s-o ia şi pe Jordan cu ea, aşa că surorile se distrau înotând în ocean şi uitându-se la oameni. Brazilienii, indiferent de forma corpului sau de greutatea lor, purtau bikini minusculi; era eliberator şi oarecum îngrozitor în acelaşi timp. Americanca din Bliss considera ca bunicile n-ar trebui să poarte tanga.

Cu toate astea, începea să se simtă bine, să se relaxeze sub soarele fierbinte şi să uite că se aflau la Rio pentru treburi serioase. Îl auzise pe Forsyth vorbind cu Nan Cutler şi se părea că Lawrence avea probleme serioase. Părinţii ei nu spuseseră nimic, dar era evident că erau neliniştiţi şi agitaţi. Lui Forsyth îi sărea ţandăra din orice şi până şi BobiAnne era cu nervii la limită. Bliss se întrebă dacă Schuyler reuşise să-l contacteze.

Bliss nu fusese în stare să-şi convingă familia s-o ia şi pe Schuyler cu ei. („Nici vorbă”, spusese tatăl ei. „E în grija lui Charles şi nu cred că el îşi va da acordul.”) Aşa că atunci făcuse altceva: îi dăduse suficienţi bani lui Schuyler, din contul ei personal, ca să-şi cumpere bilet. Schuyler era probabil deja în oraş, stabiliseră s-o sune pe Bliss când se caza, dar deocamdată Bliss nu avea nicio veste de la ea. Spera că Schuyler era în siguranţă. Rio nu era un loc bun pentru fetele care călătoreau singure.

Încercă să-l sune din nou pe Dylan, dar nu răspunse nimeni. Cei doi îşi formaseră obiceiul de a vorbi în fiecare zi. Ştia când el se ducea la yoga, când avea sesiuni de terapie şi la ce oră mânca prânzul. O neliniştea faptul că nu îi răspunsese la niciunul dintre mesaje. Unde era?

Formă numărul centrului şi ceru cu consilierul lui.

— Dylan? spuse terapeutul cu o voce veselă. Ne-a părăsit ieri.

— Serios?

Asta era o noutate. Dylan nu pomenise nimic de faptul că s-ar putea să plece.

— Ştiţi cine l-a luat?

— Să vedem… spuse consilierul şi se auzi zgomotul unor hârtii răsfoite. Aici scrie că a fost eliberat în grija senatorului Llewellyn.

Bliss se nelinişti. Evident că tatăl ei nu-i spusese nimic. Poate că era vremea să-l confrunte cu ceea ce ştia ea, dar gândul de a aborda acest subiect cu Forsyth îi strângea stomacul. Dylan o s-o sune când o să poată, era sigură de aşa va face. Nu trebuia

decât să aştepte. Lângă ea, Jordan era ghemuită sub o umbrelă, acoperită de prosoape şi straturi de cremă protectoare. Bliss o luă peste picior – îşi eliberă neliniştea cauzată de Dylan prin insulte la adresa surorii ei.

— Nici tu nu te bronzezi, îi replică Jordan.

— Da, dar nu-mi pasă. Îmi place să mă ard.

— Bliss, îmi iei şi mie un suc de cocos? întrebă Jordan, arătând spre un vânzător ambulant.

— Sigur.

Bliss se întinse să scormonească în geantă după portofel, când dintr-odată totul se făcu alb. Nu mai vedea nimic Era complet oarbă, deşi avea ochii larg deschişi. Era un sentiment nenatural, îngrijorător – aproape ca şi cum altcineva vedea prin ochii ei. De parcă exista o altă persoana în mintea ei.

Când îşi recăpătă vederea, tremura din toate încheieturile.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă pe Jordan.

Faţa lui Jordan era albă ca hârtia.

— Ochii tăi… erau albaştri.

Bliss avea ochii verzi, la fel de verzi ca smaraldul ce-i strălucea la gât.

— Glumeşti, râse Bliss.

Jordan arăta ca şi cum încerca să ia o decizie. Într-un final vorbi.

— Ascultă, trebuie să mă crezi că n-am avut de ales, da? zise ea, luând-o pe Bliss de braţ.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Bliss, total derutată.

Jordan scutură din cap şi Bliss fu şocată să-şi vadă sora în pragul lacrimilor.

— Nimic, nu e nimic, se smiorcăi Jordan.

Bliss o îmbrăţişă.

— Ia-o încet, iubita.

— Să nu uiţi că mi-ai fost ca o soră adevărată, şopti Iordan atât de încet, încât Bliss se întrebă dacă zisese asta cu adevărat sau avea ea halucinaţii auditive.

— Orice te-ar îngrijora, totul va fi bine, da? zise Bliss, strângându-şi sora la piept. Nu se va întâmpla nimic rău, îţi promit.

— Oliver, cum să-ţi mulţumesc? întrebă Schuyler, punându-şi centura de siguranţă şi uitându-se la bodyguarzii înarmaţi. Nu crezi că ai cam exagerat cu muşchii?

El ridică din umeri.

— Nu poţi fi niciodată prea precaut.

Schuyler încuviinţă din cap.

— Asta înseamnă că nu mai eşti supărat pe mine?

— Hai să nu vorbim acum despre asta. Suntem aici pentru Lawrence, nu?

— Sigur.

— Ştiai că tot Conclavul e aici? întrebă el. L-am văzut pe Protectorul Oelrich în avion. Şi familiile Dupont. Şi Carondolet sunt în hotel cu mine.

— Ştiu. Bliss mi-a spus că Protectoarea Cutler a convocat o sesiune de urgenţă şi i-a adus pe toţi la Rio. L-au găsit pe Lawrence?

— Aid e aici. Nimeni nu vorbeşte nimic despre Lawrence. Toţi se pregătesc pentru o cină festivă diseară la o familie braziliană de Sânge Albastru, spuse el, în timp ce maşina intra în centrul oraşului şi peisajul devenea mai pitoresc: spaţii verzi, plaje splendide şi oameni la fel de splendizi care se bronzau.

— Unde stai? întrebă Schuyler.

— La Fasano. Noul hotel decorat de Philippe Starck[4]. Şi Bliss e acolo. Ţi-aş fi luat şi ţie o cameră, dar nu mai aveau. Vrei să stai cu mine? întrebă el.

— Desigur, spuse ea, încercând să nu pară încurcată. Ascultă… în legătură cu ce s-a întâmplat ieri…

— Hai să nu vorbim despre asta acum, spuse Oliver degajat. Adică, am fost puţin cam dramatic, nu? El sau eu. Nu contează.

— Deci n-ai vorbit serios? întrebă Schuyler cu speranţă în glas.

— Nu ştiu. Hai să… hai să rezolvăm cu Lawrence mai întâi şi vorbim noi mai târziu. Bine?

— Bine.

Oliver avea dreptate. N-aveau timp să vorbească despre asta. Trebuiau să-l găsească pe Lawrence.

Tăcerea prelungită a bunicului ei o îngrijora. Dar dacă fusese

[4] Philippe Patrick Starck (n. 1949), designer francez

prins într-o capcană, sau luat prizonier, sau şi mai rău? Fusese oare înţelept din partea lui să vină la Rio singur? Sau să se întâlnească cu echipa lui Kingsley?

Kingsley, care acum era şi el de negăsit, din câte spunea Bliss. Schuyler încă nu înţelegea de ce lui Kingsley, care fusese demascat drept un Sânge Argintiu – chiar dacă unul reformat – i se permisese să revină pe poziţia de Venator. Bunicul ei nu era o persoană naivă şi cu siguranţă avea un motiv bun să se încreadă din nou în Kingsley, mai ales după ceea ce se întâmplase la Veneţia.

Şi totuşi…

Îşi făcea griji.

Închise ochii şi se gândi la bunicul ei. Îşi imagină coama lui bogată de păr, înfăţişarea sa aristocratică.

Mesajul se înapoie imediat.

Ce cauţi aici? întrebă Lawrence supărat.

Evident că era iritat şi, mai rău, era bine mersi.

Să te salvez pe tine? răspunse Schuyler pe un ton întrebător.

Urmă un sunet asemănător unui fornăit telepatic.

Ne întâlnim la barul de la Palace. Într-o oră.

Când se întâlniră cu el la barul de la Copacabana Palace, Lawrence era îmbrăcat în costumul lui obişnuit de tweed. Avea faţa roşie şi fruntea îmbrobonată de sudoare. Schuyler se gândi că poate nu s-ar mai plânge atâta din cauza vremii dacă s-ar fi îmbrăcat adecvat.

— Trebuia să rămâi în New York, spuse cu asprime Lawrence în loc de salut.

Se aşezară la bar şi Lawrence comandă ceva de băut. Un cocktail Bellini pentru el şi Piria Colada pentru nepoata lui şi Conduitul ei. Chiar dacă alcoolul nu îi afecta pe vampiri, lui Lawrence îi plăcea să respecte regulile celor cu Sânge Roşu şi nu vedea cu ochi buni minorii care beau alcool.

— Dar, bunicule… am aflat că ai probleme.

Ea nu-şi găsea locul pe scaun. Se simţea uşurată că Lawrence era bine, dar privirea rece ca de oţel a bunicului său făcea ca acţiunile ei recente să pară impulsive şi prosteşti. Era din ce în ce mai evident că această călătorie era una inutilă şi inutil de dramatică.

— Serios? Nu ştiam, zise Lawrence, scoţându-şi pipa.

— Dar atunci de ce nu mi-ai răspuns la mesaje? întrebă

Schuyler. Eram îngrijorată.

Lawrence trase din pipă înainte de a răspunde.

— Nu le-am auzit. N-am primit nimic de la tine până azi, spuse el, dând afară fumul.

Chelneriţa se întoarse cu băuturile şi toţi trei dădură noroc.

— Aici nu se fumează, domnule, îi spuse ea.

— Evident că nu.

Lawrence făcu cu ochiul şi continuă să fumeze, făcând să apară pe masă, ca prin farmec, o scrumieră de argint.

Chelneriţa plecă complet derutată, victimă a glomului. Lawrence se întoarse spre Schuyler.

— Ai făcut exerciţiul cum te-am învăţat? Te-ai concentrat pe localizarea spiritului meu?

— Da, normal, spuse Schuyler uşor nerăbdătoare.

Oliver se băgă în vorbă.

— Mesajele telepatice sunt codificate, nu? E posibil ca cineva… ştiu eu… să le fi alterat? Sau şters?

— Nu aşa merge, zise Schuyler. Nu sunt ca e-mailurile trimise către o reţea. Folosirea glomului e în linie directă cu conştiinţa unei persoane. Nu poate fi… alterată. Nu-i aşa, bunicule?

— Nu sunt sigur. S-ar putea să ai dreptate, tinere, spuse Lawrence gânditor, în timp ce sorbea din băutură. Folosirea telepatiei depinde de abilitatea vampirului de a stabili o conexiune cu „cealaltă lume”, ceea ce oamenii numesc paranormal. Sursa puterii noastre provine de la marele hotar, locul unde graniţele normale dintre lumea materială şi cea spirituală dispar.

— Şi asta reprezintă Corcovado; întrepătrunderea e aici, spuse Schuyler.

— Da, întări bunicul ei, încruntându-se.

— Şi Kingsley? L-ai văzut? întrebă Schuyler.

— Ţinem legătura.

— Deci nici el n-a dispărut.

Bunicul ei rămase uimit.

— Nu, n-a dispărut. Am păstrat legătura în tot acest timp.

Schuyler clătină din cap.

— Doar că… am auzit… zise ea slab. Că tu şi Kingsley… nu contează.

Lawrence îşi păstră aerul derutat în vreme ce dădea paharul pe gât.

Oliver se scuză şi se ridică pentru a vorbi la telefon, iar Schuyler profită de ocazie pentru a-l întreba pe bunicul ei ceva ce nu-i dădea pace de săptămâni întregi.

Dar răspunsul pe care îl primi nu era cel aşteptat.

Lawrence se uită direct în ochii nepoatei lui pe sub sprâncenele arcuite.

— În niciun caz. Să presupunem că Jack desface legătura; atunci nu mai are nicio scăpare. Este împotriva legilor noastre. Împotriva Codului Vampirilor. Dacă sora lui geamănă invocă legământul, va avea loc un proces. Dacă e găsit vinovat, va fi condamnat. Ars. Dacă alege să fugă în loc să înfrunte judecata, propria lui soră trebuie să-l aducă în faţa justiţiei.

Lui Schuyler i se opri respiraţia.

— Dar Allegra… trăieşte.

— Allegra e practic moartă din vina ei. Charles a susţinut că sentinţa nu poate fi aplicată atâta timp cât ea nu este conştientă. Dar când se va trezi, va trebui să se supună legilor, să fel ca şi el de altfel.

— Atunci el de ce speră că ea se va trezi într-o bună zi? întrebă Schuyler, gândindu-se la Charles îngenuncheat lângă patul mamei ei.

— Charles refuză să accepte separarea. Dar va fi nevoit s-o facă. Dacă se trezeşte, Adunarea va insista să aibă loc un proces.

— Dar tu eşti Regis. Ai putea s-o salvezi, insistă Schuyler.

L-ai putea salva şi pe Jack.

— Nimeni nu e mai presus de Cod, Schuyler. Nici măcar mama ta, spuse Lawrence, iar Schuyler putu jura că glasul lui era înecat de durere.

— Deci Jack îşi va pierde viaţa, oricum ar fi.

Lawrence îşi drese glasul şi scutură pipa în scrumiera de argint.

— Dacă desface legătura, chiar dacă reuşeşte să scape de proces, spiritul lui se va micşora. Nu există moarte pentru cei ca noi, dar el va fi pe deplin conştient de paralizia sa. Din fericire, nu a fost niciodată tentat să-şi încalce jurămintele. Lui Abbadon îi place să cocheteze şi este un şţrengar, dar în adâncul inimii lui e fidel. Nu va rupe legăturile cu Azrael aşa de uşor. Dar, Schuyler, spune-mi, de ce te interesează asta?

— Am învăţat despre asta în cadrul întrunirilor Comisiei, atâta tot, bunicule.

Deci de aceea nu voia Jack să vorbească despre asta. Pentru că nu exista nicio cale de a desface legătura. O minţise. O minciună născută din dragoste. Nu exista speranţă pentru ei doi. Împotrivindu-se, el se expunea unor riscuri.

Mimi avea dreptate. Mimi spunea adevărul.

Fără legătura cu Mimi, Jack n-avea să fie niciodată vampirul care ar fi trebuit să fie. Avea să fie doar jumătate din el însuşi, slăbit şi distrus. Acest proces se va întâmpla încet, de-a lungul mai multor secole, dar se va întâmpla. Spiritul său va muri. Şi dacă asta n-avea să-i vină de hac, atunci cu siguranţă legile îi vor veni. Mimi îl va vâna.

Conclavul îl va condamna la Rug. Iubind-o pe Schuyler, el îşi risca propriul suflet. Cu cât prelungeau această relaţie, cu atât pericolul la care se expunea el era mai mare.

Trebuia să se sfârşească.

Se gândi cu nostalgie la ultima lor întâlnire. Acea seară divină plină de artă şi poezie, cât de frumos şi curajos i se păruse când îi vorbise despre desfacerea legăturii. Ce avea să rişte pentru a fi împreună cu ea. Tabloul lui Schiele îi veni din nou în minte. Exista un motiv pentru care ei îi plăcea atât de mult. Doi îndrăgostiţi, îmbrăţişându-se, ca şi cum ar fi fost ultima lor îmbrăţişare. Exact ca în The Break, poezia lui Anne Sexton, povestea lui Schuyler era una despre o inimă frântă.

Nu vor mai exista nopţi lângă şemineu. Nici cărţi strecurate pe sub uşă. Nici secrete.

La revedere, Jack.

Oricât ar fi fost de greu, chiar dacă i-ar distruge până şi dorinţa de a mai trăi, Schuyler ştia ce avea de făcut.

Trebuia să mai spună o minciună.

O minciună care-l va elibera.

JL: Ce trebuie să fac?

CVA: Vei privi, asculta și observa.

JL: Și apoi?

CVA: Dacă de ceea ce mi-e mie frică se dovedește a fi adevărat, trebuie să termini ceea ce n-am reușit noi la Roma. Dar nu te pot ajuta. Codul îmi interzice. Asta e ultima dată când mai vorbim.

JL: Înțeleg, Nașă.

CVA: Ai grijă, copilă. Ia binecuvântarea mea cu tine în călătorie. Să te protejeze. *Facio Valiturus Fortis.* Să fii puternică și curajoasă. Până când ne vom revedea.

JL: Ne vedem în viața următoare.

ARHIVA ÎNREGISTRĂRI AUDIO:
Depozitarul Istoriei
DOCUMENT STRICT SECRET
Doar cu autorizaţia lui Altithronus
Dosar personal Cordelia Van Alen

Notă de conversaţie datată 25/12/98.

Cordelia Van Alen: Vino aici, copilă. Mă cunoşti?

Jordan Llewellyn: Seraphiel.

CVA: Bine.

CVA: Ştii de ce te-am adus?

JL: (vocea copilei se schimbă) Eu sunt Pistis Sophia. Străjerul. Un spirit născut cu ochii larg deschişi, născut cu conştiinţă deplină. De ce m-ai trezit?

CVA: Pentru că mi-e teamă.

JL: De ce anume ţi-e teamă?

CVA: Mi-e teamă că am eşuat. Că bătălia de la Roma a fost o farsă. Că duşmanul nostru de moarte încă umblă liber pe acest pământ, dar nu ştiu cum. Tu eşti Jordan Llewellyn. În acest ciclu eşti fiica lui Forsyth Llewellyn. Dacă bănuielile mele sunt corecte, atunci tu vei fi linia întâi de **apărare**.

Durere.

Durere mistuitoare.

De parcă cineva îi înfigea un ţăruş arzând în inimă. Arzător, fierbinte. Putea simţi cum pielea i se înroşeşte, apoi se face neagră, putea mirosi fumul care se ridica din carnea ei arzândă. Asta nu se compara deloc cu atacul de la Depozitar. Nu avea cum să supravieţuiască.

Bliss se agită prin somn, forţându-se să se trezească. Trezeşte-te! Trezeşte-te! Ca şi cum ar fi fost sufocată şi ruptă în bucăţi în acelaşi timp. Dar îşi adună puterile care-i mai rămăseseră, făcu tot efortul şi împinse durerea înapoi.

Se auzi un bubuit şi un ţipăt.

Clipi, se trezi şi se ridică în capul oaselor pe canapea. Trăsese un pui de somn în apartamentul din hotel după ce se întorseseră de la plajă. Încerca încă să pună cap la cap ce se întâmplase, când uşa se deschise şi părinţii ei apărură în cadrul uşii.

În întuneric o văzu pe Jordan zăcând pe jos şi ţinând în mână ceva luminos, scânteietor.

Părinţii ei evaluară situaţia rapid, aproape profesionist, de parcă s-ar fi aşteptat ca aşa ceva să se întâmple.

— Repede, BobiAnne, e încă ameţită. Spune vraja, zise Forsyth şi începu să o învelească pe fiica sa cea mică în cuverturile şi păturile de la hotel.

— Ce se întâmplă? Ce faceţi? întrebă Bliss ameţită.

Lucrurile se întâmplau mult prea repede pentru puterea ei de înţelegere.

— Uite, spuse Forsyth, luând o spadă micuţă din mâna lui Jordan şi aruncând-o spre soţia sa. A spart seiful.

Bliss încercă să priceapă ceva, dar gândirea logică nu era tocmai punctul ei forte în starea de derută şi ameţeală în care se afla. Îşi pierduse minţile, sau Jordan tocmai încercase s-o ucidă?

Tresări când mama ei vitregă îi puse mâna pe frunte.

— E caldă, îi spuse soţului ei. Apoi trase cămaşa lui Bliss şi îi examină pieptul. Dar cred că e bine.

Forsyth dădu din cap şi îngenunche să rupă cearşafurile lui Bliss în fâşii pentru a putea lega cuvertura în jurul lui Jordan.

Gândindu-se că durerea venea de la smarald, Bliss îşi privi pieptul. Simţea că piatra se topise pe pielea ei, arzând-o. Dar când o atinse, era la fel de rece ca întotdeauna. Pielea de

dedesubt era fină şi nevătămată. Apoi înţelese. Smaraldul o salvase de arma care încercase să-i străpungă inima.

— E în regulă, anunţă BobiAnne după ce verifică pupilele şi pulsul lui Bliss. Bravo, fetiţă. Ne-ai cam speriat, spuse ea, căutându-şi ţigările Marlboro Lights prin buzunare.

BobiAnne îşi aprinse o ţigară şi trase cu poftă până când aceasta deveni o coloană de scrum. Bliss observă că faţa mamei ei vitrege era machiată perfect pentru o petrecere şi amândoi părinţii erau îmbrăcaţi în haine de seară.

— Ce se întâmplă? De ce m-a atacat Jordan? întrebă Bliss, găsindu-şi în sfârşit vocea şi întorcându-se spre tatăl ei.

Îi luă câteva minute pentru a răspunde. Reputaţia lui Forsyth Llwellyn în Senat era aceea a unui moderator temperat, cineva care era dispus să negocieze cu partea cealaltă, să ajungă la un consens cu părţile în conflict. Şarmul lui texan îi era de ajutor în cadrul luptelor din legislativ.

Bliss observă că acest şarm era acum îndreptat spre ea.

— Scumpo, trebuie să înţelegi că Jordan e diferită de noi, spuse Forsyth, strângând bine legătura care o ţinea pe fiica sa cea mică. Nu e ca noi.

— Ca noi? Ce vrei să spui?

— Vei înţelege cu timpul, o asigură el.

— Am fost forţaţi s-o luăm la noi. N-am avut de ales! izbucni BobiAnne, cu vocea plină de amărăciune. Ne-a obligat Cordelia Van Alen. Vrăjitoarea aia bătrână şi băgăcioasă.

— Jordan nu e din familia noastră, adăugă tatăl lui Bliss.

— Ce tot vorbiţi? ţipă ea.

Deja era prea mult. Se săturase până-n gât de toate secretele şi minciunile astea. Se săturase să i se tot ascundă lucruri.

— Ştiu totul despre Allegra! declară ea deodată, cu ochi sfidători.

BobiAnne îi aruncă soţului ei o privire care spunea: „Ţi-am zis eu.”

— Ce să ştii despre Allegra? întrebă Forsyth, cu un aer nevinovat.

— Am găsit asta… Bliss băgă mâna în buzunar şi le arătă fotografia cu inscripţia, pe care o ţinea mereu asupra ei. M-ai minţit. Mi-ai zis că numele mamei mele e Charlotte Potter. Dar n-a existat nicio Charlotte Potter, nu-i aşa?

Forsyth ezită.

— Nu – dar nu e ceea ce crezi.

— Atunci spune-mi.

— E complicat, oftă el.

Privirea i se îndreptă spre imaginea panoramică a plajei de afară, evitând să-i întâlnească ochii.

— O să-ţi spun, într-o bună zi, când o să fi pregătită. Dar nu încă.

O scotea din minţi. Tatăl ei iar făcea asta: îi ocolea întrebările, amânând-o. Ascunzându-i adevărul.

— Dar Jordan? întrebă ea.

— Nu-ţi face griji. N-o să te mai rănească, spuse Forsyth liniştitor. O s-o trimitem într-un loc sigur.

— O trimiteţi la Tranziţii?

— Ceva asemănător, spuse tatăl ei.

— Dar de ce?

— Bliss, scumpo, o să-i fie mai bine, spuse BobiAnne.

— Dar…

Bliss era complet derutată. Părinţii ei vorbeau despre Jordan de parcă era un câine trimis la ţară. Vorbeau despre ea de parcă nu conta.

Dar Bliss trebui să admită că strania dinamică a relaţiilor familiale nu era tocmai nouă. Îşi aminti cum BobiAnne nu vorbea niciodată drăgăstos despre Jordan, cum arătase întotdeauna limpede că o preferă pe Bliss, care nici măcar nu era copilul ei biologic. Cum tatăl ei o ţinea mereu la distanţă pe ciudata fiică mai mică.

Când Bliss era copilă, se bucurase de indiferenţa părinţilor ei faţă de sora cea mică. Acum realiza că era patologic.

Părinţii ei o urau pe Jordan.

O urâseră dintotdeauna.

— Erau cei de la hotel, explică Oliver întorcându-se la masă. Cineva a plecat şi au o cameră liberă. M-au întrebat dacă vreau s-o iau. Aşa că acum ai camera ta, îi spuse el lui Schuyler pe un ton neutru.

— Mersi, spuse ea, încercând să răspundă cu o voce cât mai normală, cu toate că în loc de inimă acum era un gol imens.

Dar încercă să îşi scoată din minte toate gândurile legate de Jack; mai târziu… va jeli mai târziu.

— De ce e Conclavul aici, Lawrence? întrebă Oliver. Din cauza lui Leviathan?

— Conclavul e aici? întrebă Lawrence tăios.

— Ah! Am uitat să-ţi zic – da. Toţi sunt aici. Absolut toţi, spuse Schuyler. Cred că au venit aseară.

Lawrence rumegă această informaţie în timp ce-şi sorbea băutura. Ca şi cum ar fi avut şi ea abilităţi de vampir, chelneriţa reapăru cu încă un cocktail.

— Mai doriţi Colada? întrebă ea, făcând semn spre paharele pe jumătate goale, pline cu o mâzgă galbenă topită.

— Mie adu-mi un whisky, tuşi Oliver.

— Adu două, adăugă Schuyler rapid, gândindu-se că va suporta criticile bunicului ei mai târziu. Cine e Leviathan? întrebă ea, întorcându-se spre Oliver.

În jurul lor, barul începea să se umple cu turişti arşi de soare ce veneau să-şi bea cocktailurile, şi o trupă de samba începu să cânte o melodie alertă.

— Dacă ai fi citit ce trebuia să citeşti, nepoată, ai fi ştiut răspunsul la întrebarea asta, răspunse Lawrence.

— Leviathan e un demon, explică Oliver.

— Unul dintre cei mai puternici Sânge Argintiu din toate timpurile, spuse Lawrence. Fratele Prinţului întunericului. Mâna sa dreaptă.

Schuyler se cutremură.

— Dar ce treabă are el?

Şi-ar fi dorit ca muzica să nu fie aşa de tare. Sunetele vesele şi săltăreţe contrastau evident cu subiectul lugubru al conversaţiei lor.

— Corcovado este închisoarea lui Leviathan, replică Lawrence. Este singurul loc de pe pământ unde poate fi închis. Era prea puternic pentru a fi nimicit şi prea înrădăcinat în pământ pentru a fi trimis înapoi în iad. Când a fost prins, a fost încarcerat în stânca de sub statuia lui Iisus Mântuitorul. Chiar mama ta l-a doborât.

Deci asta îi ascunsese Lawrence în noaptea când plecase. O protejase de adevăr nespunându-i totul despre Corcovado. Leviathan. Acea ură viscerală pe care o simţise în ziua cu show-ul de modă. Dacă ar fi acordat mai multă atenţie cărţilor, şi-ar fi dat seama mai repede. Dar fusese cu capul în nori…

— Da. El a fost în seara cutremurului, confirmă Lawrence. El e motivul pentru care Corcovado este păzit de elita Venator-ilor. Am stat mereu cu ochii pe locul ăsta.

— Acum înţeleg, spuse Schuyler. Înţeleg de ce ai venit aici.

Lawrence dădu din cap.

— Când Kingsley mi-a spus despre ciudatele dispariţii din Rio, am fost un pic descurajat. După cutremur, mi-am dat seama că trebuia să iau problema în propriile mâini şi să mă asigur că Corcovado rămâne bine păzit. Am jurat că nu voi părăsi oraşul până când nu voi fi sigur că ameninţarea – dacă există vreuna – este complet înlăturată. Apoi acum câteva săptămâni, Venator-ii au confirmat că Yana, tânăra vampiriţă care era dată dispărută, fugise de fapt într-o vacanţă pe plajă cu iubitul ei, exact cum crezuse şi mama ei. Între timp, echipa lui Kingsley l-a găsit pe Alfonso Almeida, patriarhul dispărut al clanurilor din America de Sud, după îndelungi căutări în munţii Anzi. În afară de degerături şi incapacitatea de a citi o hartă, era în regulă… Deci, după cum ţi-am spus în mesaje, totul e în siguranţă. Nu există nicio ruptură.

— Leviathan? întrebă Oliver.

— Închis pentru eternitate, după câte îmi dau seama, spuse Lawrence cu nepăsare.

— Dar mesajul… cutremurul, insistă Schuyler, încercând să vorbească tare pentru a acoperi sunetul asurzitor al mulţimii şi al tobelor de samba ce nu mai conteneau.

— Simple simptome ale luptei sale de a se elibera din lanţuri. A mai încercat Leviathan şi înainte. Dar fără rezultat. Corcovado va rezista mereu.

Ciocăni cu paharul în masă, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească afirmaţia.

— De ce crede atunci Conclavul că ar fi în pericol Corcovado? întrebă ea.

— De aceea sunt aici?

Schuyler încuviinţă din cap.

— Nu ştiu. Dar Nan are probabil motivele ei; Regentul n-ar acţiona niciodată fără o cauză justă. Lawrence îşi termină paharul. Dar, pe de altă parte, poate Kingsley are dreptate, spuse el încet, ca pentru sine.

— Kingsley! explodă Schuyler. Cum poţi avea încredere în el? Tu singur ai zis să nu ai încredere niciodată în suprafeţele lucioase. Kingsley e extrem de lunecos.

— De fapt, Kingsley şi-a dovedit loialitatea faţă de Adunare cu vârf şi îndesat. Nu mai vorbi despre el atât de nerespectuos,

nepoată, spuse Lawrence aspru.

— Figura pe care a făcut-o la Depozitar? Aşa şi-a dovedit el loialitatea?

— Kingsley făcea doar ceea ce i se ceruse. Respecta ordinele Regisului său.

— Adică Charles i-a spus să-l convoace pe Sânge Argintiu?

Schuyler aproape râse de indignare. Mihail era un Arhanghel. N-ar fi niciodată capabil de un asemenea act de trădare.

— Totul are un motiv. Poate şi acest aflux neaşteptat de Străbuni în oraş, presupuse Lawrence.

— Ştii, familia Almeida găzduieşte o cină festivă diseară, îl întrerupse Oliver. Pentru întregul Conclav. Îşi verifică ceasul. Cred că deja a început.

Lawrence ceru nota de plată.

— Foarte bine. Poate că acolo vom găsi nişte răspunsuri. Oricum, soţii Almeida dau nişte petreceri grozave.

Treizeci şi opt

Se auzi un ciocănit scurt la uşă şi Bliss observă cum amândoi părinţii săriră ca arşi. Forsyth se ridică şi se uită pe vizor.

— E în regulă, spuse el, deschizând uşa.

O femeie elegantă, cu un aer sever, cu o şuviţă albă în părul negru, intră în cameră, urmată de doi servitori.

Lui Bliss îi fusese mereu puţin teamă de Protectoarea Cutler. Străbuna se numărase printre cei care îi sondaseră mintea pentru a vedea dacă fusese coruptă de un Sânge Argintiu. Încă îşi mai aducea aminte de sentimentul tulburător de a fi judecată.

— Unde e Străjerul? întrebă Nan Cutler.

BobiAnne indică grămăjoara din colţul îndepărtat al camerei.

— l-aţi oprit funcţiile vitale?

Forsyth încuviinţă din cap.

— Da. O să dureze mult până se trezeşte.

— Am găsit asta asupra ei, spuse BobiAnne, înmânându-i Protectoarei sabia lui Jordan.

— Trebuie să găsim o cale de a distruge arma asta; e prea periculoasă ca s-o folosim noi, zise Forsyth. Credeam că vraja aia era destul pentru a o ţine închisă în seif, dar e evident că a

reuşit să-l spargă. E prea deşteaptă.

— Dacă există o cale de a o distruge, spuse Nan. Nu poate fi nimicită de Focul Negru.

— O să poţi să te descurci? întrebă Forsyth.

— N-o să fiţi urmăriţi? vru să ştie BobiAnne.

Bliss văzu cum Protectoarea cu figură rigidă scutură din cap.

— Nu, n-o să fim urmăriţi. O să luăm toate măsurile. E incredibil că a aşteptat atâta timp pentru a face o mişcare. Dar nu vă faceţi griji, o să mă asigur să nu mai reprezinte niciun pericol pentru noi. Femeia se uită cu dispreţ înspre cuvertura în care era înfăşurată Jordan. Cordelia Van Alen a fost naivă ca de obicei crezând că, dacă trimite Străjerul în familia voastră, va rezolva ceva.

— Bănuia ceva, poate? întrebă BobiAnne.

— Normal că bănuia, izbucni Forsyth. O subestimezi, Nan. Femeia aia era isteaţă. Ştia că se pune ceva la cale.

— Păcat că micuţa ei asasină a fost la fel de ineficientă ca şi ea, zise Nan făcând semn servitorilor ei, care ridicară grămăjoara şi părăsiră camera.

Bliss nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau, dar era disperată să afle. Ce bănuia Cordelia Van Alen?

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse BobiAnne soţului ei. Cina începe într-o oră.

Forsyth dădu din cap.

— Ce se întâmplă? Unde vă duceţi? întrebă Bliss, luptându-se cu lacrimi de frustrare. Unde o duc pe Jordan?

Se întrebă ce anume o împinsese pe sora ei mai mică să facă un asemenea gest nebunesc. Dar părinţii ei refuzară să-i explice sau să-i spună altceva în afară de comentariile obscure făcute deja.

Plecară spre cina festivă de la familia Almeida, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ba chiar BobiAnne îi spuse lui Bliss că poate să comande ce vrea ea din meniul de room-service.

Trebuia să accepte acest fapt.

Jordan nu mai era.

Sora ei mai mică, fetiţa care obişnuia s-o urmeze peste tot şi încerca să-i copieze fiecare mişcare. Când avea cinci ani, Jordan îşi dorise să aibă părul lung şi creţ, la fel ca al ei, şi le obligase pe menajere să folosească un fier de ondulat pe părul ei drept pentru a semăna cu ea. Jordan, care, bebeluş fiind, o striga

„Biss”, neputând să-i pronunţe corect numele. Jordan, care îi oferise ciocolată şi alinare mai deunăzi. Bliss descoperi că are ochii în lacrimi.

Înţelese că nu avea s-o mai vadă vreodată pe Jordan.

De unde aceste lacrimi? întrebă cu compătimire o voce joasă.

Sunt tristă.

Jordan a încercat s-o rănească pe Bliss.

Ştiu. Dar era sora mea. Prietena mea.

Ce prieten îţi provoacă durere?

Bliss îşi aminti brusc cum se simţise, de parcă ar fi fost despicată în două. Trăise cea mai groaznică durere din viaţa ei. Jordan îi făcuse asta. Ţintise inima. Încercase s-o ucidă pe Bliss cu arma aia – ceva auriu şi strălucitor, ca o spadă.

Dar era diferită de sabia pe care tatăl ei o păstra în birou. Sabia pe care Forsyth o folosise în atacul de la Depozitar – când un Sânge Argintiu o ucisese pe Priscilla Dupont – era de un aur şters. Cea folosită de Jordan emana o lumină strălucitoare.

Nan Cutler spusese că nu putea fi distrusă, şi Bliss îşi aminti brusc de cuvintele lui Mimi: Sabia Justiţiei dispăruse. Oare tatăl ei avea sabia lui Mihail? Singura armă din lume care îl putea ucide pe Lucifer? Sabia Arhanghelului? Şi dacă da, atunci de ce o folosise Jordan împotriva ei? Bliss simţi cum capul începe s-o doară îngrozitor.

N-am avut de ales, spusese sora ei în acea după-amiază.

De ce nu?

Încet-încet, lui Bliss începea să nu-i mai fie aşa milă de Jordan. Începu să se simtă uşurată c-o duseseră departe. Oriunde ar fi dus-o, Jordan îşi merita soarta. Bliss spera că e o carceră întunecată şi adâncă, unde Jordan va putea medita pentru eternitate la nelegiuirile comise.

Excelent spuse vocea din cap. Acum o recunoştea. Suna ca cea a domnului în costum alb. Cel care o numise „fiică”.

Apoi, din nou, putea şi nu putea vedea, în acelaşi timp. Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Da, se întâmpla chiar acum. Încercă să rămână în contact cu viziunea, să se lupte cu ea, dar aceeaşi voce din capul ei îi spuse:

— Renunţă!

Şi Bliss renunţă.

Descoperi senzaţia de dulce uşurare în faţa abandonului.

Trezeci şi nouă

Mimi alese o rochiţă splendidă de cocktail, Valentino, pentru cina din seara aceea. Era o rochie fără bretele, alb cu negru, cu un corset mulat care îi accentua talia subţire. Un cordon negru lat şi o fundă impresionantă de dantelă erau exact accesoriile potrivite pentru a adăuga ţinutei o nuanţă de nonşalanţă feciorelnică. O cumpărase direct de la show-ul de haute couture şi o adusese în Brazilia, pentru că ştia că va avea parte de o competiţie crâncenă cu toate acele Almeida şi da Lima şi Ribeiro – brazilience enervant de frumoase cu garderobe trăsnet.

Încă nu înţelegea ce căutau ei toţi acolo la Rio. Ceva legat de Lawrence, normal. Şi de Kingsley, nu era foarte sigură. Nan Cutler, hoaşca aia ridată, nu le spusese mare lucru. Dar aşa mergeau lucrurile în Conclav: nu puneau la îndoială acţiunile liderilor lor. Nan Cutler era Regent, şi dacă avea chef ca Străbunii să meargă în Brazilia, atunci Străbunii se înfiinţau acolo.

O echipă de securitate o luă de la hotel şi o conduse la conacul enorm. Mimi se gândi că e ironic faptul că deşi vila imensă a gazdelor din acea seară avea o privelişte frumoasă asupra întregului oraş, acele colibe amărâte pe care le văzuse pe drum, cocoţate precar pe vârfurile stâncilor, aveau probabil o privelişte şi mai bună.

Se aşteptase la mare tărăboi, dar fu surprinsă să afle că doar membrii Conclavului erau aşteptaţi. Brazilienii dădeau de obicei nişte petreceri super, cu dansatori de samba şi festivităţi ce durau până-n zori. Dar seara era una liniştită şi Mimi sporovăi politicoasă cu câţiva dintre Protectori şi cu soţia intimidantă a lui Alfonso Almeida, Dona Beatrice, înainte de a se aşeza la masă.

Primul fel fu servit, o supă cremă de ciuperci ce era alcătuită dintr-o zeamă transparentă turnată peste o moviliţă de pateu de ciuperci. Mimi gustă nesigură. Era delicioasă.

— Deci, Edmund, în legătură cu comitetul de întâmpinare de la Gala Primăverii, spuse ea, întorcându-se înspre vecinul din dreapta.

Sperase ca la petrecerea asta să întâlnească şi câţiva brazilieni apetisanţi, dar având în vedere că nu exista niciunul, se mulţumi să se ocupe de câteva probleme nerezolvate de-ale

Comisiei.

— Prietena primarului deja te-a refuzat? întrebă Edmund, ştergându-se la gură cu un şerveţel.

— N-am întrebat deocamdată. Doar nu vorbeşti serios. E o insipidă. În plus, n-o interesează baletul.

Edmund Oelrich chicoti şi sorbi din paharul de vin, apoi se înecă brusc. Mimi presupuse că mâncarea îi intrase pe partea greşită, dar din gura lui începu să ţâşnească sânge. Mimi ţipă. Protectorul-Şef fusese înjunghiat în spate. În stânga ei, Sophia Dupont era răsturnată peste farfuria de supă, cu un pumnal de argint înfipt în spate.

Apoi lumina se stinse şi totul fu învăluit în întuneric.

E o capcană, se gândi Mimi, simţind o linişte supranaturală, şi se lăsă sub masă, mai repede decât pumnalul destinat să îi străpungă inima şi care se înfipse în spătarul scaunului.

Cei cu Sânge Argintiu!

Evident. Dar soţii Almeida… erau din spiţa regală! Cum e posibil să se fi transformat?

Lupta fu tăcută şi rapidă. Nici măcar nu se auziră ţipete sau plânsete, doar sunetul care-ţi făcea părul măciucă al sângelui gâlgâind. Conclavul era măcelărit.

Mimi făcu o încercare să-şi adune gândurile, să-şi amintească ce ştia, să-şi amintească cum trebuie să lupte cu ei. Doamne Dumnezeule, trecuseră secole de când se confruntase ultima dată cu bestiile! Bliss povestise că în acea noapte la Depozitar văzuse o creatură neclară cu ochi argintii şi pupile purpurii. Dar cei cu Sânge Argintiu puteau lua orice formă doreau, îşi puteau ascunde adevărata înfăţişare.

Mimi se forţă să gândească, să-şi amintească. Amintirile îi răspunseră inundându-i mintea cu imagini care aproape o făcură să ţipe. Alerga printr-o pădure întunecată, ramurile copacilor îi zgâriau pielea, auzea sunetul făcut de sandalele ei de piele pe potecă, simţea valul de adrenalina când alerga pentru a-şi salva viaţa… dar – ce era asta? — ea era urmăritoarea. Bestia fugea de ea. Văzu semnul lui Lucifer pe pielea bestiei, strălucind în întuneric.

Se întoarse în prezent. Deşi în cameră era întuneric beznă, cu ajutorul vederii ei de vampir văzu cum Dashiell Van Horn era înjunghiat în inimă, iar Cushing Carondolet stors de ultima picătură de sânge, în vreme ce un Sânge Argintiu îl ţinea strâns

pe bătrânul Protector. Camera era plină de sunete puternice de supt, vampirii prădători bând şi apoi debarasându-se de victime. Când terminau, cei cu Sânge Argintiu luau forma victimelor lor. Vampirul care odată fusese Dorothea Rockefeller nu mai exista. Fusese înlocuit de un trup ambulant cu ochii morţi.

Prea mulţi Străbuni erau înceţi şi deloc în formă. Îşi ieşiseră din mână. Uitaseră cum să lupte.

Mimi tremură şi apucă sabia, acum în forma unui ac, pe care o ascunsese în poşeta ei de seară. Era singura ei şansă de a ieşi vie din casă. Dar ea era una singură. Nu va reuşi să găsească drumul spre libertate. Nu acum. Erau prea mulţi pentru a-i putea doborî singură. Dumnezeule, erau mulţi! Cine ştia că sunt aşa mulţi? De unde veniseră? Va trebui să se ascundă. Era singura ei speranţă de salvare.

Îşi croi drum afară din salon, spre hol, încercând să ajungă la o ieşire. Deocamdată scăpase neobservată. Până la un moment dat.

— Azrael!

Vocea era rece şi mortală.

Mimi se întoarse pentru a o vedea pe Nan Cutler stând lângă ea, punându-i o sabie sub bărbie. Protectoarea se descotorosise de masca de hoaşcă – arăta la fel de tânără ca Mimi şi infinit mai puternică. Părul ei alb era acum auriu lucios, iar şuviţa de un negru strălucitor.

— Tu! acuză Mimi.

Dar soţii Cutler făceau parte dintre cei şapte originari. Una dintre cele mai vechi şi mai respectate familii. Nan Cutler era Harbonah. Îngerul Anihilării. Luptaseră împreună cot la cot în timpul primei investigaţii, când Mihail convocase o armată divină şi-i decimase pe duşmanii vampiri renegaţi.

— Dar de ce? întrebă ea, întorcându-se repede şi scoţându-şi sabia din teacă şi parând lovitura lui Nan.

Drept răspuns, Nan făcu o mişcare în faţă, şfichiuind aerul unde stătuse Mimi.

Ochii îi scăpărau.

— Nu e nevoie să pieri, zise ea, repezindu-se înainte.

Mimi mormăi ceva, parând lovitura cu un contraatac rapid.

— Ai putea să ni te alături. Să te alături fraţilor şi surorilor tale care duc încă lupta cea dreaptă.

Vrăjitoarea asta idioată chiar crede c-o să trec de partea lor?

După cât am suferit eu şi Abbadon încercând să menţinem această pace fragilă pe care am găsit-o pe Pământ? se gândi Mimi.

— Eşti una dintre noi. Tu nu aparţii Luminii. Nu este adevărata ta natură, Aducătoare a Morţii!

Mimi refuză să răspundă şi se concentră în schimb să localizeze punctul sensibil al lui Nan. Se luptară prin cameră, care începea să se umple de fum negru.

Au dat foc la casă, se gândi Mimi panicată. O ard cu Focul Negru, singurul care putea distruge acel sangre azul... Sângele Albastru nemuritor care le curgea prin vene. Distrug sângele, distrug şi vampirul... amintirile vor fi pierdute pe vecie. Adevărata moarte a neamului lor.

Spada lui Nan o tăie pe Mimi pe braţ, şi pe lama ei se ivi sângele.

Nemernico!

M-a durut!

Mimi uită de frică şi se repezi înainte fără să se mai gândească la propria-i siguranţă. Urlă un strigăt de luptă care îi veni în cap pe loc. Strigătul pe care Mihail însuşi îl folosise pentru a-şi aduna armatele la luptă.

— Nexi infideles! urlă ea.

Moarte Necredincioşilor! Moarte Trădătorilor! Ea era Azrael. Aurie şi înspăimântătoare, cu părul, faţa şi spada înflăcărate într-o lumină incandescentă.

Şi cu o lovitură puternică, despică falsa Protectoare în două.

Apoi se dădu înapoi, clătinându-se. Un fum negru îi umplea plămânii. Trebuia să iasă de acolo. Bâjbâi până la uşa de la intrare şi o deschise cu o smucitură – exact în clipa în care un bărbat brunet intra. Într-o clipită, el îi puse un cuţit la gât.

Inima i se opri.

Bărbatul care o prinsese era Kingsley Martin.

Trădătorul cu Sânge Argintiu.

Asta-i era pieirea.

Patruzeci

Lawrence insistase să conducă el şi, pe măsură ce înaintau pe autostrada întunecată şi şerpuindă, Schuyler admira cât de

frumos se vedeau luminiţele tremurătoare de pe dealuri.

— Da, dar probabil sunt din mahalale, ceea ce înseamnă că infrastructura electrică n-a fost realizată cum trebuie. Şi este pericol de incendiu, remarcă Oliver.

Schuyler oftă. Oraşul era plin de contraste: sărăcie şi bogăţie, crimă şi turism, toate într-un amestec ameţitor şi năvalnic. Era imposibil să admiri frumuseţea fără să observi şi urâţenia.

Luară o curbă mai strânsă şi Lawrence trase brusc maşina pe dreapta şi se prăbuşi în faţă.

— Bunicule! ţipă Schuyler alarmată.

Văzu cum ochii lui încep să se mişte haotic, de parcă ar fi fost adormit şi treaz în acelaşi timp. Primea un mesaj.

Când se termină, faţa lui era cadaverică. Pentru o clipă, Schuyler crezu că avea să leşine.

— Ce s-a întâmplat? Ce e-n neregulă?

Bunicul ei îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea.

— A fost Edmund Oelrich, înainte să moară. Întregul Conclav. Masacrat. Cei care n-au fost arşi au fost prinşi.

— Toţi sunt morţi? întrebă Schuyler uluită. Dar cum? De ce...? îl strânse de braţ. Ce vrei să spui că sunt toţi morţi?

Se întoarse spre Oliver pentru ajutor. Dar acesta amuţise, şocat, cu faţa o mască de derută neajutorată.

— Soţii Almeida erau Sânge Argintiu, spuse Lawrence bâlbâindu-se, ceea ce nu-i stătea în fire. Şi-au dat arama pe faţă în seara asta. Bănuiam eu, de aceea am rămas la Rio mai mult decât intenţionasem, dar Alfonso a trecut testul. Nu avea Semnul. Am fost indus în eroare, spuse Lawrence tremurând. Dar au avut ajutor. Edmund a zis că Nan Cutler era una dintre ei.

Schuyler îşi muşcă buzele.

— Nan Cutler! Lawrence părea distrus. În timpul crizei din Roma a făcut tot posibilul să-i înfrângă pe cei cu Sânge Argintiu. Am fost orbit de anii ei întregi de loialitate faţă de Conclav. Asta e greşeala mea, am supraestimat-o şi am crezut-o în loc să fiu cu ochii în patru. Lawrence întoarse brusc maşina, determinând vehiculul care venea din sens opus să tragă violent de volan pentru a evita o ciocnire. Kingsley avea dreptate – am avut prea mare încredere în jurămintele vechi de credinţă, spuse el, apăsând acceleraţia.

— Unde mergem?

— La Corcovado.

— Acum? De ce?

Lawrence strânse bine volanul.

— Atacul asupra Conclavului înseamnă un singur lucru: cei cu Sânge Argintiu plănuiesc să-l elibereze pe Leviathan.

Parcară la baza intrării către Statuia Mântuitorului şi ieşiră din maşină alergând. Parcarea era pustie şi tăcută şi ei văzură statuia luminată de proiectoarele poziţionate în partea de jos.

— Maschează-te, îi ordonă Lawrence lui Schuyler. Iar tu, stai aici, îi spuse lui Oliver.

Oliver începu să protesteze, dar o singură privire aruncată de Lawrence îl reduse la tăcere.

— Nu pot, îi mărturisi Schuyler bunicului ei. Nu pot efectua mutatio.

Lawrence deja se transformase în tânărul cu nas acvilin şi aer regal pe care-l văzuse prima dată la Bienala de la Veneţia.

— Normal că poţi, spuse el, sărind gardul cu uşurinţă.

— Bunicule, nu pot. Nu mă pot transforma în ceaţă sau într-un animal, spuse ea, urmându-l peste gard.

— Cine a zis că poţi? întrebă el, în timp ce zburau pe scările în zigzag care duceau la statuie.

În timp ce alergau, paşii abia li se auzeau pe beton.

— Ce vrei să spui?

— Semeni cu mine, probabil. Nici eu nu mă pot transforma într-un nor sau o creatură. Dar îmi pot schimba trăsăturile şi pot lua diferite forme umane. Încearcă!

Schuyler încercă. Închise ochii şi, în loc să se concentreze pe schimbarea întregii forme, se concentră pe trăsături doar. În câteva clipe observă că se metamorfozase cu succes într-o patrona argentiniană bogată, aflată în vacanţă.

Ajunseră în vârful muntelui şi se opriră sub statuie. Nu era nimeni acolo. Era linişte şi calm.

Schuyler se întrebă, nu pentru prima dată în acea seară, dacă bunicul ei o lua razna. Erau cumva în locul greşit? De ce îi adusese aici? Pentru ce?

— Poate că am ajuns prea târziu. Sau ei nu vin. Ar trebui să ne îndreptăm spre casa familiei Almeida şi să vedem dacă…

— ŞŞŞT! ordonă Lawrence.

Ea tăcu.

Cercetară perimetrul de la baza statuii. Nimic. Erau singuri.

Schuyler începu să se panicheze. De ce se aflau aici când neamul lor era masacrat în altă parte? Ar trebui să se întoarcă; asta era o mare greşeală.

Merse spre partea de nord-est, convinsă că Lawrence se înşelase. Nu era nimic de…

— Schuyler! ATENŢIE! ţipă Oliver.

Urcase după ei pe munte, nevoind să fie lăsat deoparte.

Schuyler ridică privirea. Chiar în faţa ei se afla un bărbat într-un costum alb, cu o sabie de aur îndreptată direct spre pieptul ei.

Se feri şi se lovi rău de ciment, exact când Lawrence îşi scoase propria spadă din teaca ascunsă în haină.

Cele două săbii se ciocniră, una arzândă de aur, cealaltă argintie ca de gheaţă, metalele răsunând unul pe altul, reverberând într-un sunet ce se auzi până jos în valea de sub ei.

Patruzeci şi unu

— Trădător al sângelui! şuieră Mimi.

— Lasă-ţi spada jos, Azrael, zise Kingsley liniştit, cu arma încă în mână.

— Eu n-o să fiu o pradă aşa de uşoară ca ceilalţi, răbufni ea.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el. Am văzut fumul negru din stradă. Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici?

— Tu ai pus asta la cale. Nu mai face pe nevinovatul. Ştim cu toţii cine eşti tu cu adevărat, Croatan, se răsti Mimi, aruncându-i o privire dezgustată.

— Îmi dau seama că ţi-e greu să crezi, dar abia am reuşit să scap de-o vrajă, zise el tăios. M-am dus să-l iau pe Alfonso pentru partida noastră obişnuită de golf, şi tot ce ştiu apoi e că sunt blocat pe bancheta din spate a maşinii mele. Imediat ce am reuşit să ies de-acolo, am venit aici pentru a-i avertiza pe ceilalţi.

Mimi pufni. Kingsley îi spunea o poveste interesantă. Din nou făcea pe victima. Da, sigur, fusese reţinut. Când ar fi fost foarte simplu pentru el să iasă din casă prin spate şi să vină prin faţă.

Dar ce avea de câştigat dacă o lăsa în viaţă? De ce n-o ucidea? Să-i taie gâtul şi să termine odată!

— Unde-i Lawrence? Kingsley tuşi în timp ce mai multe explozii cutremurară pământul sub ei. Am încercat să-i trimit un

mesaj, dar n-am reuşit să-l găsesc în glom.

— Nu-i aici, spuse Mimi, observând cum Kingsley lasă pumnalul jos.

Putea să-l omoare chiar acum, când el era cu garda jos. Dar dacă spunea adevărul? Sau comportamentul lui făcea parte din capcană?

Înainte de a lua o decizie, se auzi un bubuit şi apăru Forsyth Llewellyn. Căra trupul fără vlagă al soţiei sale. Hainele lui erau arse şi avea în frunte o gaură imensă. Deci şi el supravieţuise. Mimi se simţi un pic mai bine. Poate că mai existau şi alţi supravieţuitori. Dar unde dispăruseră cei cu Sânge Argintiu? După ce o ucisese pe Nan Cutler, restul dispăruseră în fum.

— Toată lumea a murit, îi zise Mimi lui Forsyth. Tu şi cu mine suntem singurii care au scăpat. l-am văzut murind pe Edmund, Dashiell, Cushing… pe toată lumea. Regentul.

— Nan a murit? întrebă Forsyth Llewellyn, înspăimântat.

— Era una dintre ei, zise Mimi, cu ochii lăcrimând de la fum. Am omorât-o cu mâna mea.

— Tu…

— Haideţi, trebuie să plecăm de aici, spuse Kingsley, trăgându-i brusc pe amândoi din cadrul uşii, care se prăbuşi la pământ în flăcări.

Dacă într-adevăr Kingsley voia s-o omoare, atunci comportamentul lui era cam ciudat.

— Mersi, zise ea, băgându-şi sabia – din nou de mărimea unui ac – înapoi în geanta pe care descoperi cu mirare că încă o mai avea.

Kingsley nu răspunse, uitându-se atent undeva dincolo de umărul ei. Forsyth Llewellyn părea complet pierdut, şi rămăsese aşezat în mijlocul străzii, cu capul în mâini.

Mimi se întoarse să vadă încotro se uita Kingsley. Imensa vilă din secolul optsprezece era acum o uriaşă minge de foc. Era un crematoriu. Cei cu Sânge Argintiu se întorseseră. Şi loviseră adânc, exact în inima Adunării.

Al Doilea Mare Război începuse.

Schuyler auzi de departe urletele şi gemetele, zăngănitul de metal lovit de alt metal.

Trezeşte-te!

Trezeşte-te, copilă!

Era o voce în capul ei. Un mesaj.

O voce pe care o mai auzise.

Deschise ochii. Mama ei stătea în faţa sa. Allegra Van Alen era îmbrăcată în veşminte albe şi avea o sabie de aur în mână. Pentru mine?

Ceea ce a fost cândva al meu este de drept al tău.

Uluită, Schuyler luă sabia. Imediat ce o atinse, imaginea mamei ei dispăru. Allegra… Vino înapoi… gândi Schuyler, brusc înfricoşată. Dar strigătul disperat al lui Oliver o readuse în prezent.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Lawrence prins într-o luptă crâncenă cu adversarul său. Sabia îi căzu. Deasupra lui se contura prezenţa albă, strălucitoare. Era atât de strălucitoare încât te orbea, era ca şi cum te-ai fi uitat direct în soare. Era Aducătorul de Lumină, Fiul Zorilor.

Îi îngheţă sângele în vine.

Lucifer.

— Schuyler! strigă Oliver, şi vocea lui era aspră. Omoară-l!

Schuyler ridică sabia mamei ei, o văzu scânteind în razele lunii, o lamă lungă şi mortală. O îndreptă spre duşman. Cu toată forţa ei, înfipse sabia în direcţia inimii.

Şi rată.

Dar îi dăduse timp lui Lawrence să-şi ia arma de jos, şi a lui era spada care găsi ţinta, despicând pieptul inamicului şi vărsând sânge peste tot.

Învinseseră.

Schuyler se lăsă uşurată la pământ.

Dar apoi se auzi o trosnitură puternică în ceruri, sunetul porţilor raiului deschizându-se, sunetul asurzitor, furtunos al trăsnetului. Apoi statuia fu despicată în două, postamentul ei distrus. Se auzi o huruială din adâncuri şi pământul de sub picioarele lor începu să se cutremure şi se căscă larg.

— Ce se-ntâmplă? strigă Schuyler.

O flacără neagră izbucni din pământ şi un demon puternic cu ochi purpurii şi pupile argintii ţâşni înspre cer. Hohotea cu un râs profund şi asurzitor, şi cu spada sa în flăcări îl ţintui pe Lawrence la pământ.

Demonul dispăru. Ceaţa se ridică şi Schuyler se împletici până în locul unde bunicul ei zăcea căzut la pământ. Stătea nemişcat, cu ochii larg deschişi.

— Bunicule… strigă Schuyler. Oliver, fă ceva! spuse ea, încercând să oprească şuvoiul de sânge albastru ca safirul care se revărsa din rana deschisă, o gaură zimţată, căscată în mijlocul pieptului.

— E prea târziu, şopti Oliver, îngenunchind lângă Lawrence.

— Ce vrei să spui? Nu… hai să-i luăm un flacon… pentru ciclul următor. Îl ducem la clinică.

— Spada lui Leviathan e otrăvită. Va distruge sângele, spuse Oliver. Are pe ea Focul Negru. A murit.

Faţa lui frumoasă era acum crispată de durere.

— Nu! ţipă Schuyler, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

Se auzi un geamăt din partea îndepărtată a muntelui şi se întoarseră pentru a vedea cum figura bărbatului în costum alb începe să se transforme. Trăsăturile i se îndulciră, se estompară, şi bărbatul auriu dispăru pentru a face loc unui băiat obişnuit, într-o geacă de piele neagră.

Un băiat brunet.

— Ăla nu e un Sânge Argintiu, spuse Oliver.

— Cu siguranţă a fost posedat, zise Schuyler cu vocea tremurândă, în timp ce Oliver merse să-i închidă ochii lui Dylan cu blândeţe.

Schuyler îşi dădu seama că şi ea şi Oliver aveau ochii în lacrimi.

— Da, dădu el din cap.

— Golul… era alienari, spuse Schuyler, dându-şi seama cât de tare fuseseră amăgiţi.

— Un vechi truc al celor cu Sânge Argintiu, adăugă Oliver. Deghizat în Lucifer, astfel încât Lawrence să-şi ucidă semenul. Un nevinovat.

Schuyler încuviinţă din cap.

— Am simţit asta, Oliver – şi Lawrence cred că a simţit-o. Era ceva în neregulă. Lumina era orbitoare, nici nu te puteai uita direct la el. Era ceva care trebuia să-ţi distragă atenţia, astfel încât să nu mai observăm ce se află cu adevărat în faţa noastră. Imaginea lui Lucifer era aşa de puternică, încât ne-a indus în eroare. Ar fi trebuit să aplic animadverto.

— Ăsta a fost un plan bine executat. Leviathan a fost eliberat

prin moartea lui Dylan. Lanţurile închisorii pot fi rupte doar dacă un Sânge Albastru comite cea mai gravă crimă dintre toate – îşi ucide un seamăn de-al său. Scrie în cărţi, spuse Oliver.

— Bunicule, zise Schuyler încet, luând mâna lui Lawrence într-a ei.

Petrecuseră prea puţin timp împreună; mai avea atâtea de învăţat. El mai avea atâtea să-i spună.

Apoi, pentru ultima oară, auzi vocea lui Lawrence în mintea ei.

Ascultă.

Nu am fost demn de această îndatorire. N-am învăţat nimic de-a lungul secolelor. Nu l-am găsit pe Prinţul întunericului. Nu sunt un gardian bun. Trebuie să-l întrebi pe Charles… să-l întrebi despre Porţi… despre moştenirea Van Alen şi Căile Morţilor. Trebuie să existe un motiv pentru care cei cu Sânge Argintiu au reuşit atât de uşor să transgreseze hotarele dintre lumi.

— Ce porţi? Ce căi?

Tu eşti fiica Allegrăi. Sora ta ne va aduce moartea. Dar tu eşti salvarea noastră. Trebuie să iei spada mamei tale şi să-l distrugi. Ştiu că vei fi triumfătoare.

Apoi Lawrence tăcu pe vecie.

Patruzeci şi patru

Sânge întunecat. Era sânge peste tot. Pe faţa ei. În ochi. Pe mâini. Pe haine. Apoi începu să dispară încet-încet, nuanţa metalică făcându-se albă şi invizibilă pe măsură ce aerul rece al nopţii intra în contact cu lichidul.

Sânge de vampir…

Bliss se uită lung la braţele ei.

Ce se întâmplase?

Nu-şi putea aminti. Îşi pierduse cunoştinţa.

Sau nu?

Amintirile o copleşiră.

Se văzu intrând în maşină cu părinţii ei, îi văzu cum dau din cap către ea. Se aşteptau ca ea să meargă cu ei. Ce ciudat. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un film. Putea vedea totul din afară, dar nu-şi putea mişca braţele sau picioarele şi nici nu putea vorbi. Altcineva făcea toate astea în locul ei.

Altcineva era în corpul ei.

Bărbatul în costum alb.

Da.

Eu sunt tu. Tu eşti eu. Suntem un tot, fiica mea.

Ajunseră la vila din vârful dealului şi Bliss îşi aminti cum se ascunsese în umbră până când avea să vină momentul potrivit. Urmărise desfăşurarea masacrului cu un sentiment crescând de oroare. Masacrul pe care ea îl pricinuise. Fusese prizonieră în propriul trup, o fiinţă neajutorată, închisă în mintea ei în timp ce celălalt preluase controlul. Pe dinăuntru, ea uriaşe, plânsese şi strigase. Dar nu avea nici puterea, nici abilitatea de a se opri.

Încetul cu încetul, începu să-şi reamintească ce se întâmplase în cursul perioadelor de pierdere a cunoştinţei, începu să-şi dea seama care e adevărul.

Ea era cea care îl atacase pe Dylan în acea noapte la Bancă. Ea dorise să-l sece complet de sânge, dar ceva – o atracţie primară către el – o oprise, aşa că o luase pe Aggie. Încercase s-o ia şi pe Schuyler de două ori. De aceea ogarul lui Schuyler lătrase la ea – Beauty îi cunoştea adevărata natură, chiar dacă Schuyler nu. Apoi o atacase pe Cordelia, aproape ar fi luat-o dacă n-ar fi oprit-o Dylan.

Dylan fusese o problemă. Ştia şi nu ştia în acelaşi timp. De aceea memoria lui era atât de varză mereu. Ştia adevărul chiar dacă ea încercase să i-l şteargă din conştiinţă.

Prima dată, atunci când el se întorsese s-o avertizeze în legătură cu cei cu Sânge Argintiu, avusese loc acea scenă sângeroasă din baie. Îşi aminti de geaca de piele plină de sânge, de zgârieturile de pe faţa ei şi vânătaia de pe gât. Dar el scăpase şi ea fusese nevoită să trimită pe alţii să-l găsească. Dar Venator-ii ajunseseră primii la el. Oliver se înşela. Nu aveau Sânge Argintiu. Îl lăsaseră pe Dylan să plece după ce descoperiseră că e nevinovat.

Era liber să se întoarcă la ea.

Băiatul ăsta prostuţ, prostuţ.

— Ştiu cine e cel cu Sânge Argintiu, îi spusese Dylan în noaptea în care zburase prin fereastră. Tu eşti.

Şi chiar atunci şi acolo, ea îi transformase memoria. Îl făcuse să creadă că era vorba de Schuyler.

O voce mică şi tristă începu să se tânguie în interiorul ei.

L-am iubit. L-am iubit pe Dylan.

Noi nu iubim pe nimeni.

Pe nimeni decât pe noi înşine.

Forsyth ştiuse de la bun început. De aceea nu avusese ea curajul să-l întrebe de Dylan, pentru că undeva în subconştientul ei ştia motivul pentru care tatăl ei îi ascundea anumite fapte. Pentru că o parte din ea nu putea accepta cine era cu adevărat.

Părăsi casa în flăcări, luând o maşină care avea un trup înghesuit în portbagaj. Dylan. Îl dusese în vârful muntelui, unde Lawrence şi Schuyler aşteptau. Îl dusese pe Corcovado, unde avea să fie sacrificat. Acolo, ea-i transformase imaginea.

Ea-l condusese către moarte.

Spada lui Lawrence era cea care îl lovise, dar ea era cea care îl ucisese.

Aşa cum ucisese atâţia alţii.

Auzi vocile tuturor celor pe care-i omorâse. Erau toţi acolo, în interiorul ei, plângând, urlând.

TĂCERE!

Nan Cutler făcea parte din toate astea. Nan era Protectoarea care o verificase să nu aibă Semnul lui Lucifer pe gât. Ea fusese cea care îndepărtase bănuielile îndreptate asupra lui Bliss în timpul anchetei. Lui Bliss îi veni brusc o idee şi îşi ridică părul de la spate, atingând pielea cu degetele. Îl simţi imediat. Se întoarse către oglindă şi-l văzu. O cicatrice micuţă în formă de stea, care o însemnase ca fiind de partea diavolului.

Dar de ce? întrebă vocea mică şi tristă.

E cea care îşi spune „Bliss”. Încă mai e acolo?

Da, spuse vocea slabă. Era vocea lui Bliss Llewellyn. Aceeaşi voce a lui Maggie Stanford înaintea ei. Era mereu la fel. În fiecare ciclu. Niciodată nu voiau să accepte adevărul cu privire la moştenirea lor.

Nu ştiam.

Nu vreau asta.

Dorinţele tale sunt irelevante. Acum adună-te şi îndreaptă-te spre prietenii tăi. Nu totul a mers conform planului. Unii dintre noi au fost ucişi. Trebuie să aşteptăm iar să ne vină timpul.

Acum ştiu cine eşti, spuse „Bliss”.

Eşti Lucifer.

Aducătorul de Lumină.

Fiul Zorilor.

Fostul Prinţ al Raiului.

Tatăl ei adevărat şi nemuritor.

Patruzeci şi cinci

Lawrence era mort. Schuyler îşi simţi inima sfâşiată de pierderea iubitului ei bunic. Cum era posibil aşa ceva? Ce-i spusese? Sora ei? Cine? Ce?

Primii zori luminară vârful muntelui. O siluetă urca scările.

— Vine cineva, o avertiză Oliver.

— E doar Bliss, spuse Schuyler când prietena lor ajunse la ei. Slavă Domnului că eşti bine.

— Sora mea e moartă. Mama mea vitregă, la fel. Nu ştiu unde e tata, spuse Bliss cu o voce temă, gâtuită. Era mult fum negru. Conclavul… au fost… Ce s-a-ntâmplat aici? întrebă ea, văzând trupurile întinse pe pământ ale lui Lawrence şi Dylan. El e? O, Doamne!

Schuyler o apucă pe Bliss de mijloc şi o lăsă să plângă pe umărul ei.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse.

Bliss se desprinse din îmbrăţişarea lui Schuyler şi îngenunche lângă trupul băiatului pe care-l iubea. Îl luă în braţe şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Dylan… Nu, şopti ea. Nu.

— N-am putut face nimic… a fost o greşeală, zise Schuyler, încercând să explice. Lawrence…

Dar Bliss nu asculta. Îşi şterse lacrimile cu mâneca.

— O să-l duc jos, spuse ea, luându-l în braţe şi ridicându-l.

Era atât de uşor, aproape imaterial. Era ca şi cum ar fi ţinut în braţe aer. Nu mai rămăsese nimic de el. Coborî singură de pe munte, plângând cu sughiţuri.

Schuyler îi privi cu ochii înlăcrimaţi. Nu reuşise să-l salveze pe Dylan. Pierduse doi prieteni.

— O să fie bine, o să vezi, spuse Oliver, îngenunchind lângă ea pentru a-i acoperi rana de pe braţ cu o bucată ruptă din cămaşa lui.

Schuyler îl privi. Văzu expresia tristă, îndurerată de pe faţa lui frumoasă, părul brun-roşcat care-i cădea peste fruntea rănită. Bunul, tandrul, minunatul Oliver. Enormitatea înşelăciunii ei o lovi în moalele capului. Îi înşelase pe amândoi prin cuvintele şi

acţiunile ei. Pentru că ea chiar îl iubea. Îl iubise mereu. Îl iubise şi pe Oliver, şi pe Jack. Amândoi făceau parte din ea. Negase dragostea pentru Oliver pentru a-şi îngădui să-l iubească pe Jack. Dar acum totul era limpede.

— Te iubesc, spuse ea.

— Ştiu, răspunse Oliver zâmbind şi continuă să-i bandajeze braţul.

Epilog

Două săptămâni mai târziu

Deci ăsta era sordidul lor cuibuşor de nebunii. Mimi intră în apartamentul întunecat. Găsise în camera lui Jack o cheie pe care n-o mai văzuse niciodată. Bănuise de unde era şi ştia că el trebuia să sosească.

Uşa se deschise încetişor şi Jack intră.

Expresia de pe faţa fratelui ei îi spuse tot ce avea nevoie să ştie. Mimi zâmbi în sinea ei. Deci micuţa metisă rupsese, în sfârşit, legătura.

— Ai câştigat, zise Jack încet.

Se uită la Mimi cu o ură atât de intensă, încât ea aproape se trase în spate de frică. Dar ea nu era o cârpă. Era Azrael, şi Azrael nu dădea înapoi, nici măcar în faţa lui Abbadon.

— N-am câştigat nimic, replică rece Mimi. Te rog să reţii că aproape toţi Strămbunii sunt morţi, că Prinţul întunericului umblă liber, şi că ceea ce a mai rămas din Conclav este condus de un om distrus care era pe vremuri cel mai puternic dintre noi. Şi totuşi, se pare că ţie nu-ţi pasă, dragul meu, decât de faptul că nu mai ai ocazia de a te distra cu micuţa ta jucărioară amoroasă.

În loc să-i răspundă, Jack zbură prin cameră şi îi trase o palmă peste faţă, trântind-o la podea. Dar înainte de a mai apuca să o lovească a doua oară, Mimi sări în sus şi îl izbi de fereastră, lăsându-l fără respiraţie.

— Asta vrei? şuieră ea, ridicându-l în sus de gulerul cămăşii, iar faţa lui deveni de un roşu înspăimântător.

— Nu mă obliga să te distrug, mârâi el.

— Încearcă doar, scumpule.

Jack se eliberă din strânsoarea ei şi o aruncă în celălalt capăt al încăperii. Ea se ridică cu pumnii încleştaţi, cu unghiile ascuţite ca nişte gheare, cu dinţii dezgoliţi. Se întâlniră în aer la jumătatea drumului şi Jack îşi înfipse mâna în gâtul ei şi începu să strângă. Dar ea-l zgârie pe ochi şi se răsuci deasupra, cu sabia la gâtul lui.

Supune-te, îi trimise Mimi mesaj.

Niciodată.

Eşti al meu.

Te înşeli.

Mimi îl aruncă în colţul celălalt al camerei. Amândoi erau răniţi şi plini de sânge. Bluza lui Mimi era sfâşiată în două, iar cămaşa lui Jack avea gulerul rupt.

Jack atacă din nou – de data asta o puse pe Mimi la pământ. Răsuflarea lui era fierbinte în urechea ei. Ea-i simţea trupul rigid, tensionat şi pulsând deasupra ei, aproape că-i vedea aura înroşită de furie.

— Vrei asta, zise ea vicleană. Mă vrei.

— Nu.

— Ba da.

El îi răsuci mâinile la spate, îi prinse şoldurile între genunchi, apoi o strânse de încheieturi atât de tare că pielea
se învineţi. Urmele degetelor lui aveau să fie vizibile săptămâni întregi, imprimate în carnea ei.

Pentru o clipă, ea se simţi într-adevăr îngrozită. Asta era Abbadon cel Nemilos. Îngerul Distrugerii. Putea s-o distrugă, şi avea s-o facă dacă trebuia. Dacă avea chef. Distrusese universuri întregi. Decimase Paradisul în numele Fiului Zorilor.

Ea tremură în strânsoarea lui.

Toată tandreţea, bunătatea, frumuseţea minunată a dragostei lui o acordase mereu altcuiva. O adorase pe Gabrielle, o venerase, îi scrisese poezii şi îi cântase cântece de dragoste, iar pentru Schuyler păstrase romanele şi bileţelele de amor, săruturile dulci şi întâlnirile tainice lângă un şemineu.

Dar pentru sora lui geamănă, Azrael, nu avea nimic altceva decât furie şi violenţă. Putere şi distrugere.

Păstrase ce avea el mai bun pentru cei care nu meritau. Nu-şi arătase niciodată Fiicelor Luminii adevărata sa faţă.

Pentru Azrael, era doar întuneric şi anihilare.

Siluire şi carnagiu.

Război şi jaf.

O lacrimă îi picură din ochi şi sclipi în lumina lunii.

Dar chiar în clipa când Mimi credea că avea s-o distrugă pentru totdeauna, Jack începu s-o sărute cu atâta violenţă, încât buzele şi gâtul ei în curând aveau să fie roşii şi dureroase de la muşcăturile lui. Drept răspuns, ea-l trase de păr spre ea, cât putu de tare.

Iubire. E atât de aproape de ură, încât diferenţa e aproape insesizabilă.

Dar pentru ei doi aşa stăteau lucrurile.

Dragoste şi ură.

Viaţă şi moarte.

Bucurie şi durere.

Într-un sfârşit, el se întinse lângă ea, afundându-se într-un somn fără vise. Ea-i dădu deoparte părul de pe frunte şi-l strigă încet pe nume. Abbadon cel Improbabil. Denumit aşa deoarece natura sa melancolică masca o furie rece şi cumplită.

Distrugătorul Lumilor şi împăratul inimii ei.

Într-o bună zi, el îi va mulţumi pentru că i-a salvat viaţa.